DENISE ROBINS

Extaz Venetian

?

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

în timp ce se apleca peste balcon în acea după-amiază de primăvară încântătoare, Sarei i se păru că Veneţia este un oraş de vis care întruchipa deplin tot farmecul romantic al dragostei din lume.

Se uită în jos la apa verzuie, închisă la culoare şi rece, scânteind în soare, ascultându-i pe gondolierii care cântau şi-şi simţi pulsul zvâcnind de emoţie la frumuseţea vocilor clare ale tinerilor italieni.

Veneţia în timpul primăverii! Veneţia, cu un soare strălucitor care transformă canalele în panglici de argint scânteietor şi turnurile Palatului Dogilor în aur aprins. Veneţia, când florile înfloreau abundent şi arborii sunt de un verde aprins, iar italienii zvelţi şi oacheşi conferă peisajului o notă aparte. Nimeni nu putea privi această splendoare a peisajului fără să fie emoţionat îşi spuse Sara. Cu siguranţă, atmosfera electrizantă o tulbura întristând-o totodată. Nu putea să suporte gândul că în casă o aşteptau o mulţime de treburi gospodăreşti. Haine de reparat pentru Olive Amberley; ciorapi de cârpit; de croit un nou costum de plajă. Nu pentru ea, ci pentru doamna Amberley. în timp ce cosea, sarcina i se părea şi mai plicticoasă, deoarece lucrurile frumoase, mătăsoase, urmau să fie purtate de altă femeie.

Desigur, trebuia să-şi aducă aminte că n-ar fi văzut niciodată Veneţia dacă n-ar fi fost doamna Amberley. Venise cu ea la Veneţia ca „ajutor util“. Aceasta era denumirea dezgustătoare pe care i-o atribuiseră la agenţia care-i găsise serviciul.

Venise cu toată bunăvoinţa să fie utilă, iar tiranica doamnă Amberley avea grijă ca angajata ei să aibă suficient de lucru.

Când ai abia douăzeci de ani şi eşti plină de viaţă, nu este deloc uşor să stai jos, răbdătoare, şi să munceşti. în Anglia, nu era uşor. La Veneţia, era o tortură. Sara voia să fie afară, pe apele scânteietoare, într-o gondolă. Sara voia să umple cu visuri după-amiaza aurie. Şi exista un anume bărbat la Veneţia în compania căruia ar fi vrut să împartă acele visuri. Dar acesta era secretul ei şi nici un suflet din lume nu ştia de el. Nici măcar bărbatul însuşi.

Nicholas Pelham era prietenul lui Olive Amberley. în multele ocazii când prânzise, luase ceaiul sau cinase cu familia Amberley, avusese prea puţine motive să-i vorbească Sarei. Poate era şi împrejurarea că doamna Amberley îşi ţinea în umbră „ajutorul util“. Dar rămânea faptul că Sara nu schimbase în toată viaţa ei un cuvânt cu Nicholas Pelham.

Asta nu împiedica inima tânără şi romantică a Sarei să bată mai repede de fiecare dată când Nicholas Pelham era în preajma ei. Nici pulsul nu şi-l putea stăpâni de a zvâcni cu putere când îi adresa un zâmbet indiferent, o înclinare din cap sau un cuvânt convenţional de salut. Nu putea rezista farmecului primăverii şi adoraţiei pentru Nicholas Pelham, un bărbat cu ochi cenuşii, păr negru şi un corp zvelt, atrăgător.

O gondolă se ivi după colţ şi se apropie. Sara îşi duse mâna streaşină la ochi pentru a se feri de soare şi văzu un

bărbat aşezat pe banchetă. Era îmbrăcat în alb. Instantaneu, obrajii începură să-i ardă. Iată-l pe bărbatul care-i obseda gândurile. Gondola se opri sub balcon, Nicholas Pelham îşi ridică privirea şi-i făcu un semn cu mâna.

- Bună! E gata doamna Amberley?

- Mă duc să văd, răspunse Sara şi, fără să mai spună ceva, se întoarse şi intră prin uşile-ferestre înalte în salonul mare plin de mobilă italiană şi de ornamente veneţiene.

Asta era tot ce avea de spus Nicholas Pelham - numai să întrebe dacă doamna Amberley era gata! Era absurd cât de mult o contraria asta pe Sara! Şi mai mult, o şoca. La nouăsprezece ani, Sara era o idealistă. Credea în caracterul sacru al căsătoriei. Nu înţelegea de ce Olive, femeie căsătorită, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului liber cu un celibatar atrăgător.

în mijlocul salonului o întâlni pe stăpâna ei. O femeie izbitor de frumoasă, de douăzeci şi şapte de ani, cu păr roşcat cârlionţat şi o piele extrem de albă, care se potrivea foarte bine cu el. Ochii albaştri strălucitori erau mărginiţi de gene înnegrite cu grijă. Gura mică şi cărnoasă era puţin prea stacojie. Dar Olive Amberley era perfect îmbrăcată. Sara fusese cu ea la Paris când îşi cumpărase acel costum de mătase crem şi pălărie mare care se asorta perfect cu el. Preţul nu fusese deloc modest. Charles Amberley avea o mulţime de bani şi-i plăcea să-i risipească pe tânăra lui soţie. Era cu treizeci de ani mai în vârstă decât ea şi nu erau căsătoriţi de multă vreme. Făcea orice pentru ea.

Totuşi, iat-o pusă la punct, splendid machiată şi îmbrăcată pentru Nicholas Pelham. Exclusiv pentru el - Sara ştia asta foarte bine.

Olive Amberley se opri să ia o ţigară dintr-o tabacheră de aur şi-i zâmbi semnificativ „ajutorului ei util“.

- Ştii ce să spui, Sara, dacă domnul Amberley telefonează, nu?

- Că aţi ieşit la cumpărături, zise Sara cu răceală.

- Şi că voi fi acasă după ora şase.

- Da, doamnă Amberley, răspunse Sara.

Spunea întotdeauna „da“. Asta se aştepta de la ea. Şi atâta timp cât făcea exact ce voia Olive Amberley, aceasta se purta încântător cu ea. în singura ocazie când îşi exprimase un punct de vedere, Olive se înfuriase pe ea. Fusese ca o tigresă şi Sara gustase puţin din veninul care se afla dincolo de amabilitatea pe care i-o arăta. Nu-i plăcea doamna Amberley - nu avea încredere în ea. Dar nu voia să-şi piardă postul, un post bun în multe privinţe. Era mai mult decât o cameristă, „trăia cu familia“ şi călătorea, o plăcere la care tânjise toată viaţa. Văzuse deja puţin din Franţa; acum Veneţia în timpul primăverii şi cu puţin noroc, se vor duce mai târziu în Spania.

Mai exista un motiv important pentru care Sara nu voia să-şi piardă postul. Avea o soră acasă, care se bizuia pe banii trimişi de ea. O soră cu o afecţiune cardiacă ce nu-i permitea să lucreze. Trei sferturi din salariul Sarei era destinat sărmanei Mary.

- Şi apropo, Sara, adăugă Olive Amberley cu un alt zâmbet: fac cumpărături singură, înţelegi?

- Da, doamnă Amberley, răspunse Sara. Dar chipul ei se înroşi din nou şi înghiţi din greu în timp ce silueta înaltă, atrăgătoare a Olivei ieşi pe balconul însorit. Auzi vocea rece, clară a acesteia:

- Bună, Nick!

Apoi pe cea a bărbatului, răspunzându-i:

- Bună, Olive.

Sara rămase nemişcată, cu ochii plecaţi. îşi muşca puţin buza de jos. Nu era bine. Ştia că nu e bine. Cei doi nu aveau

dreptul să fie „Olive“ şi „Nick“ unul cu altul. Acum trei săptămâni, din câte ştia Sara, Olive nici nu cunoştea existenţa domnului Pelham. îl cunoscuse prin intermediul unor prieteni comuni, la Veneţia, când sosiseră în urmă cu două săptămâni. De atunci, Nicholas Pelham se văzuse foarte des cu familia Amberley. Şi acum, când Charles Amberley era plecat într-o călătorie de afaceri, Nicholas era un vizitator frecvent al casei.

Cumpărături, într-adevăr! Sara ştia prea bine că doamna Amberley se ducea cu Nicholas la un ceai dansant la cel mai vesel hotel, Lido. O auzise când îi telefonase în dimineaţa aceea că vine s-o ia. Şi ea, Sara, trebuia să rămână acolo, închisă în casă toată după-amiaza aceea însorită ca s-o protejeze pe Olive în cazul când soţul ei telefona. Charles Amberley era gelos pe frumoasa lui soţie, cu părul ei roşcat, care era cu mult mai tânără decât el.

Sarei, care vedea şi auzea mai mult decât oricine altcineva, îi era cât se poate de evident că Olive se căsătorise cu Charles Amberley numai pentru banii acestuia. O plictisea. Sara îşi aminti de o seară la Paris, când Olive o sunase şi-i ceruse să se ducă şi să-i spună domnului Amberley că avea o durere îngrozitoare de cap şi că voia să fie lăsată singură şi să doarmă. Olive, care citea un roman franţuzesc indecent şi mânca ciocolată, îi dăduse acest ordin strâmbându-se, şi-i ordonase:

- Vezi să-i prezinţi durerea mea de cap atât de patetic încât să-l impresionezi pe domnul. Nu pot să-l primesc realmente noaptea asta pe bătrân, mă face să-mi vină să urlu. Nu ai idee cât de dezgustători pot fi bătrânii când sunt îndrăgostiţi!

Asta o şocase pe Sara, cu sufletul ei tânăr şi idealist. De atunci, ştiuse exact ce însemna pentru Olive căsătoria ei. De atunci, o dispreţuise, mai ales când văzuse cum procedează

cu domnul Amberley când voia ceva de la el. Cum se linguşea şi-l mângâia, şi-l păcălea pe bietul om, făcându-l să creadă că ea era o soţie care-l adoră!

Firea decentă şi cinstită a Sarei o făcea să-l dispreţuiască pe Nicholas Pelham pentru că se lăsa atras într-o legătură cu o femeie căsătorită ca Olive. Nu înţelegea de ce o făcea. Părea prea simpatic şi plăcut ca să facă aşa ceva. Dar era tânăr şi vesel, dornic de aventură. Poate că Olive Amberley era un capriciu trecător. Oricum, Sara era sigură că nu era nimic serios în treaba asta. Era ridicol din partea ei faptul că problema o preocupa atât de mult. Dar Nicholas o interesa şi o fermeca. Nu putea sta fericită deoparte şi să-l vadă antrenat în această aventură amoroasă cu Olive Amberley.

Se mişcă tocmai la timp pentru a-şi vedea stăpâna urcându-se în gondolă. Nicholas o luase de braţ şi o ajuta. Se aşezară împreună pe pernele roşii; bărbatul frumos cu ochii cenuşii şi părul negru şi femeia cu părul roşcat şi pălăria ei mare albă. Formau un cuplu pitoresc. Dar gelozia sfâşia inima tinerei Sara. De ce trebuia Olive Amberley să acapareze tot ce voia, cu mâinile acelea lacome ale ei, lucruri la care nu avea dreptul? De ce să petreacă această după-amiază minunată de primăvară cu Nicholas Pelham când ea, Sara, ar fi dat orice pe lume să fie în locul ei!

O dorinţă bruscă o făcu să încerce să atragă privirea lui Nicholas Pelham; să-i reţină atenţia numai o clipă. Se aplecă peste balcon şi rosti:

- La revedere.

Bărbatul şi femeia îşi ridicară privirile. Olive nu răspunse. Consideră că era chiar o impertinenţă din partea Sarei. Dar Nicholas Pelham zâmbi şi-i făcu semn cu mâna.

- La revedere!

Zâmbetul lui îi merse Sarei drept la inimă. Aceasta îi bătea

gata s-o sufoce şi urmări gondola până nu se mai văzu. Era ridicol de încântată că-i acordase atenţie. Apoi se uită la rochia de pânză pe care o purta. Rochia de vara trecută, ieftină, prost croită, şifonată. Stătuse pe mâini şi pe genunchi de la prânz, făcând ordine în sertarele comodelor pentru Olive. Lacrimile o podidiră subit; intră în casă şi trase obloanele verzi ca să păstreze răcoare în salon. Cum arăta! Se întreba de ce se mai obosise Nicholas Pelham să-i facă un semn cu mâna şi să-i zâmbească. îi era milă de ea, probabil, angajata plătită. Dar el era prietenul Olivei - admiratorul ei. Cât de odios era totul!

în gondolă, Nicholas Pelham îşi întinse picioarele lungi şi scoase un oftat.

- Dumnezeule! Ce minunat este! Mă gândesc, oare n-ar fi trebuit s-o luăm şi pe fetiţa asta cu noi? Se simte prost să stea singură.

- Este absurd! zise Olive Amberley cu un glas plin de răceală. Nici prin gând nu mi-ar trece s-o luăm pe Sara Grant cu noi.

- De ce nu? Nu este o servitoare.

- Ceva pe aproape.

- Nu fi răutăcioasă, Olive.

- Nu sunt. Sara Grant este un fel de ajutor de companie. Nu am nevoie de o însoţitoare. Olive râse cu subînţeles şi-l privi pe tânăr printre gene. A fost ideea lui Charles. Afacerile îi ocupă mult timp şi s-a gândit că voiam pe cineva care să-mi ţină de urât - presupun că e ideea lui victoriană de damă de companie.

- Domnişoara Grant este o fată frumoasă şi nu are nimic dintr-o damă de companie, replică Pelham gânditor.

- Subiectul Sara Grant mă plictiseşte, se încruntă Olive.

Nicholas Pelham deveni brusc insistent.

- Mă interesează pe mine. Cine este? Unde ai găsit-o?

Buzele roşii ale Olivei se strânseră nervos. Era pe punctul să-şi piardă cumpătul, dar se stăpâni.

- De la o agenţie din Londra. Cred că provine dintr-o familie decentă, dar părinţii ei şi-au pierdut banii. Nu mai au nici un cent. Şi mai are o soră plăpândă şi bolnavă, care nu poate să lucreze şi Sara o întreţine.

- Ce ghinion pe biata fată, lă vârsta ei şi arătând atât de bine.

Olive reţinu că de acum încolo cu cât Nicholas o vedea mai puţin
pe Sara, cu atât va fi mai bine. Nici nu-i trecuse prin minte că el o remarcase pe fată.

îşi strecură un braţ sub al lui şi expresia i se îmblânzi.

- E atât de minunat aici cu tine, Nick. O, Nick - cât îmi doresc să nu mă fi căsătorit cu Charles. Sunt îngrozitor de nefericită. Nici nu ştii prin câte trec.

Pelham nu se mişcă. Era rigid şi rece şi continua să fumeze lângă ea. Cu ochii mijiţi, privea apa scânteietoare şi domul Palatului Dogilor din faţa lor şi se gândea cât de mizerabilă era viaţa - ce încâlceală lipsită de speranţă! De zile întregi simţise impulsul să plece din Veneţia şi de lângă Olive. Când venise la Veneţia, cu câteva săptămâni în urmă, pentru o scurtă vacanţă, nu-i trecuse prin minte că se va întâlni cu ea. Era ultima persoană de pe pământ pe care voia s-o revadă. Totuşi, constituise obiectul gândurilor sale, şi-i acaparase toată viaţa timp de doi ani.

Când Charles Amberley şi soţia sa îi fuseseră prezentaţi, Charley crezuse că era un străin pentru soţia sa, cum era şi pentru el. Se hotărâseră să-l lase să creadă astfel. Era mai bine pentru amândoi. Dar cândva, Olive fusese logodită cu Nicholas. O adorase. Asta se întâmplase când se aflau la Londra. El era un artist care se lupta cu viaţa şi ea era

studentă la o şcoală de artă pe care o frecventa şi el. îi pozase. Părul ei roşu aprins şi corpul minunat fuseseră steaua lui călăuzitoare, idealul vieţii lui. Lucrase cu mare ambiţie să facă rost de suficienţi bani pentru a se căsători cu ea.

Plecase pentru o lună la mama lui, care trăia în Irlanda. La întoarcere, nu o mai găsise pe Olive. îl cunoscuse pe Charles Amberley, un negustor de artă cu mijloace materiale considerabile. El se îndrăgostise nebuneşte de ea. Olive avea acest efect asupra bărbaţilor; şi ea, fire mai curând interesată decât romantică, se căsătorise cu el.

Această trădare a dragostei lor, care însemnase pentru Nicholas ceva frumos şi romantic, ucisese ceva în el. O alungase din viaţa lui... Dar nu reuşise la fel de uşor să şi-o scoată din minte şi din inimă. Avea
o fire fidelă. Tânărul artist încetă să mai fie romantic şi deveni cinic faţă de femei. Şi când tocmai începuse să înfrunte viaţa cu sânge-rece, soarta îi oferise ironic o şansă.

Moartea unui unchi îi aduse o avere considerabilă şi deveni un om bogat, mai bogat decât Charles Amberley. Dacă Olive ar fi aşteptat. dar nu, refuză să se mai gândească la ea. Avea să le elimine pe femei din viaţa lui, va călători şi va vedea toate lucrurile minunate pe care vrusese să le vadă şi să le picteze când era sărac.

Asta se întâmplase cu un an în urmă.

Nimeni n-a fost mai stânjenit ca Nicholas Pelham când s-a întâlnit cu familia Amberley la Veneţia, în primăvara aceasta. Rana îl mai durea încă. Nu-i mai rămăsese decât amărăciunea amintirilor când a revăzut-o pe Olive. Farmecul ei era mort pentru el şi vederea ei nu-l mai tulbura deloc. Dar ea voia să deschidă capitolul acela al vieţii lor. îl imploră să rămână la Veneţia o vreme şi să-i arate că o iertase.

Nicholas Pelham era o fire deschisă. Nu ura pe nimeni şi se putea gândi cu bunătate chiar şi la femeia care-i trădase dragostea pentru bani. Nu s-a certat cu ea şi Olive părea că-i

dorea prietenia. Datorită trecutului, îi era loial. Nu-şi făcea nici o iluzie în privinţa Olivei, dar dacă avea nevoie de el, era acolo, gata s-o ajute. Era nefericită. Mariajul ei nu fusese un succes. Amberley era mult mai în vârstă; era arţăgos, dificil. învăţase că banii nu erau totul. Dar învăţase lecţia asta prea târziu.

Pentru că o iubise cândva atât de mult, lui Nicholas îi părea rău de ea. Dar dragostea murise. Ea ştia asta şi o enerva teribil. întâlnindu-l pe Nicholas la Veneţia în primăvara aceea, îşi dădea seama cât de proastă fusese. Se îndrăgostise din nou de el, cu şi mai multă pasiune decât la Londra. îl voia înapoi, îl voia ca amant. Minţea în privinţa lui Charles; îi spunea lui Nicholas că o neglija; îi vorbea despre îndărătnicia şi despre cruzimea lui.

- Nu se sinchiseşte nici cât negru sub unghie de mine, Nick, îi spuse în după-amiaza aceea lui Pelham. îi place să risipească bani cu mine şi să mă îmbrace ca pe o păpuşă - dar asta-i tot. Sunt îngrozitor de singură.

- îmi pare rău, Olive. Nu ştiu de ce naiba, ei bine, ce rost are să dezgropăm nălucile trecutului?

- Nu-mi spune că aşa cum mi-am aşternut, aşa dorm. Urăsc acest proverb.

El ridică din umeri.

- Nu-ţi voi spune nimic. Trebuie să te îngrijeşti de viaţa ta. Totdeauna ai fost independentă şi ai ales calea pe care ai considerat că e bine s-o urmezi.

- îmi doresc să nu fi făcut astfel, zise ea cu glas scăzut.

El se mişcă jenat, aruncă restul de ţigară în apă şi scoase o nouă ţigară.

- Amberley mi se pare că îţi este foarte devotat.

- Vrei să spui că e gelos pe mine. Chiar dacă nu mă vrea pentru el, n-o să lase pe nimeni altcineva să mă aibă.

- Dar sunt sigur că te vrea - atunci de ce ar fi gelos?

- Precum câinele grădinarului „Nici ţie, nici mie“. E plecat tot timpul - viaţa mea e de o singurătate îngrozitoare.

- Afacerile de care se ocupă necesită să fie plecat multă vreme. Să cumpere picturi de valoare îl duce dintr-un colţ al lumii în altul.

- Dar dacă ai fi în locul lui, m-ai lua cu tine, nu?

El îi simţi braţul presându-i şoldul.

- Draga mea Olive, când ne-am reîntâlnit, am convenit că vom fi numai prieteni şi trebuie să ne limităm la asta.

Ea îşi muşcă buza până la sânge. Era atât de supărător de rece şi de insensibil cu ea în aceste zile. Şi-şi amintea zilele când stăteau ore întregi îmbrăţişaţi în garsoniera lui din Chelsea şi el era înnebunit s-o ţină în braţe şi s-o mângâie. îi spunea că părul ei e ca o flacără care-i mistuie inima. Se uita la chipul lui măsliniu, la părul negru şi la degetele lui fine de artist care duceau ţigara la buze. încerca o senzaţie insuportabilă de frustrare.

- Nick, spuse ea, făcând eforturi să se controleze, să nu mai vorbim despre Charlie. Nu se va întoarce până duminică seara. Ascultă, este un carnaval, sâmbătă. Carnavalurile sunt întotdeauna minunate la Veneţia. Mă duci la el?

- Crezi că e înţelept? Am venit să te văd în fiecare zi pentru că mi-ai cerut-o, dar eu n-am vrut - nu cred că e onest faţă de Amberley.

- Ce prostie! izbucni ea. Nu erai atât de ruşinos odinioară, Nick.

- Oricum, am idei demodate despre căsătorie.

- Ei bine, Charlie nu se va supăra dacă mă duci la carnaval.

- Ar fi foarte supărat dacă ar afla. despre noi doi.

- Ei bine, deocamdată nu ştie. îi acordă zâmbetul cel mai

ademenitor posibil. Nu fi nesuferit, Nick. Vino la carnaval cu mine.

El ridică din umeri.

- în regulă. De fapt, va fi ultima noastră petrecere, Olive. Părăsesc Veneţia duminică.

Se ridică puţin şi se uită la el cu ochii măriţi de uimire.

- Pleci din Veneţia? Dar, de ce?

îi aruncă o privire rapidă, apoi se uită în faţa sa.

- Cred că e mai înţelept aşa, asta-i tot.

Ea începu să tremure. Chipul i se albise sub machiajul abil.

- Vrei să spui că... din cauza mea...

- Să nu ne amăgim, Olive. Nu te mai iubesc şi nici tu nu mă mai iubeşti.

- Asta nu-i adevărat, spuse ea în şoaptă.

- Atunci, la naiba, ar trebuie să fie, zise el tăios. Figura lui oacheşă era aspră acum, ca şi cum ar fi fost cioplită în piatră. L-ai ales pe Amberley - din cauza banilor lui - şi m-ai părăsit. Nu e deloc bine să reluăm această relaţie. S-a terminat cu ea. Sunt gata să-ţi ofer prietenia mea, dar se pare că tu urmăreşti altceva, aşa că plec. Nu voi face dragoste cu soţia altui bărbat. Să fiu al naibii dacă voi face aşa ceva.

Olive rămase tăcută, tremurând. Se gândi:

- Nu-l pot lăsa să plece. nu pot. nu-l voi lăsa!

îşi dădu seama că era inutil să mai argumenteze cu privire la trecut sau să încerce să reînvie vechile sentimente. Nick era într-una din acele stări când era încăpăţânat. Dar promisese s-o ducă la carnaval în seara următoare. Multe se pot întâmpla într-o noapte cu lună la Veneţia, în timpul unui carnaval. Mâine va face o nouă încercare de a-l păstra cu ea la Veneţia.

Capitolul 2

Sara stătea şi cosea în dormitorul Olivei. După-amiaza se apropia de sfârşit. Maria, una din servitoarele cu ochi negri şi faţa arămie ridicase jaluzelele, pentru că în vilă era sufocant de cald.

Sara era epuizată. Munca în căldura aceea o vlăguia. Arăta palidă şi obosită, dar continua să lucreze, deşi avea o dorinţă bolnăvicioasă să sfâşie mătasea în două, s-o arunce pe parchet şi să fugă afară în razele plăcute ale soarelui primăvăratic al după-amiezii.

în dormitorul Olivei era un miros greu de parfum de iasomie. Era parfumul pe care-l folosea cu predilecţie Olive. Pe patul italian cu încrustaţii se afla o rochie de seară din şifon. Olive îşi prinsese tocul de la pantofi în tivul ei seara trecută şi Sara tocmai îl reparase. Pe măsuţa de toaletă se aflau patru perechi de ciorapi foarte subţiri de nailon pe care Sara îi remaiase. Şi pe când lucra la ei, Sara şi-o închipui pe Olive în acea gondolă, cu Nicholas Pelham.

Avea o imaginaţie vie şi gândurile îi alergară neîntrerupt o vreme. Alungă imaginea Olivei din scenă şi se plasă în locul ei. Ea, Sara Grant, se lăfăia pe perne alături de Nicholas. Era seară, stelele apăruseră pe cer şi luna transformase apa care făcea valurele pe canale, în panglici argintii. Nicholas îi zâmbea cu acei ochi cenuşii, ademenitori şi ea spunea:

- La asta am tânjit toată viaţa.

- Şi eu te-am aşteptat pe tine, micuţă Sara. Te ador, răspundea el.

0 lua în braţe şi o săruta şi imaginaţia ei era atât de vie încât, pentru o clipă, i se păru că simte presiunea arzătoare a buzelor lui pe gura ei. Tremura şi, lăsând lucrul să-i scape din mână, se ridică şi se duse la oglinda înaltă şi se privi atent. Oglinda reflecta o fată tânără, palidă şi epuizată. Nu văzu

nimic din frumuseţea ei, deşi chipul semăna cu o camee; un nas mic şi o gură armonios arcuită, ochi mari, negri, cu gene dese. în contrast cu ochii, părul ei era frapant de deschis, blond ca paiul şi-l purta despărţit la mijloc, în creştetul capului, acoperindu-i urechile mici pentru a se încreţi apoi pe ceafă. Avea înfăţişarea unei madone şi părea cu doi-trei ani mai mare. Corpul îi era zvelt şi neajuns la maturitate, ca al unui copil. Mâinile şi picioarele erau delicate şi gâtul neobişnuit de lung şi de graţios. Lui Rosetti i-ar fi plăcut s-o picteze. Dar nu era deloc conştientă de frumuseţea ei fragilă şi delicată.

1 se părea că este lipsită de viaţă şi neinteresantă, fiindu-i ruşine de dorinţa sălbatică a sentimentelor pe care gândul la Nicholas Pelham le trezea în ea.

- Eşti o proastă, se adresă ea imaginii din oglindă. Du-te înapoi la lucrul tău şi nu mai da frâu liber imaginaţiei.

Se aşeză din nou pe un scaun lângă fereastră, cu înflăcărarea potolită, cu capul aplecat asupra lucrului ei. Charles Amberley nu telefonase. Mai mult ca sigur că se afla încă la Roma. Sara era bucuroasă că nu fusese obligată să-l mintă. Nu-i plăcea să ascundă ce făcea Olive.

Maria îi aduse o scrisoare la ora şase. Sara îşi permise să lase lucrul pentru doamna Amberley şi să se ducă în camera ei de la mansarda vilei. Se întinse pe pat, deschise şi citi scrisoarea de la Mary, sora ei.

Erau patru pagini de veşti nefericite; Mary suferise un nou atac de cord; era mai rău decât de obicei. Şi notele de plată ale doctorului se strângeau la nesfârşit. Tatăl ei tot nu găsise de lucru. Fusese concediat cu trei luni în urmă, când firma la care lucrase ca şef de birou dăduse faliment. Capitalul de care dispunea acum pentru a se întreţine era foarte modest. Mama Sarei, la patruzeci de ani, luase de lucru într-o gospodărie.

Primea trei lire şi jumătate pe săptămână ca menajeră-bucătăreasă la Ealing, unde locuiau.

Când termină de citit scrisoarea surorii ei, Sarei îi curgeau lacrimi grele pe obraji. Era foarte revoltată pe destinul care lovise atât de crud nişte oameni nevinovaţi. Putea să-şi imagineze disperarea tatălui ei de a nu putea să-şi găsească de lucru, groaza că soţia sa trebuia să facă o asemenea muncă la vârsta ei. Şi Sara îşi mai imagina curajul minunat al acelei mame cutezătoare care era în stare să facă orice pentru a-şi ajuta familia. Sara trebuia să facă ceva ca să nu se prăbuşească toată familia.

„Banii pe care-i trimiţi sunt un ajutor imens pentru noi, draga mea, îi scria Mary din patul de boală. Şi e minunat să te gândeşti că te afli într-o casă plăcută şi că îţi petreci timpul în străinătate. Asta ia multe griji de pe capul mamei şi tatei, dar nu ştiu ce vom face cu notele de plată ale doctorului şi a mai trebuit să stea şi o infirmieră cu mine, deoarece atacul a fost foarte rău. O, Sara, draga mea, nu pot să mă gândesc la ce mi se va întâmpla dacă tata nu găseşte de lucru sau nu ne vor veni nişte bani din ceruri“.

Sara citi scrisoarea până la sfârşit, apoi îşi întoarse faţa spre pernă şi plânse. Cât ar fi dorit în acel moment să fie în stare să completeze familiei un cec de cincizeci de lire sterline sau chiar de o sută de lire. Simţea o durere atât de mare încât i se frângea inima. îşi putea închipui economia la sânge care se făcea în acea familie, îngrijorarea care domnea în acea casă micuţă din Londra.

Simţea nevoia să fi fost acolo şi să-i ajute, decât aici la Veneţia, unde era belşug, indiferent câtă muncă trebuia să facă.

Avea remuşcări pentru că se afla acolo, dar ar fi fost mult mai îngrozitor să fie Mary, de numai şaptesprezece ani şi cu o

boală acută de inimă. Ce mai avea viaţa să-i ofere lui Mary?

Noi remuşcări se abătură asupra Sarei când îşi aminti că, în urmă cu o săptămână, cheltuise zece şilingi pentru o pălărie de soare foarte necesară. Ar fi putut să cumpere una mai ieftină, însă dorise să arate drăguţă pentru Nicholas Pelham. Ar fi trebuit să trimită cei zece şilingi acasă.

Se decise în acel moment să-i ceară un avans din salariu doamnei Amberley. Trebuia să facă rost de cincizeci de lire ca să le trimită acasă. Şase luni de salariu în avans - destul de ridicol, desigur. Doamna Amberley probabil că va râde sau o va da afară pentru îndrăzneala ei. Dar trebuia să încerce şi să ceară - nu putea să suporte când se gândea ce se întâmpla cu toţi cei de acasă. îşi va înţepa toate degetele până la sânge şi va lucra cu ele până vor rămâne numai oasele pentru a compensa banii. Şi doamna Amberley era bogată. Soţul ei nici nu se sinchisea să-i dea un cec de cincizeci de lire sterline pentru a se duce pe apa sâmbetei la cazinou.

Când Olive se întoarse acasă, o găsi pe Sara roşie şi nervoasă, aşteptând-o. Olive era prea preocupată de propriile ei probleme pentru a remarca rugămintea mută din ochii mari şi negri ai cameristei. Se duse în dormitor, îi aruncă pălăria Sarei şi spuse:

- Ei, a sunat cineva?

- Nimeni, doamnă Amberley.

- Bun. Dă-mi rochia de seară. O să stau în pat o jumătate de oră. Şi, Sara, pregăteşte-mi un cocteil. Sunt plictisită.

Sara se uită la patroana ei. Plictisită. Ea care avea atât de multe. Se întrebă cum ar suporta Olive situaţia dacă ar fi fost în locul ei. Plictisită

- poate din cauză că domnul Pelham nu venise şi el să bea un cocteil cu ea.

Consideră că era potrivit să pregătească doamnei

Amberley cocteilul şi să se liniştească înainte de a aborda subiectul avansului. Trecu o bună jumătate de oră înainte de a se ivi prilejul să-i poată spune ceva. Cuvertura de brocart trebuia luată de pe pat, pernele aşezate în spatele capului roşcat şi frumos. Pantofii Olivei trebuia scoşi şi aduşi papucii. O batistă trebuia muiată în apă de colonie şi pusă pe fruntea ei. Cocteilul trebuia bine amestecat, să-i pună gheaţă şi să-l aducă la pat. O duzină de alte ordine fură date şi îndeplinite. Apoi, în cele din urmă, îmbrăcată cu un capot de satin negru care-i punea în evidenţă pielea albă, Olive închise ochii şi se declară satisfăcută.

Cu inima bătându-i puternic, Sara se apropie de pat şi se uită la ea.

- Doamnă Amberley.

- Nu, nu mai vreau nimic.

- Vă supăraţi dacă vă întreb ceva?

- O, nu mă plictisi cu detalii, Sara. Vreau să adorm.

Sara îndrăzni să fie perseverentă.

- Dacă aş putea să vă întreb ceva. Sunt atât de îngrijorată.

Vocea tânără care bâiguia o făcu pe Olive să deschidă ochii.

Sara îşi spuse povestea.

- Vedeţi, încheie ea, cu faţa ei palidă, roşie de îndrăzneală, nu există nici un suflet pe pământ care să-i ajute în afară de mine. Dacă aţi fi atât de bună să-mi avansaţi banii.

- Draga mea Sara, o întrerupse Olive cu o voce ca de gheaţă. îmi pare foarte rău de necazurile tale, dar ai ghinion pentru că, din principiu, nu avansez bani angajaţilor mei.

Sara rămase nemişcată. Tot sângele i se scursese din obraji, lăsându-i mai palizi decât înainte. Se simţea umilită, dar mai mult decât atât, era furioasă. Olive Amberley, care nu ezita să arunce în vânt o sută de lire la masa de joc sau

cincizeci pe un capot unicat nu voia să avanseze câteva lire cuiva care lucra pentru ea, care avea o nevoie disperată de aceşti bani!

Ochii albaştri tăioşi ai Olivei rămaseră fixaţi o clipă pe figura Sarei. îşi amintise că Nicholas îi spusese că fata e frumoasă. Era în mod vizibil frumoasă, cu acea combinaţie minunată de păr blond platinat şi ochii negri. Fir-ar să fie de fată - îi atrăsese atenţia lui Nicholas.

- îmi cer scuze că v-am deranjat, doamnă, zise Sara cu o voce gâtuită şi într-o tăcere plină de amărăciune ieşi din cameră. Nu-i va mai cere nici măcar un peni vreodată Olivei Amberley. Se duse la ea în cameră şi-i scrise lui Mary.

„îmi pare nespus de rău, draga mea. Mi-am dorit din tot sufletul să vă pot ajuta, martor mi-e Dumnezeu, dar n-am nici măcar un peni şi vă trimit ceea ce pot“.

O scrisoare peste care plânse. Părea atât de nedrept ca acei oameni oneşti şi harnici de acasă să facă orice pentru un şiling în timp ce femei ca Olive. dar Sara nici măcar nu mai suporta să se gândească la Olive Amberley. Dacă n-ar fi însemnat o povară atât de mare în plus pentru părinţii ei, şi-ar fi dat imediat demisia.

Se întrebă ce ar fi gândit Nicholas Pelham despre doamna Amberley dacă ar fi auzit-o ce-i spusese? El n-ar considera, fără îndoială, că este împotriva principiilor sale să avanseze bani unui angajat ai cărui părinţi erau într-o nevoie disperată.

Doamna Amberley participa în seara aceea la un dineu cu prieteni ai soţului ei, care se aflau la Lido.

Nu vorbi cu Sara înainte de a pleca şi Sara se simţea foarte necăjită şi nemulţumită pentru a vorbi cu ea.

După ce gondola cu doamna Amberley plecă, Sara rămase pe balcon şi privi luminile scânteietoare ale Veneţiei care se profilau ca nişte diamante pe apele întunecate ale canalului.

Se simţea nespus de deprimată. Gândurile i se întorceau la Nicholas Pelham. Unde era oare în seara asta? Olive nu spusese dacă va fi prezent la petrecere; poate că era într-adevăr îndrăgostit de Olive. Acest gând o făcea pe Sara să se cutremure. Era o proastă că-i păsa ce făcea Nicholas sau pe cine iubea. Ea, Sara, era numai o străină pentru el. îşi putea imagina cum ar râde dacă ar afla că are anumite sentimente faţă de el. îi era ruşine că tânjea atât de ciudat după acest bărbat care nici măcar nu-i atinsese mâna vreodată. Dar tânjea. Se gândi la faimoasele cuvinte ale lui Browning:

„Cât de mult putem controla

Dacă iubim sau dacă nu iubim.“

Liniştea fu tulburată de vocea veselă a unui tenor care cânta „O sole mio .“ şi aceasta o abătu pe Sara de la gândurile ei.

Auzi clipocitul apei şi văzu luminile unei gondole venind spre ea. Apatică, fără vreun interes real, se aplecă peste balcon şi se uită în jos.

Apoi sângele îi năvăli în obraji. Acolo se afla obiectul secretului ei, gândurilor şi visurilor ei prosteşti. Acolo se afla, nu în ţinută de seară şi nu cu Olive Amberley. Era complet singur. Era imposibil ca Sara să nu fie bucuroasă.

Inima începu să-i bată din ce în ce mai repede când gondola se opri şi Nicholas Pelham se ridică în picioare şi-i făcu semn cu mâna.

- Bună!

- Bună, zise ea moale, cu sfiiciune.

- Doamna Amberley este acasă?

Sara îngheţă.

- Nu, este plecată, răspunse ea cu puţină răceală.

- O, nu-i nimic, zise Nicholas Pelham cu o voce veselă. O să-i telefonez mâine dimineaţă. De fapt, mergem la un

carnaval mâine seară şi voiam să ştiu cum trebuie să mă îmbrac. Un domino de mătase e de-ajuns, nu crezi?

- E foarte bine, răspunse Sara cu aceeaşi voce slabă şi rece.

- Vii şi tu? îi zâmbi el.

- Din câte ştiu, nu.

- O, dar ar trebui să vii, spuse el, şi-i zâmbi prietenos. Inima ei tresări şi obrajii i se aprinseră în întuneric.

Bărbatul din Nicholas Pelham era impasibil; era în starea în care nu era în mod deosebit interesat de vreo femeie. Olive îi ajungea pentru o bună bucată de timp. Fusese de-ajuns. Dar artistul din el era intrigat de imaginea fetei de pe balcon. Se întreba dacă ştia cât de atrăgătoare este; mai mult decât atrăgătoare - frumoasă, pentru că acel chip palid de madonă era splendid ca o camee la lumina lunii. Păr blond deschis şi ochi negri. Ar dori s-o picteze. Hainele nu erau potrivite pentru ea. Era zveltă şi graţioasă şi nu trebuia să poarte o rochie largă, prost croită. Dacă o va picta, o va îmbrăca într-o rochie de catifea neagră care să-i ajungă până la pământ. Va avea un decolteu pătrat, pentru a-i pune în evidenţă gâtul lung. I-ar plăcea să-i picteze gâtul. îi va pune un lanţ greu de aur şi o cruce cu diamante pe piept. Va arăta ca o sfântă. Dar nu era o sfântă această micuţă Sara Grant, nu? Avea o gură plină, senzuală şi fragedă. O gură menită să fie iubită şi sărutată. O va picta ca pe o amoreză, pe o pernă stacojie într-o gondolă, râzând iubitului ei.

Gânduri stupide, uşuratice zburau prin mintea artistului. Gravitatea rece a ajutoarei de companie îl amuza.

- Să vin sus şi să fumez o ţigară cu tine? o întrebă el pe neaşteptate.

Asta o făcu pe Sara să-şi ţină respiraţia. Ar fi lucrul cel mai

minunat din lume să vină Nicholas Pelham sus, să fie numai al ei. Dar voia cu adevărat să vină? Nu-l va plictisi, oare? Era tentată să se aplece peste balcon şi să-i şoptească:

- Da, da, vino, te iubesc!

Dar nu spuse un lucru atât de îndrăzneţ. Avea alte lucruri la care să se gândească; Mary, părinţii ei, necesitatea de a-şi păstra postul. Era foarte sigură că dacă Olive Amberley ar fi venit acasă şi ar fi crezut că şi-a petrecut seara cu Nicholas Pelham, îşi va pierde serviciul.

- De fapt, tocmai mă duceam să mă culc, minţi ea.

- Nu-i nimic, o să ne întâlnim altă dată, zise Nicholas. îndrăgesc mult pictura şi aş dori să-mi pozezi într-o zi.

Sarei îi reveni respiraţia şi ochii i se făcuseră mari şi strălucitori ca stelele care-şi trimiteau lumina argintie în apă.

- Pare captivant, zise ea cu un râs uşor.

- Noapte bună şi somn uşor, îi spuse el.

Ar fi vrut să-i fi răspuns că nu va dormi bine pentru că se va gândi tot timpul la el, dar nu rosti nici un cuvânt. Rămase pe balcon, prinzându-şi în mâini faţa care-i ardea şi urmărind gondola care se îndepărta în întuneric până n-o mai putu vedea.

Apoi închise obloanele, se duse în camera ei şi rămase la geam multă vreme, uitându-se la stele. Se gândea:

- Este cea mai fascinantă persoană din lume. Nu pot s-o învinovăţesc pe doamna Amberley că vrea să fie cu el. Şi eu aş vrea să fiu cu el - toată viaţa - până la moarte! De ce nu mi s-ar oferi şi mie o şansă? De ce l-ar avea ea, care e deja căsătorită?

închise ochii. Gânduri nebuneşti, disperate, îi obsedau mintea. Gânduri referitoare la Nicholas Pelham ca iubit al ei; Nicholas la şevaletul său, pictând-o. Ar lăsa departe pensula, ar veni la ea şi ar săruta-o.

Brusc, o copleşiră singurătatea şi imposibilitatea de a i se împlini gândurile şi sentimentul de disperare deveni de nesuportat. Se aruncă pe pat şi izbucni în plâns.

- O, viaţă, dă-mi o şansă, dă-mi o şansă!

Capitolul 3

Sâmbătă seara. Veneţia în sărbătoare. Carnavalul - esenţa carnavalului şi a primăverii, spiritul lor. O noapte cu stele scânteietoare şi lumina lunii. Gondolele sunt împodobite cu panglici şi flori, cu fanioane colorate. O mulţime de oameni care aleargă pe străzi entuziaşti, în costume de bal mascat, fluturând baloane. Acestea se sparg unul după altul şi plutesc pe canale. Atmosfera era încărcată de sunetele muzicii şi ale cântăreţilor ocazionali. Se auzeau râsetele vesele ale îndrăgostiţilor. Existau colţuri întunecoase în care îndrăgostiţii se îmbrăţişau şi se sărutau. Carnaval. Săruturi, mângâieri şi o fericire intensă. Inimi frânte, vieţi schimbate şi extaz.

Sara o ajută pe Olive Amberley să se îmbrace pentru bal. Arăta cât se poate de bine într-o rochie de catifea viu colorată care-i lăsa spatele gol şi-i scotea în evidenţă albeaţa pielii. Avea diamante la gât şi la încheieturile mâinilor. Diamante pe care i le dăduse Charles Amberley. O stea din diamante îi era prinsă în păr, având culoarea rochiei. O toaletă îndrăzneaţă, dar plină de succes. Sara trebuia să admită că nu o mai văzuse pe Olive arătând atât de minunat. Desigur, o făcea întru totul pentru Nicholas Pelham. Olive se simţea bine dispusă în seara aceea, a băut mai multe cocteiluri înainte de a veni Nicholas s-o ia, râdea şi vorbea întruna.

- Dă-mi poşeta, îi ceru Sarei când fu satisfăcută că arăta foarte bine. Ai pus rujul în ea şi tabachera cu ţigări?

- Da, doamnă Amberley, răspunse Sara.

- E o seară perfectă pentru bal.

- Da.

Olive, care se gândise la puţine lucruri cu excepţia lui Nicholas şi la efortul pe care trebuia să-l facă pentru a-l aduce din nou la picioarele ei în seara aceea, se opri brusc şi se uită la „ajutorul ei util“. Pentru prima dată în seara aceea o privea

pe Sara ca pe o fiinţă umană şi nu ca pe un robot. Se gândi că fata arăta destul de palidă şi abătută. Trei cocteiluri şi buna ei dispoziţie o făcuseră pe Olive neobişnuit de generoasă.

- Ai putea să te duci şi tu la carnaval, spuse ea binevoitoare.

în ciuda depresiei şi a pasiunii secrete pentru Nicholas Pelham, Sara era foarte tânără ca să nu-i placă şi ei să danseze. Chipul i se lumină. Spuse:

- Mi-ar plăcea, dar n-am rochie.

- Ce-ai spune s-o împrumuţi pe asta, o întrerupse doamna Amberley şi scoase o rochie alb cu negru dintr-un sertar. Am pus-o acum câteva zile şi nu mi se potriveşte; vezi dacă-ţi place.

Sara acceptă rochia de tul şi o duse în triumf în camera ei. O îmbrăcă. Arăta fermecătoare. O Pierrette plină de graţie. Alergă repede la parter şi descoperi că Nicholas Pelham sosise şi că gondola îl aştepta împreună cu însoţitoarea sa. Nicholas se uită indiferent la Pierretta blondă şi gingaşă şi zâmbi:

- Bună! Iată un studiu în alb şi negru. Aşadar, vii totuşi la carnaval?

Inima Sarei începu să-i bată puternic. Se uită la chipul lui frumos,
tânăr şi cinic şi murmură un „da“ confuz.

Dar Olive îl luă posesivă pe Nicholas de braţ.

- Haide, să nu întârziem.

Cu amărăciune şi nefericită, Sara îi urmări cu privirea din balcon cum se îndepărtau. îl văzu pe bărbat, care purta un domino de mătase neagră, zâmbindu-i femeii de lângă el. Apoi o zări pe Olive sărutându-l.

Sara păli dintr-o dată. Văzuse sărutul, dar nu-l auzi pe Nicholas spunând:

- Nu face asta, pentru Dumnezeu, altfel plec direct acasă.

Sara nu auzi nimic, ci-i observă numai pe cei doi stând lipiţi unul de altul, imaginându-şi că erau într-o îmbrăţişare prelungită.

- Îl urăsc, îl urăsc!

Trecură multe gondole pe lângă vilă, fiecare cu perechea ei de îndrăgostiţi. O mulţime veselă se agita pe străzi. Râsetele pluteau până la balconul Sarei. O persoană singuratică. O Pierrette abandonată. Pierrot plecase şi abia dacă o remarcase.

Se duse în camera ei, îşi smulse rochia de tul de pe ea şi se trânti cu faţa în jos pe pat. Imaginea acelui sărut pe care Olive i-l dăduse şi pe care considera că Nicholas Pelham i-l întorsese îi anihilase orice dorinţă de a mai participa la carnaval.

Sunetele vesele de petrecere, muzica şi râsetele continuară. Veneţia înnebunise. Carnavalul! Dar inima tânără şi romantică a Sarei plângea după un bărbat pentru care nu însemna nimic.

Pentru Olive n-a fost o seară atât de plăcută cum îşi imaginase Sara. Chiar de la început, Nicholas o făcuse să înţeleagă că nu-i fusese pe plac sărutul ei. Dansă mult cu ea în noaptea aceea, dar când se lipea de el, se arăta rece şi indiferent. Artistul din el o admira în rochia de un roşu aprins, dar femeia îl lăsa rece. Fiecare nouă încercare pe care Olive o făcea ca să-l atragă îl îndepărta şi mai mult de ea. La sfârşitul petrecerii, era acut conştientă de nereuşita ei, posacă şi supărată.

- De ce eşti atât de nesuferit cu mine, Nick? se plânse ea când alunecau cu gondola pe canalul luminat de stele, curând după miezul nopţii. Şi de ce naiba să punem capăt serii atât de devreme? Distracţia abia acum începe.

- Iartă-mă, Olive, zise Nicholas cu răceală, dar sunt frânt

de oboseală. Şi două-trei ore de carnaval la Veneţia sunt suficiente; dacă mai stăm, devine plictisitor.

Olive mototoli nervoasă batista roşie de şifon pe care o avea în mână.

- Sau eu sunt cea care te plictisesc? întreba ea cu un glas tremurător, cu obrajii livizi sub fard. Nu te înţeleg. Mă pizmuiai pentru fiecare clipă când nu eram cu tine şi acum vrei să pleci de lângă mine cât mai repede posibil.

Nicholas Pelham fuma în tăcere, cu sprâncenele încruntate. Olive îl cicălea şi ura să fie cicălit. îi era de asemenea ruşine pentru ea. Nu avea mândrie, nu avea decenţă şi nu avea onoare. Se întreba de ce risipise doi ani întregi iubind-o.

Olive îi puse o mână pe umăr.

- Nick, te rog.

- Pentru Dumnezeu, de ce nu vrei să înţelegi că totul s-a sfârşit între noi? o întrerupse el cu duritate. Eşti soţia lui Amberley. L-ai ales pe el şi trebuie să rămâi cu el. Mă faci să regret că am reînnoit prietenia. Soţul tău a fost foarte decent cu mine când ne-am întâlnit şi.

- N-ar trebui să ai atâtă consideraţie pentru Charlie şi să fii atât de circumspect, îl întrerupse furioasă. Ştii că mă neglijează, duc o viaţă lamentabilă cu el.

- îmi pare rău că eşti nefericită, zise Nicholas cu mai multă blândeţe, dar trebuie să te descurci singură. Revino-ţi, draga mea, ajungem curând acasă.

în ochii albaştri ai Olivei străluceau lacrimi de furie.

- E ridicol să părăsim carnavalul la ora asta.

- E destul de târziu ca să fii cu soţia altcuiva.

- De când ai devenit atât de pudic? Nu-ţi mai aminteşti petrecerile noastre nebuneşti din garsonieră?

El zâmbi cu răceală.

- Erau nebuneşti, recunosc, dar eram logodiţi şi urma să ne căsătorism.

Olive era pe punctul să izbucnească în plâns şi să ţipe la el. Tremura din cap până-n picioare de furie stăpânită. îşi dădu seama că-l pierduse pentru totdeauna. Făcu un mare efort să se îndepărteze de el şi-i spuse aproape în şoaptă:

- Iartă-mă. Mă tem că m-am făcut de râs.

El îi oferi o ţigară.

- Ia o ţigară şi uită de asta.

Ea luă o ţigară, sufocată de o mânie neputincioasă. încercă să zâmbească.

- îmi pare nespus de rău, Nick. Să fim prieteni.

El scoase un oftat de uşurare.

- Nu doresc nimic mai mult. Numai prieteni - altceva este imposibil.

- Pleci într-adevăr mâine? îl întrebă cu buzele uscate.

- Da. Am probleme de rezolvat la Londra. Domeniul unchiului meu. Trebuie să reglementez definitiv lucrurile cu întreaga lui avere.

Averea lui! O, Doamne, ce proastă fusese să se mărite cu nenorocitul acela bătrân! De ce nu aşteptase? L-ar fi putut avea pe Nick

- şi banii lui! îşi scoase oglinda şi-şi şterse lacrimile, pudrându-şi apoi nasul. Se sprijini pe pernele gondolei, destul de aproape de Nick pentru ca acesta să-i simtă umărul sprijinit de el. Dar nu mai făcu nici un efort să-l seducă. Va fi liniştită cu el până când îi va trece iritarea.

O altă gondolă trecu pe lângă ei. Un bărbat înalt cu părul grizonant şi purtând un costum gri, se aplecă să se uite la femeia cu rochie roşie, apoi scoase o exclamaţie.

- Olive! Dumnezeule! E Olive, cu tipul acela, Pelham. Dădu un ordin gondolierului şi acesta întoarse şi se îndreptară în direcţia opusă.

- Le acord timp, mormăi el. Voi vedea ce joc joacă.

Era Charles Amberley, care se întorsese de la Roma cu o zi mai devreme decât era aşteptat.

Capitolul 4

Olive intră în dormitorul ei c'scând, irascibila şi foarte nemulţumită de eşecul cu fostul ei iubit. Primul lucru pe care-l văzu fu un plic cu numele ei, cu scrisul rotund, copilăresc al Sarei. Era pus la vedere pe măsuţa ei de toaletă, sprijinit de un sfeşnic mic veneţian.

Ce naiba mai voia şi fata asta? se întrebă Olive. Era o nouă încercare de a primi un avans din salariu? Lăsă scrisoarea necitită, se dezbrăcă şi îşi puse o cămaşă de noapte transparentă şi un capot albastru deschis, tivite cu dantelă. Se aşeză la măsuţa de toaletă şi începu să se demachieze. Arăta trasă la faţă şi descompusă pentru anii ei, iar ochii albaştri care o priveau din oglindă erau duri ca piatra. Era deosebit de umilită de lipsa de succes cu Nicholas şi nu se putea opri să se gândească la el. Apoi observă scrisoarea Sarei, ridică din umeri şi o deschise.

Primele rânduri o făcură să se schimbe la faţă şi să se ridice. O făcură să se simtă recunoscătoare faţă de Sara.

Charles telefonase de la Roma după ce Olive plecase. Sara răspunsese şi-i spusese că doamna trebuia să vină în orice moment şi că îi va transmite că a telefonat îndată ce se va întoarce. Domnul Amberley urma să sosească târziu în noaptea aceea.

Mâinile Olivei tremurau când puse biletul pe măsuţă. Slavă Domnului că fata n-o trădase spunând că plecase la carnaval cu
Nicholas! Aşadar, Charlie se întorcea în noaptea aceea. Asta însemna că vine cu trenul de la miezul nopţii. Ce noroc că Nick insistase să o aducă acasă devreme!

Se uită la ceasul-bijuterie de la mână.

-Ar trebui să fie acasă, deja. Mai bine să mă grăbesc, îşi zise ea.

îşi şterse crema de pe faţă, se pudră, îşi scoase capotul şi se vârî în

pat, stingând lumina. Tocmai la timp. Auzi uşa de la intrare trântindu-se şi paşi grei şi familiari în vilă. Pumnii i se strânseră sub cearşaf şi se muşcă fără să vrea de buză. Cât îl dispreţuia! Nu avea decât să se abţină să ţipe când o va atinge.

Era îndrăgostită de Nick, îl iubise întotdeauna. Fusese o proastă când considerase că banii lui Charlie vor recompensa pierderea lui Nick. Dar acum era prea târziu să schimbe lucrurile. Nicholas n-o mai vroia. Şi dacă-l va lăsa pe Charlie să vadă ce simte pentru el, îi va tăia frumos subvenţia pe care i-o acorda. Dar înclinaţia ei pentru raţionament o împiedica să renunţe la bani şi la lux. Trebuia să-şi joace rolul mai departe, să tragă cât mai multe foloase din el.

Uşa dormitorului se deschise. Aşadar, nu avea intenţia s-o lase în pace, deşi văzuse că era întuneric în camera ei.

Charley Amberley aprinse luminile. Olive se ridică în capul oaselor şi se prefăcu speriată.

- O, cine e?

Amberley veni spre pat, cu mâinile în buzunarele sacoului.

- Nu te aşteptai să vin, nu-i aşa?

Olive clipi. Apoi figura ei se lumină într-un zâmbet şi-i întinse o mână albă, leneşă.

- O, dragul meu! Tu eşti! Ce minunat! Sigur că te aşteptam. Sara mi-a spus îndată ce am venit. Am băut un ceai cu lady Bertini la Lido. Eram atât de supărată că n-am vorbit la telefon. Ce face Coco al meu?

Numele de alint pe care i-l dăduse şi care fusese una din multele capcane care-l încântaseră când o întâlnise prima oară la Londra, nu avu nici un efect în acel moment asupra lui Amberley. Era stăpânit de o gelozie cumplită, pe care nu şi-o putea controla niciodată. îl chinuise în timpul primei lui căsătorii, când îşi închipuise că lui Millie, prima lui soţie, îi plăcea un alt bărbat. Dar Millie fusese o femeie onestă şi grasă. în schimb, femeia asta cu un corp atât de voluptuos, cu

o carnaţie albă superbă şi păr roşcat înnebunitor îl scosese din minţi, îi hărţuia imaginaţia încât nu mai putuse scăpa de ea. O iubea la nebunie din clipa când o luase pentru prima dată în braţe. Fuseseră momente când îşi spusese că e un prost crezând că îi pasă de el, darămite să-l iubească. Avea aproape şaizeci de ani şi, deşi făcea încă impresie bună şi arăta cât se poate de bine, era evident bătrân şi obosit în comparaţie cu o femeie de douăzeci şi ceva de ani. Era chinuit continuu de teama că vreun tânăr i-o va lua de lângă el.

- Vreau o explicaţie de la tine, Olive, spuse el.

Ea clipi din nou. Se prefăcea în continuare somnoroasă.

- Coco dragă, nu înţeleg.

- O, ba da, înţelegi. Abia te-ai întors. Ai fost la carnaval, cu tânărul Pelham. în oraş, la miezul nopţii cu artistul ăla, crezând că sunt la Roma. Dumnezeule...

Se întrerupse, cu buzele strânse. Olive lăsă genele în jos. Se gândea ce stupid arăta cu expresia aceea de gelozie nestăpânită în ochi. îşi scosese ochelarii pe care-i purta în mod obişnuit şi mâinile îi tremurau. Prost bătrân. Nu avea răbdare cu el. Deşi cel mai bine era să fie precaută. O văzuse cu Nicholas. Era un lucru foarte neplăcut.

- Ai fost tot timpul cu băiatul ăla cât am lipsit! ţipă Amberley. Nu suport aşa ceva! O să-i zbor creierii.

- Coco, linişteşte-te, o să trezeşti toată casa, îl întrerupse Olive, cu inima bătându-i cu putere. îl prinse pe soţul ei de mână şi-l trase în pat. Eşti cât se poate de ridicol şi te comporţi ca un nătărău; şi o să mă superi. Spune ce ai de spus, dar vorbeşte în linişte, te rog.

Amberley, contractat, stacojiu la faţă şi tremurând, se uita ca printr-o ceaţă la soţia lui.

- Nu poţi nega că erai în gondola aceea cu Pelham.

- Dar nu-i nevoie să neg, spuse ea cu calm. Eşti nebun şi ţi-ai ieşit complet din fire. M-am culcat imediat după ce ai dat telefon, am citit vreo două ore şi pe urmă am adormit.

- Dar te-am văzut, bâigui el. în rochia aceea roşie de catifea. Nu mă pot înşela, modelul acela special pe care l-am cumpărat împreună la Paris. Nu poţi nega şi i-am văzut cât se poate de bine faţa lui Pelham.

Olive izbucni în hohote de râs. în creierul ei se gândea ce actriţă pierduse lumea în Olive Amberley.

- Prostule! Era într-adevăr domnul Pelham şi era rochia roşie - dar nu eu o purtam. I-am dat rochia Sarei Grant. Am purtat-o de mai multe ori şi cum o prefer pe cea galbenă, i-am dat-o Sarei pentru că mi-a făcut multe treburi de când suntem aici. Sara s-a dus, aşadar, la carnaval. Ştii că domnul Pelham e pasionat de asemenea lucruri. A venit foarte des pe aici s-o vadă pe micuţa noastră Sara. Nu ştiu cum ai putut să crezi că eram eu!

Ceaţa din privirea lui Charles Amberley se limpezi. O văzu mai desluşit pe soţia lui, stând acolo în pat, pe pernele mărginite cu dantelă şi în cămaşa aceea de noapte care-i punea în evidenţă sânii. Ochii ei albaştri erau blânzi şi-i râdeau. îşi întinse mâinile subţiri şi albe spre el, murmurându-i vorbe dulci la ureche.

Bărbatul, pragmatic şi viclean în afaceri, era ca o argilă în mâinile ei. Scoase un oftat adânc şi aproape că plânse pe umărul ei alb.

- Scumpa mea Olive! Ce pot să-ţi spun? Cât de prost am fost! Ai dreptate, m-am comportat stupid. Dar am fost convins că erai tu; desigur lumina lunii a fost de vină. Sara Grant e blondă, dar la lumina aceea şi în rochia roşie, puteai foarte bine să fii tu.

Olive îi ciufuli părul rar şi cărunt, strâmbându-se peste capul lui plecat. îşi aminti cu amărăciune negrul intens şi desimea părului lui Nicholas Pelham. Cât de frumos, ce suplu şi ce viril era în comparaţie cu prostul acesta bătrân şi sentimental.

- Iartă-mă, îi murmură Amberley la ureche, acoperind-o cu

sărutări. Nu trebuie să mă mai îndoiesc niciodată de tine. Sunt gelos pentru că te iubesc atât de mult.

-Nu trebuie să mai fii gelos, Coco dragă. Mă îndurerează profund.

- Scumpo, zise el plin de remuşcări. O să-ţi cumpăr un nou inel mâine, ca să-ţi demonstrez cât de rău îmi pare. Am făcut o afacere bună la Roma şi tu vei fi beneficiara.

Olive se strâmba din nou deasupra capului lui. Un inel nou - asta era o compensaţie şi-i va cumpăra unul scump.

- Sunt cu atât de mult mai în vârstă decât tine, draga mea, continuă el, copleşind-o cu sărutări pe părul ei roşcat ca o văpaie. Mă îngrozesc să văd un tânăr uitându-se la tine, şi Pelham pare să te admire.

- Nu, nu, pe Sara, îl întrerupse ea.

- înţeleg, acum. Totul e foarte clar. Sărută-mă, draga mea şi spune-mi că mă iubeşti.

- Extrem de mult Coco, spuse ea şi-i permise s-o ia în braţe.

Simţi că trecuse peste un moment periculos.

Devreme a doua zi dimineaţă, în timp ce Charles Amberley mai dormea încă, Olive se trezi înainte de micul dejun, ceva neobişnuit pentru ea, luă rochia fatală de catifea roşie şi un carnet de cecuri şi intră în dormitorul Sarei.

- Sara, spuse ea, pentru că te-ai comportat înţelept seara trecută, am să te răsplătesc.

Sara, care tocmai terminase să-şi facă patul, rămase tăcută, aproape posacă. Ochii ei negri catifelaţi purtau încă urmele lacrimilor din seara trecută pentru dragostea lipsită de speranţă pentru Nicholas Pelham şi de îngrijorare pentru familia ei. Nu vrusese să-l mintă pe domnul Amberley. Şi nu salvase reputaţia Olivei pentru că o plăcea. Făcuse acest lucru pentru a evita un dezastru şi din respect şi din milă faţă de Amberley.

- Cred că rochia asta ţi se va potrivi foarte bine, îi spuse

Olive cu bunăvoinţă. Şi ai nevoie de bani pentru familia ta, nu-i aşa?

Spre uimirea Sarei, Olive Amberley se aşeză şi scrise un cec de douăzeci şi cinci de lire sterline.

- Nu este un avans din salariul tău, ci un mic cadou pentru că te-ai comportat cum trebuie, spuse ea şi-i întinse cecul.

Sara o privi uluită şi se făcu roşie ca racul.

- Doamnă Amberley. nu. nu prea înţeleg.

- Acum, ascultă, zise Olive, uitându-se fix la ea. Ai fost înţeleaptă seara trecută şi aşa trebuie să fii în continuare. A apărut o împrejurare neprevăzută şi lucrurile stau puţin cum nu trebuie între mine şi domnul Amberley. Vreau să dai dovadă de tact, dacă e nevoie. Crede că m-a văzut noaptea trecută în blestemata asta de rochie roşie cu Nick... cu domnul Pelham vreau să spun. Acum, fii atentă, Sara. I-am spus soţului meu că ţi-am dat rochia ţie şi că tu ai fost la carnaval noaptea trecută cu domnul Pelham. Una sau două minciuni merită douăzeci şi cinci de lire sterline, nu crezi?

Sara tăcu o clipă. Inima îi bătea calmă şi era plină de ruşine - ruşine faţă de Olive şi de Nicholas, pe care-l credea iubitul Olivei; şi ruşine faţă de ea însăşi pentru că ştia că era geloasă; ar fi dat orice să fi fost în gondolă cu Nicholas, noaptea trecută.

Olive aruncă rochia de catifea pe patul Sarei.

- Trebuie s-o scurtezi puţin, îi spuse ea pe un ton indiferent şi ţi se va potrivi. Mi-ar face plăcere să o porţi când vei cina data viitoare cu noi, ca să-i arăţi domnului Amberley că îţi aparţine. Mă pot bizui pe tine? întrebă ea fluturând cecul.

Sara ezita. Şi-ar fi dorit din toată inima să poată răspunde;

- Nu, mai bine spânzurată decât să mint ca să te salvez.

Dar şi-o aminti pe biata Mary, notele de plată ale doctorului şi durerea mamei şi tatălui. Douăzeci şi cinci de lire erau un dar de la Dumnezeu pentru ei.

„Mă simt mizerabil să fac aşa ceva, se gândi ea, dar e

pentru ei..“

Luă cecul şi-l împături.

- Vă puteţi bizui pe mine.

- Ce fată bună! zise Olive cu o voce satisfăcută.

Imediat după ce plecă, Sara se aşeză şi semnă cecul, punându-l la poştă pentru mama ei. Apoi, dintr-un capriciu, îşi scoase rochia ieftină şi-şi puse rochia roşie de catifea. Chiar şi în acel soare veneţian puternic, arăta minunat, cu obrajii la fel de roşii ca rochia. Şi-l închipui pe Nicholas Pelham pictând-o în rochia aceea. Apoi spunându-i;

- Micuţă Sara! Iubito!

Vechiul vis nebunesc, care-i frângea inima.

îşi scoase rochia, o agăţă în şifonier şi, cu buzele strânse şi ochii înneguraţi, coborî la micul dejun.

Capitolul 5

Mai târziu în dimineaţa aceea, Amberley făcu ceea ce soţia sa aştepta de la el. Simţind încă o urmă de suspiciune, o întrebă pe Sara:

- Te-ai distrat la carnaval, domnişoară Grant?

Ochii negri ai Sarei îi întâlniră pe ai lui, apoi şovăiră şi se întoarseră în altă parte.

- Da, foarte bine.

- Cine te-a adus înapoi?

Ochii negri se închiseră o clipă, apoi se deschiseră din nou.

- Domnul. domnul Pelham, se bâlbâi ea.

- O, tânărul Pelham? Te-ai dus cu el, nu?

- Da.

- Purtând una din rochiile Olivei, nu?

- Da, mi-a dat-o pe cea de catifea roşie, zise Sara ca un papagal, repetând o lecţie şi urând fiecare minciună pe care o spusese.

- Minunat, zise Amberley încântat.

Ultima rămăşiţă de îndoială dispăruse acum. Simţi mai mult ca oricând că fusese un ticălos faţă de biata Olive, noaptea trecută. Se uită mulţumit la fata blondă cu ochi negri care-i însoţise la Veneţia. îi plăcea. Era întotdeauna gata să se poarte drăguţ cu ea.

- Nu trebuie să roşeşti, draga mea. Tineretul se simte bine cu tineretul şi Pelham e un băiat simpatic şi drăguţ. Sper să vă înţelegeţi, îţi urez succes.

Roşeaţa dispăru din obrajii Sarei. Stătea acolo, albă şi mută şi se întoarse din cauza ochilor buni şi cercetători ai lui Amberley. Se simţea răvăşită şi descumpănită. Dacă cel puţin ar fi fost adevărat. dacă ceea ce-şi imagina domnul Amberley

ar fi fost într-adevăr aşa.

în timpul conversaţiei dintre soţul ei şi Sara, Olive reuşi să telefoneze la hotelul lui Nicholas.

- Charlie ne-a văzut - era atât de furios încât i-am spus că ai invitat-o pe Sara la carnaval. Pentru Dumnezeu, vezi să nu uiţi.

- Foarte bine, răspunse Nicholas, nu prea încântat. Mai presus de orice, ura o aventură cu o femeie căsătorită.

- Charlie vrea să vii astă seară la cină şi să fii al patrulea. Te rog, vino, îl rugă Olive în şoaptă.

- Nu ştiu dacă pot. sunt ocupat cu împachetatul.

- Te rog, se lamentă ea, ca de rămas-bun, să vadă Charlie că e vorba doar de prietenie.

- Foarte bine, încuviinţă Nicholas fără entuziasm.

- La opt şi jumătate, spuse uşurată Olive.

Când puse receptorul în furcă, era într-o dispoziţie mai bună. Nicholas venea. îl va vedea din nou şi poate că va avea şansa să-i spună un cuvânt. Era genul de femeie atât de conştientă de atracţia pe care-o exercita încât nu admitea înfrângerea.

înainte de a ieşi cu soţul ei pentru a cumpăra acel inel care urma să fie un simbol al inocenţei ei şi al greşelii lui, Olive o chemă pe Sara şi-i spuse de aranjamentul pentru seara aceea.

- Vreau să cinezi cu noi seara asta, Sara, să fii a patra. Vom avea o petrecere de rămas-bun - vine domnul Pelham - părăseşte Veneţia mâine.

Ochii Sarei se măriră de uimire şi îşi duse mâinile la gâtul zvelt şi graţios. Olive o privea curioasă.

„De ce arăta fata asta astfel? se întrebă ea în sinea ei. Cu siguranţă că nu. nu este. sunt o proastă! Nick nu înseamnă nimic pentru ea

- n-au schimbat niciodată un cuvânt singuri“.

Cu toate acestea, chiar când se afla la bijutier, unde alesese un smarald scump, gândurile îi reveneau cu neliniște la Sara şi la Nicholas. îşi aminti că Nicholas o admirase pe Sara şi o considerase atrăgătoare. Nu-i făcea plăcere că fata trebuia să fie prezentă astă seară la cină. Dar era necesar - un praf în ochi necesar pentru Charlie.

Sara lucră toată dimineaţa în camera ei la rochia roşie de catifea. O ajustă ca să se potrivească pe trupul ei suplu; o mai strânse la mijloc, scurtă fusta şi în cele din urmă o făcu să arate ca şi cum fusese confecţionată pentru ea. Olive o purtase pentru Nicholas cu o seară înainte. în seara asta, ea, Sara, o va purta pentru el!

în ciuda indignării împotriva destinului, în ea se aprinse o flacără de speranţă. Avea să petreacă o seară întreagă cu Nicholas Pelham! Pentru a-i face plăcere domnului Amberley, avea să joace rolul de parteneră a lui Nicholas. Era un gând încântător. Şi îl va face s-o remarce şi s-o placă; îl va face să-şi întoarcă atenţia de la Olive la ea. De ce să nu profite de şansa pe care i-o oferea viaţa? De ce Olive trebuia să facă numai aşa cum voia ea?

Sara era o fată foarte tânără, dar era şi o femeie îndrăgostită - şi asta îi dădea înţelepciune; un instinct străvechi de a înfrânge o altă femeie. Se îmbrăcă pentru dineu cu mare grijă.

Când fu gata, se uită în oglindă şi cu greu se recunoscu. Fata care de obicei era îmbrăcată sărăcăcios devenise o femeie frumoasă, parcă ieşită dintr-o pictură. Arăta minunat în rochia de catifea roşie, elegantă şi minunată cu spatele şi umerii goi, ca de fildeş, iar la gâtul lung şi palid îşi puse un lanţ de argint pe care-l avea de la bunica ei şi care-i ajungea până la mijloc. Părul şi-l periase până-l făcu să strălucească.

Avea o cărare la mijloc şi şi-l dăduse peste urechi. De urechile mici atârnau doi cercei în formă de cerc pe care-i avea tot de la bunica ei.

Brusc, îşi ridică mâinile deasupra capului.

- Viaţă, dă-mi iubitul meu. Dă-mi-l!

Coborî scările. Mergea cu mândrie. Nu mai era Sara Grant, o angajată plătită. Era o altă Sara; şi Nicholas va sta în faţa ei şi va vorbi cu ea. Aceasta va fi noaptea cea mai importantă dintre toate nopţile.

Când Sara intră în salonul mare, îi găsi pe cei doi Amberley cu musafirul lor. Lumânări înalte luminau ca nişte stele aurii şi atmosfera era înmiresmată de miros de trandafir.

Cei doi bărbaţi se ridicară în picioare, ţinând în mână paharele de cocteil. Olive rămase apatică pe sofa. Purta o rochie neagră de dantelă şi smaralde la gât şi la mâini. Şi noul inel de smarald cu diamante strălucind ca un ochi verde maliţios de pe degetul arătător de la mâna dreaptă sclipi când ridică paharul de cocteil şi-l duse la gură. Arăta cum nu se poate mai bine în negru; îi accentua albeaţa pielii şi culoarea părului.

Dar când fata intră în cameră, Olive fu eclipsată şi-şi dădu seama de asta. Se uita uimită la „ajutorul ei util“. îi văzu pe cei doi bărbaţi că se uită şi ei şi scrâşni din dinţi. Se gândi:

„Doamne, ce proastă am fost să-i dau rochia asta“.

îi aruncă scurt un ordin Sarei, ca s-o pună la locul ei.

- Spune-i Mariei că mai vrem cocteiluri.

Dar Nicholas Pelham era deja lângă Sara. Spuse:

- Stai jos, sun eu după Maria.

Olive se uită la Sara, dar Sara nu se uita la ea. Aceasta deveni brusc conştientă de frumuseţea ei tânără, subtilă şi de efectul pe care-l avea asupra lui Nicholas în rochia ei roşie cu acei cercei de argint şi lanţul de la gâtul ei lung şi graţios. îi

zâmbi. îi zâmbi şi el la rândul lui. Era uimit că arăta astfel şi artistul din el se emoţionă la minunatul ei păr blond şi splendoarea ochilor negri.

Recunoscu rochia Olivei şi fu puţin amuzat; aşa cum îl amuza în mod cinic gelozia care se citea pe chipul Olivei. îi acordă deliberat Sarei toată atenţia sa.

- Arăţi ca o prinţesă de Goya, în seara asta.

Sara roşi şi pulsul i se acceleră la cuvintele lui, deşi, din câte ştia, nu văzuse niciodată o pictură de Goya.

- A pictat femei frumoase?

- Unele foarte frumoase, răspunse el, cu tonul degajat al bărbatului experimentat.

Sara era extaziată şi uită complet că Olive o privea fix de pe sofa. O cuprinsese un sentiment de fericire. Se duse la ferestrele deschise şi privi afară la tonul albastru închis al nopţii veneţiene.

- Ce minunat este! şopti ea.

- Veneţia este întotdeauna minunată noaptea şi când e primăvară.

- E atât de plină de romantism, spuse ea.

- A! zise Nicholas şi îşi duse paharul la gură, golindu-l.

Tonul glasului lui o făcu pe Sara să se întoarcă şi să-l privească.

- Nu sunteţi de acord?

- Eşti destul de tânără pentru a mai descoperi ce e romantic, dar eu nu-l pot găsi nici măcar la Veneţia.

Făcând eforturi să audă conversaţia lor, Olive râse ironic. Se uita la Sara, cu ochii plini de ură şi ar fi vrut s-o dea afară din cameră. Charles Amberley, într-o dispoziţie excelentă pentru că tânăra sa soţie se purtase fermecător cu el toată ziua, se aplecă peste sofa şi o sărută pe păr.

- Micuţa domnişoară Grant arată bine în rochia ta, dar, Dumnezeul meu, n-o poartă la fel de elegant cum ai purtat-o tu.

- Dragul meu Coco! murmură ea, dar cu ochii la Nicholas. Nu găsea nici o plăcere în flatarea bărbatului ei. Ar fi vrut ca Nick să-i fi spus acest lucru. Nick care se uita mult prea intens la Sara.

- Nu sunteţi deloc în vârstă pentru aşa ceva, replică Sara lui Nicholas, e absurd.

- Mă simt de o sută cincizeci de ani.

- Nu vă cred.

- Ce copilă înţeleaptă. Să nu crezi niciodată un bărbat.

- Dumneavoastră nu credeţi în nici o femeie?

- Ferească-mă Dumnezeu!

Sara respiră adânc.

- Ce îngrozitor de cinic sunteţi!

El ridică din umeri.

- Vrei un cocteil?

- Nu, răspunse Sara. Nu beau niciodată cocteil.

- Din nou eşti înţeleaptă, zâmbi el. Scuză-mă dacă eu mai beau unul.

Se îndepărtă şi Sara se uită după el, îmbujorată toată. Vorbea scurt,
sigur de el şi o încântase. Ochii lui frumoşi, capricioşi îi zâmbiseră cu multă bunătate în seara aceasta; ce-i păsa dacă era un cinic? îl iubea la nebunie, era disperat de îndrăgostită. îi reveni visul că o ia în braţe şi se gândi:

„De ce nu-l pot face să mă iubească?“

Nicholas se întoarse lângă ea.

- îţi place să dansezi? o întrebă el.

- Ador dansul, dar n-am deseori ocazia să dansez.

El se uită la gleznele ei subţiri şi la picioarele mici şi fine în sandalele argintii.

- Ar trebui să dansezi bine.

Olive puse capăt conversaţiei.

- E atât de cald aici, înăuntru. Cred că e mai răcoare pe

balcon, nu credeţi?

Ochii ei se plimbară prin cameră şi-i spuse o mulţime de lucruri lui Nicholas, dar Charles Amberley îi puse o mână pe umăr şi zise:

- Vino şi flirtează cu mine, draga mea.

Atingerea mâinii lui o iritä nespus pe Olive. Bătrân nebun! De ce n-o lăsa în pace, nu-şi dădea seama ce simţea? Se feri de mâna lui cu brutalitate; înainte de a se putea controla şi în mişcarea ei bruscă, vărsă cocteiul pe rochie. Sări în picioare ca arsă.

- Fir-ar să fie, exclamă ea în şoaptă.

- Draga mea, ce te-a făcut să fii atât de isterică? murmură Amberley. Ia batista mea.

- Nu, mulţumesc, zise ea cu o voce gâtuită. M-am udat şi trebuie să mă schimb.

Ieşi din cameră cu faţa albă de furie. Nu era neapărat nevoie să se schimbe, dar îi trebuia câteva clipe să fie singură, să-şi recapete echilibrul. Charlie o înnebunea şi vederea lui Nicholas interesat atât de Sara o înfuria la culme.

Amberley îi oferi o ţigară lui Nicholas.

- Ghinion, dacă şi-a smucit braţul în felul ăsta. Dar o să fie înapoi imediat. Ia una din astea.

- Mulţumesc, spuse Nicholas.

- Apropo, adăugă Amberley foarte bine dispus şi făcându-i semn din cap către Sara. Ar trebui să beau pentru norocul vostru, nu?

Sara deveni stacojie. Nicholas privea fix.

- Nu cred că înţeleg.

- Micuţa noastră domnişoară Grant. Voi doi vă îndrăgiţi, nu? Greşesc oare dacă spun că se anunţă o logodnă?

Se făcu o tăcere deplină. Ochii lui Nicholas se îndreptară rapid spre Sara. Inima ei bătea să-i spargă pieptul. Şi subit, o

cuprinse o stare de nebunie. Olive voia să-i acopere infidelităţile. Foarte bine. O va face şi o va face încă bine. Fără să se gândească, se duse repede lângă Nicholas şi-l luă de braţ. Ochii ei mari şi negri se uitară într-ai lui şi părură că-i spun: „nu nega!“ Apoi rosti cu sufletul la gură.

- Ne-am gândit să fie un secret - cum de aţi ghicit?

-A, da, răspunse Amberley amuzat, mi-a spus o păsărică. Şi de ce ar fi un secret? Sunt sigur că Olive va fi încântată. Ce-ar fi să-l facem public şi să deschidem o sticlă de şampanie pentru a sărbători evenimentul? îmi place să văd tineri fericiţi. Scuzaţi-mă, mă duc să văd de vin.

îi părăsi chicotind, vădit inconştient de catastrofa pe care o produseseră cuvintele lui. în taină, era mai mult decât fericit că logodna micuţei domnişoare Grant o disculpa în întregime pe Olive.

Sara şi Nicholas rămaseră singuri.

Ea nu îndrăznea să se uite la el şi inima îi bătea atât de tare încât abia putea să respire. încerca un fel de senzaţie de spaimă. Ce va spune el? Ce va face? Şi ce gândea?

Nicholas, mai palid decât de obicei sub bronzul obişnuit îi spuse ce gândea:

- Ei bine, e lucrul cel mai uluitor pe care l-am auzit în viaţa mea. Deci noi doi suntem logodiţi în secret, nu? Şi de când?

Ea îşi plecă genele. Se prinse de lanţul de argint de la gât.

- Eu. ei bine. numai de când am spus-o, se bâlbâi ea şi râse apoi isteric.

El o privi fix şi inexpresiv.

- Poate că e ceva de râs pentru tine, dar pentru mine nu e, îi spuse cu răceală.

Apoi Sara îl privi, implorându-l din ochi.

- Cu siguranţă, mă consideraţi nebună.

- Foarte nebună! răspunse pe acelaşi ton rece. Pot să cer

o explicaţie?

- Ei bine, ştiţi. despre carnaval. şi rochia asta.

Nicholas se încruntă.

- Mi-a spus Olive ceva, că domnul Amberley şi-a închipuit că soţia lui a fost la carnaval cu mine.

- A fost o pură închipuire, rosti Sara, care nu mai râdea acum.

- Da? întrebă Nicholas roşind şi-i aruncă o privire sfidătoare. Cum asta?

- Domnul Amberley este îngrozitor de gelos pe soţia sa - nu înţelegeţi? - şi trebuia făcut ceva pentru a contracara această suspiciune.

Nicholas începu să vadă mai limpede. Primul lui sentiment fusese unul de indignare. Considerase drept o lipsă totală de ruşine comportamentul acestei fete. Acum, potolit, adăugă:

- Admit că nu vreau să existe nici o încurcătură între Amberley şi soţia sa.

- Va fi, dacă veţi contrazice ceea ce v-am spus.

- Ai spus mult prea mult, nu?

Obrajii îi ardeau. O cuprinse un sentiment necugetat de bravadă.

- Nu ştiu, dar ceea ce a văzut domnul Amberley în gondolă a fost suficient ca să-l facă să creadă că ar trebui să fim logodiţi, chiar dacă nu suntem.

Fu rândul lui să roşească. Nu era sigur dacă îi plăcea sarcasmul micuţei Sara Grant. îşi muşcă buza.

- Este o situaţie a naibii de penibilă.

- Sunt de acord, confirmă ea în şoaptă.

- Ţi-a cerut Olive să spui asta?

- Nu. Mi-a cerut însă să spun că am fost cu dumneata la carnaval în rochia asta.

Nicholas se gândi în tăcere la ce spusese ea. Apoi râse scurt.

- Totul e foarte compromiţător.

- Nu cred că doamna Amberley şi-a imaginat că soţul ei va considera că suntem şi logodiţi, răspunse Sara, dar cred că este înţelept să-l lăsăm să creadă asta în continuare.

Nicholas fumă în tăcere o clipă, rezumând situaţia. Nu avea deloc intenţia de a se logodi cu Sara. Nu voia să se însoare cu nici o femeie. Dar ultimul lucru pe care-l voia era ca, din lipsă de înţelepciune, să fie cauza unei rupturi între Olive şi soţul ei. Nu era iubitul Olivei şi nu intenţiona să fie. Poate că dacă accepta să participe la farsa unei logodne cu Sara, va fi cea mai bună soluţie de a potoli bănuielile lui Amberley şi o va face pe Olive să înţeleagă că relaţia lor era terminată o dată pentru totdeauna.

îşi întoarse o clipă privirea cinică spre Sara. Nu-şi închipuise că fata asta e capabilă să procedeze astfel.

- îţi dai seama, copila mea, în ce te-ai amestecat?

- Presupun că da, răspunse ea.

- Ei bine, va trebui să faci faţă consecinţelor, zise el sec. Luând în considerare toate lucrurile, nu voi nega că suntem logodiţi. Este, desigur, o chestiune temporară.

- Bineînţeles, repetă ea, dar se gândi: „O, nu, nu, nu pleca de lângă mine, nu pleca de lângă mine acum!“

Văzându-l cum se uita intens la ea, îi provoca dureri de inimă. Dacă măcar nu l-ar fi iubit. Fireşte că nu avea nici un sentiment faţă de ea. Era iubitul Olivei. Era prea bun pentru acea femeie lacomă, egoistă şi senzuală. Dacă ar fi putut, n-ar fi simţit nici o remuşcare să se interpună între Olive Amberley şi Nicholas.

- Şi desigur, adăugă Nicholas, nu vei dori să fie decât o relaţie temporară.

- Nu, răspunse ea cu un glas stins.

Se auziră voci în afara salonului. Vocea ridicolă, metalică a Olivei vorbind cu soţul ei. Uşa salonului se deschise şi Olive reapăru. îşi schimbase rochia de dantelă neagră cu o rochie

din şifon negru, cu bretele pline cu diamante. Arăta frumoasă şi calmă, acum. Dar un drăcuşor puse brusc stăpânire pe Nicholas. Dorea să o facă pe Olive să înţeleagă că nu o mai iubea. Olive se afla încă în prag, vorbind cu Charles care spunea ceva despre o sărbătorire şi ea părea că nu înţelege despre ce este vorba. Deodată, Nicholas o trase pe Sara spre el şi o strânse în braţe.

- Ce spui de sărutul de logodnă, Sara?

Ea îşi pierdu răsuflarea. Gestul era neaşteptat şi chiar mai mult decât atât, mai ales presiunea buzelor lui peste ale ei, încât nu mai ştiu ce să facă şi se lăsă în voia îmbrăţişării. Cât de mult visase la asemenea îmbrăţişări şi sărutări din partea lui! în visurile ei, el făcea acest lucru cu tandreţe, dar ce se întâmpla acum era numai o farsă. Devenea intolerabil, dar el o strânse mai tare în braţe şi o sărută iarăşi. De data asta, fu un sărut şi o îmbrăţişare mai posesive.

Era albă ca varul când îi dădu drumul şi tremura atât de tare încât el rămase cu braţul după mijlocul ei pentru a o sprijini. Nicholas se temea ca nu cumva să leşine.

- Ţine-te bine, copilă nebună, îi şopti el.

Nicholas luă o ţigară din cutia de pe măsuţa de lângă el şi o aprinse. Se părea că degetele îi tremurau puţin. Nu avusese de gând s-o sărute aşa. Dumnezeule, ce dulci erau buzele ei! Moi, catifelate şi roşii ca o floare. Era atât de mică fata asta şi atât de firavă. Abia dacă-i ajungea până la umeri. Fusese puţin speriată de îmbrăţişarea lui. Ce brută fusese!

Se înşela oare sau răspunsese şi ea acelui sărut? Era oare atât de tânără şi de inocentă cum părea? Anunţase logodna lor cu multă îndrăzneală. Simţi dorinţa s-o ia din nou în braţe şi de a afla care erau sentimentele ei. Trecuse mult timp de când nu mai ţinuse o femeie în braţe. Şi niciodată nu sărutase buze atât de delicate, atât de dulci. în vremurile mai vechi, chiar în momentele cele mai sentimentale, Olive fusese o

iubită arogantă, cu aere de stăpână. Nu fusese niciodată atât de tânără şi de plină de farmec în comparaţie cu micuţa Sara Grant.

Olive se uita din prag la Nicholas şi la Sara şi rămăsese ţintuită locului, împietrită. Sub fard, obrajii ei erau livizi. Văzuse cum se îmbrăţişaseră şi, dacă ar fi putut arunca venin ca un şarpe, ar fi făcut-o. Soţul ei o cuprinse după umeri.

- Ei bine, Olly, nu e minunat? Aceşti doi tineri urmează să se căsătorească.

Urmează să se căsătorească. Nu era minunat? Nick şi Sara. Pisicuţa asta mică! O va ucide pentru asta. Va fi dată afară din casă şi trimisă de unde a venit. încă nu ştia cum. Olive reuşi să-şi stăpânească furia şi să schiţeze un zâmbet.

- Fermecător! zise ea. Este o surpriză totală pentru mine. înaintă spre Nicholas şi Sara, tremurând. N-am ştiut că voi doi vă cunoaşteţi atât de bine.

- O, da, zise Nicholas, simţind încă drăcuşorul din el. Ne-am întâlnit deseori în secret, nu-i aşa, Sara? Acum, totul a devenit cunoscut, Sara, scumpa mea!

Sara avea o dorinţă nebunească să râdă, dar în acelaşi timp ochii ei erau plini de lacrimi. Sara, scumpa mea. Aşa îi spunea el în visurile ei. Cel mai bine era să se bucure cât mai mult de aceste clipe, pentru că nu erau reale. El era o brută rece şi sarcastică şi făcea toate astea ca s-o salveze pe Olive. Fusese supărată şi furioasă pe el pentru acel sărut înflăcărat. Dar începuse acel joc şi trebuia să continue.

- Da, Nick. Am vrut să ne păstrăm secretul, nu?

- Pot să-ţi spun că l-aţi păstrat admirabil, spuse Olive şi traversă camera ca să-şi pregătească un cocteil. Se întreba ce însemnau toate astea şi până unde se va ajunge. Nu prea departe, dacă ar fi putut face ceva.

Nicholas puse un braţ în jurul umerilor Sarei. Aceştia erau

albi şi reci, ca fildeşul, la atingerea lui. Era un copil drăgălaş, se gândi el şi cu siguranţă o va picta într-una din zile.

- Şi când urmează să fie nunta? întrebă Charles Amberley.

Sara nu îndrăzni să se mişte sub braţul lui Nicholas. Nu va fi nici o nuntă. începu să-i fie scârbă de toată situaţia.

- N-am discutat încă despre asta, răspunse Nicholas.

- Ce-ar fi să mai şi mâncăm? îi îndemnă Olive şi îşi duse o batistă de şifon la buze. îşi muşcase buza de jos cu încrâncenare şi aceasta sângera acum.

- Da, haideţi, le spuse Amberley va fi un supeu-sărbătoare.

Nicholas prinse privirea Sarei. Zâmbi o clipă. Apoi spuse sec;

- Ce minunat. Nici nu mi-a trecut prin minte că seara asta va avea un asemenea deznodământ. Dar acum că micul nostru secret este cunoscut - să mergem înainte.

- Nick, îl strigă Olive pe Nicholas.

Acesta se întoarse şi o privi drept în faţă.

- Ţie îţi datorez norocul meu, îi spuse cu politeţe. Ce încântător din partea ta să o aduci pe Sara la Veneţia.

Femeia îi întoarse spatele fără nici un cuvânt, dar fierbea de ruşine şi de furie. Cum îndrăznise el? Şi cum îndrăznise Sara Grant?

Nicholas îi întinse o mână Sarei. Ea ezită, apoi îşi puse mâna în a lui. Degetele îi erau reci ca gheaţa şi tremurau, dar el i le strânse încurajator.

Astfel, mână în mână, merseră la cină, urmaţi de Charles Amberley şi de soţia sa.

Capitolul 6

Cina a fost stranie şi probabil că Charles Amberley a fost singurul căruia să-i placă, inconştient de tensiunea care-i stăpânea pe ceilalţi trei.

Olive făcu o slabă încercare de a fi o gazdă perfectă, politicoasă, fermecătoare şi naturală. Dar ajunse aproape în culmea isteriei când soţul ei se ridică şi toastă vesel, cu şampanie, pentru „perechea nou logodită“.

într-o dispoziţie capricioasă, Nicholas nu ţinu seama de figura tulburată a Olivei şi de rugămintea mută din ochii ei când îl privea. Era mai atent la fata blondă, zveltă, în rochia ei roşie, care stătea în faţa lui. Ridică paharul pentru ea, cu ochii lui cenuşii plini de un amuzament cinic, când spuse:

- Mult noroc, scumpa mea!

Cu obrajii arzând, Sara îi răspunse la toast.

- Şi mult noroc pentru tine, dragul meu Nick!

„Micul drăcuşor“, se gândi el şi mai amuzat. Şi nu-i venea să creadă că rostise acel „dragul meu“ din toată inima şi cu tot sufletul.

Olive se sufoca şi-şi ridică şervetul dantelat la buze, lăsând pe el o urmă de ruj. Ar fi putut să-i ucidă pe amândoi, dacă ar fi putut. Pe bărbatul pe care-l voia şi pe fata care îndrăznise să facă acel lucru reprobabil în ochii ei.

Mai târziu, când fu servit desertul, Sara se lăsă pe spătarul scaunului şi privi în jurul ei năucită. Totul părea un vis nebunesc, deşi era unul foarte plăcut. O clipă, uită de femeia rea, roşcată, care stătea în capul mesei clocotind de furie. îl văzu numai pe tânărul din faţa ei. Cojea o nectarină pentru ea. Simţi o emoţie acută de fericire când îi privi degetele subţiri pe fructul delicat şi capul cu păr negru, aplecat peste el. Vocea lui puţin răguşită, atrăgătoare, părea în rezonanţă cu strunele inimii ei. Vorbea cu Amberley despre Michelangelo.

îi plăcea Nicholas. îl iubea cu toate fibrele făpturii ei. Logodna lor era un lucru frivol, fără substanţă şi urma să dispară în aer foarte curând. Dar se agăţa cu fiecare secundă de el.

Ferestrele erau deschise spre splendoarea nopţii înstelate. Lumânările verzi în suporturile lor de metal aurit aruncau lumini în camera încărcată de umbre şi de fum de ţigară. în mijlocul mesei se afla un castron din porţelan plin cu fructe: piersici, struguri şi smochine proaspete alături de nectarine şi altele. Totul era frumos şi ca într-un vis. Micuţa Sara Grant din Ealing, a cărei familie era pe punctul de a muri de foame şi care era o angajată plătită în casa aceea, nu mai exista. Acum era Sara, soţia promisă a lui Nicholas Pelham, chiar dacă aceasta nu avea să se întâmple niciodată.

Nicholas îi întinse nectarina. Ea o luă cu o furculiţă şi o puse pe farfurie.

Brusc, îi zâmbi şi-i spuse:

- Mulţumesc, dragule!

Pentru prima oară, el simţi o emoţie puternică, neobişnuită. Ceva îl făcu să-şi reţină respiraţia şi-i aruncă o privire lungă, intensă. îl voia ca iubit? Era ceva mai mult decât actorie din partea ei? Se uită la chipul ei de camee şi se gândi:

„Un bărbat ar putea să înveţe să iubească foarte mult acest copil. Prea mult!“

îşi spuse că a doua zi va trebui să plece, după cum intenţionase, şi să pună capăt farsei o dată pentru totdeauna.

Olive Amberley ar fi dat jumătate din averea soţului ei pentru şansa de a vorbi singură cu Nicholas Pelham în seara aceea. Voia să protesteze violent şi să-i spună ce gândea despre el, pentru că făcuse acel lucru. Voia să-l sfâşie în două şi în acelaşi timp să-l stăpânească, atât corpul cât şi sufletul. Credea că înţelege în seara aceea ce înseamnă dorinţa de a

ucide. Dar nu avusese nici o ocazie să-i spună un cuvânt lui Nicholas. Ca şi cum ar fi fost conştient de furia ei secretă, el îi evita privirea şi vorbea cu ea în modul cel mai convenţional. Amberley, satisfăcut de viaţă, îi distruse, în cele din urmă, ultima şansă Olivei. Curând după cafea, spuse;

- Ce-aţi spune de o plimbare cu gondola dragilor? - numai o oră
- este o noapte atât de minunată.

- Da, mergem cu toţii, zise Olive.

Amberley, care cinase bine, îi aruncă lui Nicholas o privire semnificativă şi chicoti.

- Suntem patru şi o să luăm două gondole, ce spuneţi?

Olive strânse din dinţi;

- O, nu, Dumnezeule, nu, spuse ea şoptit, fără să fie auzită.

- Mie mi se pare în ordine, spuse Nicholas.

Olive Amberley rămase fără grai. îi aruncă o privire lungă, plină de venin lui Nicholas, trecu pe lângă Sara, ca şi cum nici n-ar fi existat şi fugi repede la ea în cameră. Charles Amberley se duse după ea şi o găsi plângând isteric pe pat. La întrebările lui uimite şi îngrijorate, ea răspundea numai;

- Mă simt rău - am o durere de cap cumplită, a apărut în timpul cinei, cred că am febră, trebuie să fiu singură, te rog, lasă-mă singură!

Dar gondola veni pentru Nicholas şi Sara. Ea avea un şal mic alb italian pe care şi-l puse peste umerii goi şi păşi în gondolă cu Nicholas, care aranja cu grijă pernele la spatele ei şi luă loc alături de ea, ca lucrul cel mai firesc.

Ea îşi ţinu răsuflarea de teamă ca acest vis ar putea fi spulberat şi că se va trezi la mii de mile de Veneţia şi de acest bărbat. Gondola alunecă pe canalul care se întindea ca o panglică de argint largă şi în care se oglindeau luna şi stelele.

Dintr-o altă gondolă se auzeau sunetele unei chitare şi râsete uşoare. Era o noapte caldă, fermecătoare. Trecură pe lângă case vechi, întunecate, cu obloanele închise ca nişte locuri secrete, respirând romantismul secolelor care trecuseră peste ele. Trecură pe lângă grădini pline de flori şi pe lângă vile ale căror ferestre se profilau ca nişte puncte luminoase şi pe ale căror balcoane se aflau îndrăgostiţi care se uitau la oamenii care treceau în gondole şi le zâmbeau.

Oraşul dragostei şi al romantismului. Sara îşi duse mâinile la piept şi se întrebă de ce inima ei nu se rupe. Nicholas era atât de aproape de ea încât dacă se mişca ar fi simţit contactul braţului lui de al ei. Vârful roşu al ţigării lui ardea în întuneric şi putea să-i simtă aroma. Un nod i se puse în gât şi era gata să plângă.

Apoi Nicholas aruncă ţigara şi se lăsă pe spate pe perne, întinzându-şi braţele deasupra capului.

- Acesta este romantismul despre care vorbeai înainte de cină, copila mea.

- Da? zise ea şi fu surprinsă de amărăciunea propriului ei glas.

- Perechea nou logodită, plutind într-o gondolă prin Veneţia sub clar de lună, spuse Nicholas.

- Şi ce logodnă!

- Opera ta, draga mea.

- Ei bine, rosti ea cu un râs nesigur. Domnul Amberley ar trebui să fie satisfăcut acum. Poate ar fi mai bine s-o terminăm mâine.

- Se va termina de la sine, pentru că mâine mă întorc în Anglia.

- Da?

- Ce rece eşti, îi zise, aruncându-i o privire leneşă. Ca o mică mironosiţă victoriană cu şalul acesta şi cu părul prins la

spate. Fermecător! întinse o mână şi o puse pe capul blond care strălucea sub razele lunii.

Nările Sarei se dilatară.

- Nu mă atinge, te rog!

- O, vino, protestă el, suntem logodiţi, cel puţin pentru seara asta.

- Te amuză să joci farsa asta?

- Enorm, răspunse el.

Sângele îi înţepă obrajii.

- Ce nesuferit poţi să fii!

- Şi eu care mă gândeam ce adorabil arăţi. Mi-am amintit cât de încântător săruţi.

- O! zise ea şi-şi duse mâinile la faţă pentru a şi-o ascunde de el.

Ceva din frumuseţea acelei nopţi de primăvară şi a acelei fete
încântătoare, care anunţase din proprie voinţă logodna cu el, îl mişcă pe Nicholas Pelham şi simţi o pasiune neaşteptată. Era intrigat şi era conştient, pentru prima oară după doi ani, ce-i lipsise vieţii lui, că nu se afla nici o femeie în ea.

- Scumpo, murmură el. Scumpo, nu-ţi ascunde faţa de mine şi nu-ţi întoarce capul de la mine. Suntem logodiţi. Şi dacă aş fi într-adevăr iubitul tău, n-aş putea sta ca o stană de piatră alături de tine, într-o asemenea noapte!

Ea îşi descoperi faţa şi-l privi. El întinse o mână şi o luă pe a ei. Degetele calde, puternice, îi transmiseră o senzaţie delicioasă de spaimă amestecată cu extaz. Nu părea să râdă de ea acum. Şi în privirea lui era ceva căruia nu-i putea rezista, iubindu-l aşa cum îl iubea. Scoase un ţipăt scurt;

- O, te rog.

- O, te rog, o imită el şi-l cuprinse brusc un val de pasiune.

Sara simţi pe neaşteptate braţele lui în jurul ei şi mâinile lui sensibile, de artist, mângâindu-i gâtul, umerii şi sânii. Buzele lui îi atinseră gura, uşor ca aripile unui fluture şi apoi

mai profund. Ochii ei se închiseră şi cât dură sărutul, Veneţia, luna, stelele şi apa dispărură complet pentru ea. în cele din urmă el îşi ridică privirea, gâfâind uşor, ţinând-o încă în braţe, în timp ce-i simţea corpul tremurând.

- Dumnezeule, zise el cu o voce răguşită, ce-i cu tine Sara de îmi produci o asemenea senzaţie? Parcă buzele tale sunt magice, draga mea. Simt că înnebunesc. Mai bine te duc acasă.

Ochii ei mari negri se uitară în ai lui, sentimentali şi extaziaţi.

- Da, şopti ea, poate e mai bine să mă duci.

- Mă placi puţin, copilă stranie şi dulce?

- Poate că da, zise ea cu sufletul la gură.

Nicholas se uită la chipul ei care se îmbujorase sub sărutările lui. Dumnezeule, ce gene lungi avea! Era cuprins de o tandreţe neaşteptată şi totodată de remuşcări.

- E complet greşit, Sara. Aceasta se presupune a fi o farsă. Nu trebuie să fie ceva serios. Nu vreau să încep să ţin la tine sau să mă îndrăgostesc de vreo femeie.

Extazul Sarei pieri. Era atât de rănită încât aproape nu putea suporta.

- înţeleg prea bine. Te rog, du-mă acasă, spuse ea.

Ştia că-i dăruise inima în noaptea aceea, dar pentru el nu însemna nimic şi niciodată nu va însemna nimic. Pleca a doua zi; asta punea capăt automat logodnei lor, spusese el. Simţea că nu poate să îndure acest lucru. Dintr-un impuls, îi spuse:

- Orice ai face, nu pleca mâine din Veneţia, te rog!

El se îndepărtă de ea şi-şi scoase tabachera cu sprâncenele încruntate.

- N-ar fi lucrul cel mai înţelept?

- Domnului Amberley i se va părea ciudat - ar putea bănui că tu şi doamna Amberley. se bâlbâi ea şi se întrerupse, simţindu-se ruşinată şi înspăimântată dacă el şi-ar fi dat seama că încerca să-l reţină.

Dar Nicholas nu-şi dădu seama de nimic. Credea că acea copilă fusese tulburată aşa cum fusese şi el, de o pasiune momentană şi că asta era tot. Dar credea că există ceva adevăr în ceea ce spusese. Nu putea să părăsească Veneţia şi s-o lase pe Sara a doua zi după aşa-zisa lor logodnă. O cunoştea prea bine pe Olive; era conştient că nu-l va lăsa să plece fără luptă şi el nu voia acea luptă. Şi Amberley nu trebuia să bănuiască nimic. Probabil că cel mai bun lucru era să rămână la Veneţia încă o săptămână sau două.

- Cred că e mai bine să nu plec la Londra mâine, spuse el încet.

Pe Sara o cuprinse o emoţie puternică. Nicholas adăugă:

- Vom continua să fim logodiţi încă o vreme. Eşti de acord?

- Da, răspunse ea.

- în ordine. De altfel, ne înţelegem bine unul cu altul.

- Destul de bine, şopti ea.

Nu o mai atinse şi nu o mai sărută. Pentru Sara, frumuseţea nopţii trecuse. Când gondola plecă ducându-l pe Nicholas la hotel, ea intră în vilă şi se duse în camera ei, cu inima grea şi un sentiment dezolant că nu însemna nimic pentru el. Acel moment minunat de extaz care fusese ca o revelaţie când se aflase în braţele lui în gondolă era numai un vis; la fel ca toate celelalte visuri pe care le ţesuse în jurul lui şi care dispăruseră unul câte unul.

Olivia Amberley o auzi când trecu pe lângă dormitorul ei şi o strigă. O aştepta. Stătea în capul oaselor în pat, cu ochii plini de ură şi de gelozie. îi spuse Sarei să vină lângă pat.

- Explică, îi ordonă ea. Explică ce înseamnă toate astea, Sara. De când tu şi domnul Pelham sunteţi iubiţi?

Sara rămase rece şi nu se mişcă. Era chinuită de durere şi de indignare faţă de viaţă şi nu avea chef să fie chinuită de această femeie care-l avusese cândva iubit pe Nicholas.

- Nu am nimic să vă spun despre acest subiect, doamnă

Amberley. Cu excepţia faptului că domnul Pelham şi cu mine suntem logodiţi. Dacă vreţi o explicaţie mai limpede, adresaţi-vă lui. Şi vă pot spune că nu puteţi avea nici o obiecţie faţă de logodna noastră!

Olive îşi pierdu respiraţia. Avusese de gând să-i spună Sarei că putea să plece şi să-şi părăsească serviciul la prima oră a doua zi. Intenţionase să o critice fără milă. Dar Sara, „ajutoarea utilă“, liniştită şi umilă, se transformase într-o femeie care putea s-o înfrângă în jocul ei. Se aşeză pe spate pe perne, gâfâind, cu batista la buze. îi spuse;

- Ieşi afară din camera mea, înainte să te ucid!

Şi Sara se duse în dormitorul ei să-şi plângă nefericirea şi să retrăiască acele câteva momente de extaz când viaţa îi dăduse ce ceruse; i-l dăduse pe Nicholas Pelham ca iubit.

Capitolul 1

Urmă o săptămână îngrozitoare. Pentru Sara a fost atât amărăciune cât şi extaz; un amestec ciudat din amândouă. Pentru Olive Amberley a fost cea mai neagră săptămână din viaţa ei. A stat în pat, pretinzând că e bolnavă şi simţind că-l pierduse pe Nicholas pentru totdeauna şi gândindu-se ce ar putea face pentru a-l despărţi de Sara.

Pe de altă parte, lui Nicholas începuse să-i placă logodna cu Sara. Pe măsură ce o cunoştea mai bine, descoperea că este o companie agreabilă şi inteligentă.

îi cumpără chiar un inel; o duse la cel mai scump bijutier din Veneţia şi râse când ea protestă că nu era nevoie ca farsa să fie dusă atât de departe.

- De ce nu? zise el. Familiei Amberley i se va părea ciudat că nu ai un inel.

Aşa că inelul fu ales şi cumpărat şi a constituit un moment foarte real de fericire şi o onoare pentru ea, la care ştia că nu are nici un drept. Au găsit un inel vechi veneţian renumit, cu o perlă fixată în onix. Avea un design remarcabil şi arăta bine pe degetul subţire al Sarei.

Când îşi puse inelul în deget, el se aplecă şi-i sărută uşor vârfurile degetelor trandafirii.

- îmi plac mâinile tale, Sara. Unghiile sunt naturale - nu-mi plac unghiile acelea mari şi roşii, artificiale, pe care le poartă unele femei.

Ea se tulbură de laudele lui şi se amuza în sinea ei ştiind că Olive îşi vopsea unghiile într-un roşu aprins. Voia ca Nicholas să o prefere pe ea Olivei - nu trebuia să mai fie niciodată iubitul ei, orice s-ar întâmpla. Şi această săptămână o făcuse să simtă că lui nu-i păsa de femeia mai în vârstă, că regreta relaţia pe care o avusese cu ea. îl salvase pe Nicholas de Olive şi pe bătrânul Charles Amberley dintr-o situaţie care

i-ar fi zdrobit inima.

Întorcându-se acasă de la bijutier în dimineaţa aceea însorită de primăvară, Nicholas era neobişnuit de curtenitor cu Sara. Şi ea era fericită pentru că era acolo afară în soare cu el, purtând inelul lui pe deget şi simţind că-i aparţine mai mult decât sperase. Era fericită şi pentru că primise o scrisoare plăcută de acasă. Banii îi salvaseră familia. Deşi îi era silă când se gândea la modul în care îi obţinuse, era bucuroasă că-i salvase pe ai ei.

Când Nicholas o sărută uşor pe păr şi-i spuse că-i plăcea cum arăta în rochia de pânză verde, pe care ea o considera sărăcăcioasă, inima îi tresări de fericire.

- Sunt bucuroasă că-ţi place, spuse ea.

El observă că Sara roşeşte şi descoperi că este fascinat în mod deosebit de drăgălăşenia şi de sensibilitatea ei. Descoperea, totodată, că era foarte uşor să-şi menţină atitudinea de iubit al Sarei.

Olive îi urmărea de la geamul dormitorului ei cum se întorceau acasă şi dorea ca Sara să se înece în canal, în faţa ochilor ei. îl voia pe Nicholas pentru ea însăşi, îl dorea înapoi mai mult decât îşi dorise ceva pe lume şi se simţea frustrată. Nu-l vedea niciodată singur. Nu îndrăznea să-i reproşeze Sarei şi nu îndrăznea să facă vreo scenă în public din cauza soţului ei. Ar fi avut prea mult de pierdut.

La sfârşitul săptămânii, carnavalul se reîntorcea la Veneţia. O altă noapte de muzică şi de nebunie, de clar de lună şi de dans, extazul primăverii veneţiene.

Charles Amberley o convinsese pe soţia lui să părăsească patul şi să participe la carnaval.

- îţi va face bine, scumpa mea. Tânărul Pelham şi Sara ni se vor alătura, vom fi patru. Vom lua cina la hotelul Palazza şi vom dansa până târziu.

Olive fu de acord cu aranjamentul. Dacă va putea dansa cu Nick, se gândi ea, va avea ocazia să schimbe un cuvânt cu el, singură. Aşa că îşi cumpără o rochie nouă. îşi va pune la urechi şi la gât perlele originale pe care Amberley i le cumpărase la Paris, când fuseseră împreună acolo. Cu pielea ei perfectă şi părul roşu aprins, arăta bine în alb şi soţul ei o consideră cea mai frumoasă femeie din Veneţia. Dar Nicholas Pelham nu-i va acorda atenţie şi ea ştia asta. Acest gând o ucidea. Şi nu putea să suporte că el îşi concentra toată atenţia asupra Sarei.

Pentru Sara, era un carnaval adevărat. în seara aceea nu va mai rămâne singură acasă, cu inima frântă, în timp ce bărbatul pe care-l iubea dansa cu soţia altui bărbat. Se afla în centrul veseliei, Nicholas era alături de ea şi-i spusese de nenumărate ori că era persoana cea mai încântătoare din lume şi că într-o zi o va picta aşa cum era în seara aceea.

Şi Sara avea o rochie nouă. Nicholas i-o cumpărase. Insistase să i-o cumpere în ciuda protestelor ei.

- Am lire italieneşti, râsese el şi n-am pe nimeni pentru care să le cheltuiesc. Ştiu că nu-ţi poţi permite să-ţi cumperi haine şi vreau să fii la fel de bine îmbrăcată ca Olive, seara asta.

în faţa acestui argument, cedase. Un motiv foarte feminin, de altfel; şi ea dorea să fie la fel de bine îmbrăcată ca Olive.

Ea şi Nicholas aleseseră împreună cu ce să se îmbrace. Artistul fusese amuzat să descopere creaţia perfectă pentru ea, care era încarnarea primăverii veneţiene. Rochia lungă era din tafta galben pal, cu volane mici şi asortată cu pantofii aurii. Arăta minunat în acea rochie de primăvară, cu părul blond prins la spate şi cu ochii negri strălucindu-i de emoţie.

De fiecare dată când o privea, Nicholas simţea că ochii aceia mari îl provocau şi buzele roşii îl sfidau în tăcere. în

noaptea aceea de carnaval descoperi că o iubea prea mult şi că-i va fi imposibil s-o părăsească. Cum putea să n-o iubească pe acea copilă? Şi ea, mistuită de focul dragostei, nu făcea nici un efort să ascundă ce simţea. Cu tinereţea şi frumuseţea ei, cu corpul ei graţios, Sara avea efectul unui vin vechi şi tare asupra lui Nicholas. Dansară împreună fiecare dans şi Olive rămase neputincioasă şi furioasă. Pe Charles Amberley situaţia îl amuza.

- Sunt foarte îndrăgostiţi, nu-i aşa, draga mea?

Cu buzele albe sub ruj, Olive îi privea cum se învârteau în ritmul dansului şi ştia că dacă ar fi avut un pistol în mână, ar fi împuşcat-o pe Sara cu sânge-rece.

Sara şi Nicholas dansau acum un vals pe terasa care dădea spre apa luminată de lună în mijlocul mulţimii, învârtindu-se. Viorile răsunau duios printre fanioane colorate şi sub ploaia de confeti în noaptea caldă, catifelată. Şi Nicholas Pelham o ţinea strâns pe fată şi se gândea cât de perfect îşi armonizau paşii.

- Eşti fericită? murmură el.

Ochii ei erau nişte stele întunecate strălucind în ochii lui.

- într-un mod straniu, aparte.

El îi suflă urmele de confeti din păr. Respiraţia lui caldă o făcea să se înfioare.

- Ştiam că dansezi bine. Ţi-am mai spus.

- Şi tu dansezi bine.

- N-ai vrea să fii cu bărbatul acela gras şi chel de acolo? îi arătă o figură grotesc', împiedicându-se de pantofii partenerei sale.

Sara râse răguşit, tulburată.

- Nu, răspunse ea. îl prefer pe partenerul meu.

-Adevărat? întrebă el cu o gravitate ironică ridicând o sprânceană.

Se uită la chipul lui arămiu şi atrăgător. Arăta mult mai bine decât
orice bărbat de acolo; adora graţia şi fineţea lui în costumul lui de seară.

Privirea lui o prinse pe a ei. Acei ochi cenuşii nu erau cinici în seara aceasta, erau pasionaţi de ea. O cuprinse un sentiment pur de triumf. Orice s-ar fi întâmplat acum, dacă Nicholas ar fi plecat a doua zi şi nu s-ar mai fi văzut niciodată, ei îi va rămâne această noapte minunată de care să-şi amintească.

El şopti:

- Scumpa mea!

- Toată lumea ar crede că eşti într-adevăr iubitul meu, îi şopti ea drept răspuns. El o strânse şi mai tare în braţe şi viorile continuară să vibreze în timp ce dansau în ritm perfect pe terasă. Lumina lunii şi a stelelor se revărsa asupra lor.

- Poate că sunt, replică el indiferent.

- Nick! spuse ea, entuziasmată.

El îi sărută lobul urechii.

- Mă înnebuneşti - nu aşa spune vechiul cântec?

- Lacrimile mele pentru tine înceţoşează totul, continuă ea să citeze.

- Dar tu mă iubeşti? Ai plânge pentru mine?

- Am plâns pentru tine noapte de noapte, nu ştii cât de mult te iubesc; cât de mult te-am iubit întotdeauna.

Cuvintele îi scăpară înainte de a le putea reţine.

- Vorbeşti serios, Sara? N-am bănuit, nu m-am gândit niciodată.

- Vorbesc serios - şi te iubesc de săptămâni întregi.

- Dumnezeule, ce prost am fost să nu-mi dau seama!

- Ce rost avea? Logodna noastră a fost un praf în ochi pentru familia Amberley.

- Dar acum o să fie ceva real. Totul s-a schimbat în ce mă priveşte. Şi eu te iubesc!

- Nick, dragul meu, zise ea şi el văzu lacrimi pe acele gene care-i plăceau atât de mult.

Ştiu atunci că era îndrăgostit nebuneşte de ea.

- Nu trebuie să plângi pentru mine, scumpo. Nu e nevoie. Te iubesc. Şi te voi iubi mereu.

O conduse printre dansatori, coborând scările de marmură ale terasei, la marginea apei unde se afla un chiparos înalt care arunca o umbră întunecată pe cerul albastru închis. Acolo o luă în braţe şi ea îi încolăci gâtul şi-şi ridică buzele pentru a primi sărutul lui.

O femeie solitară într-o rochie albă văzu cele două siluete contopite într-una singură lângă chiparos. Se duse repede către ei. Ceva se petrecuse în mintea Olivei Amberley. Cu o scuză ridicolă, îl părăsise pe Charlie şi-i urmărise pe cei doi iubiţi. Credea că a găsit o modalitate de a-i despărţi. Şi avea de gând s-o încerce, oricare vor fi consecinţele.

Atingând culmea extazului în braţele lui Nicholas, Sara reveni la realitate când auzi vocea de gheaţă a Olivei Amberley.

- Sara, trebuie realmente să protestez.

Nicholas şi Sara tresăriră, nevoiţi să se despartă unul de altul. Dar Nicholas o ţinea cu un braţ după umeri care-i dădea un sentiment de fericire sublimă. închipuirea ei cea mai minunată se materializase şi visurile ei cele mai secrete se îndepliniseră. Nicholas o iubea. Nimic din ce ar fi putut face Olive nu mai putea schimba situaţia.

- Soţul meu şi cu mine ne simţim puţin jigniţi, pentru a nu spune mai mult, rosti Olive cu aceeaşi voce de gheaţă. Suntem toţi prieteni aici, suntem împreună. Dar voi doi v-aţi

separat de noi toată seara. Cred că tu - şi se uită cu venin la Sara - trebuie să-i acorzi un dans soţului meu şi tu - se întoarse spre Nicholas, dacă nu consideri că e prea plictisitor, să dansezi cu mine.

Lăsă restul frazei nerostit.

Sara reveni cu totul pe pământ. Roşind, se uită pe furiş la iubitul ei şi se desprinse de braţul lui.

- îmi pare foarte rău, dar sigur că voi dansa cu domnul Amberley.

- îl găseşti în holul hotelului, îi spuse Olive.

- Ne vedem mai târziu, scumpa mea, îi strigă Nicholas în timp ce Sara se îndepărta.

Apoi el şi Olive rămaseră singuri.

- Bun spectacol, carnavalul ăsta, zise el.

- Nu vreau să discut despre carnaval cu tine, îi răspunsese Olive.

-Atunci, vino să dansăm.

- Nu, zise ea. Aştept de zile întregi să vorbesc cu tine şi n-am avut ocazia. Am fost extrem de îngrijorată şi Charlie a fost insuportabil.

Nicholas îşi aprinse o ţigară.

- De ce eşti îngrijorată?

- Pentru tine şi pentru fata asta!

Nicholas îşi miji ochii.

-Te previn să nu spui ceva defavorabil despre viitoarea mea soţie.

Olive strânse din dinţi şi degetele îi tremurară când scoase o ţigară
din poşetă.

- Nu fi ridicol, Nick. Nu e genul tău să fii prins într-o capcană.

Nicholas o privi drept în ochi. De când începuse s-o iubească pe Sara, se întreba cum de mai irosise un gând pentru Olive. Frumuseţea ei îl lăsa impasibil. Era o frumuseţe aspră şi dură. Nu se compara cu frumuseţea gingaşă a Sarei.

- Pot să te întreb ce înţelegi prin a fi prins într-o cursă?

- De ce crezi că sara Grant a anunţat logodna cu tine?

- în primul rând pentru a îndepărta bănuielile soţului tău, dar acum a descoperit că ţine la mine, aşa cum şi eu am descoperit că ţin la ea. De fapt, Sara a ţinut la mine de la început, şi am fost un orb că nu mi-am dat seama.

Olive făcu un efort să se controleze, dar în interiorul ei era o vijelie de pasiuni furioase.

- Eşti orb şi nu vezi adevărul nici acum.

- Ce încerci să spui, Olive? Dacă.

- Nu încerc decât să te salvez de la o altă nebunie, îl întrerupse ea.

- Draga mea Olive, n-am cerut să fiu salvat, zâmbi el dezaprobator.

- Dar nu înţelegi? îl întrebă Olive, disperată. Sara nu e ceea ce crezi tu, totul a mers prea departe şi acum încearcă să te prostească. Nu suport asta. Ţin la tine prea mult ca să permit să fii dus de nas de o aventurieră intrigantă.

Nicholas roşi.

- Nu ai nici un motiv să spui acest lucru. Tu ai amestecat-o pe Sara în jocul ăsta, de la început.

- La început, da, am făcut-o. Dar nu vrei să asculţi întreaga poveste?

- Nu cred că vreau. începu el.

Dar ea îi puse o mână pe braţ.

- Nick, te rog - dacă m-ai iubit vreodată cu adevărat, te rog să mă asculţi, pentru binele tău.

Se întrerupse şi el fu uimit să vadă lacrimi în ochii ei. Era

realmente afectată. Spusese că voia s-o asculte spre binele lui. Ce însemna asta?

- Ei bine, zise el stingherit. Ascult ce ai să-mi spui.

- Atunci, ascultă. Sara Grant este o mică aventurieră banală - o căutătoare de aur. Nu, nu începe să te cerţi cu mine, ascultă-mă până la capăt. După ce Charlie ne-a văzut în gondolă şi te-a învinuit că eşti iubitul meu, i-am spus că Sara purtase rochia şi fusese de fapt cu tine. Apoi m-am dus la ea şi i-am sugerat să-i lase lui Charlie impresia asta. Mi-a spus că o va face pentru o compensaţie financiară. Fata e nebună după bani. A acceptat un cec de la mine şi mi-a spus că va face cu plăcere orice pentru douăzeci şi cinci de lire sterline.

Nicholas se uită fix la Olive. Inima lui începuse să bată într-un mod curios.

- Nu te cred, Olive. A făcut totul ca să te ajute, ca să-l liniştească pe soţul tău.

- Poate, zise Olive râzând sarcastic. A făcut-o pentru bani. îţi spun, e o vânătoare de bani şi nu te iubeşte deloc. Am încercat să-i spun o dată sau de două ori că nu are dreptul să se implice în acest joc, dar răspunde că îşi va urmări interesele până la capăt. Ori te va face să te căsătoreşti cu ea, ori îţi va cere bani. O să vezi!

- Nu pot să te cred, zise Nicholas.

- îţi spun că e adevărat, repetă Olive cu patimă. Am plătit-o să însceneze toată povestea asta şi iată dovada.

Cu degete nervoase, deschise poşeta pe care o purta şi scoase un cec.

- Uite-l - a fost plătit la Londra - acum mă crezi?

Nicholas luă cecul. Da, era real. A fost completat pe numele domnişoarei Sara Grant, semnat de Olive, contrasemnat de Sara. Şi data din ziua când fusese văzut în gondolă cu Olive.

Nicholas se uită peste terasa luminată de lună, dar nu vedea nimic. Inima i se strânse. Cu câteva clipe în urmă o ţinuse pe Sara în braţele sale şi ar fi putut să-şi mizeze viaţa pe sinceritatea şi pe inocenţa ei. îi spusese că îl iubea şi că-l iubise întotdeauna. Dar făcuse totul pentru bani - era, aşa cum spunea Olive, o vânătoare de bani. Inima îl durea. Şi era dezamăgit la culme. Era sortit să iubească femei pentru care marele zeu al banilor ocupa locul de frunte? Olive îl lăsase cu buza umflată de dragul averii lui Amberley şi acum Sara - Sara în care crezuse cu adevărat - manevrase această logodnă fără scrupule şi totul pentru douăzeci şi cinci de lire sterline.

Pasiunea şi tandreţea pe care le simţise în seara asta pentru Sara păreau să piară de o moarte cruntă. Ura femeile - le ura pe toate - şi era obosit să-şi dea inima unei fiinţe lacome, avidă de bani.

îi restitui cecul Olivei.

- Sara a fost nerăbdătoare să-l ia. Şi acum încearcă să te facă să te căsătoreşti cu ea. Dragul meu, am fost îngrijorată de moarte în legătură cu tine. Nu cred că eşti atât de prost încât să te căsătoreşti cu ea. Să-i spui să dispară, acum, imediat.

- Dacă n-ai nimic împotrivă, n-aş vrea să discutăm despre Sara, spuse el cu răceală.

- Olive se uită fix la el.

- Doar nu eşti prost, Nick? Nu ai nici un sentiment pentru fata asta. Nu-ţi pasă de ea.

Nicholas îşi muşcă buza. Cu o zi înainte ar fi râs şi ar fi spus:

- Da, nu am nimic pentru ea.

Dar în seara asta, în timp ce dansa cu Sara, îşi dăduse seama că începuse să ţină foarte mult la ea. Păruse numai inocenţă şi sinceritate. Nu-i venea să creadă că simulase totul, că atunci când buzele ei îi cereau săruturi se gândea la cecul

pe care Olive îl completase pe numele ei. Că juca un rol de interesată. Simţi mâna Olivei pe braţul lui şi-l trase cu iritare. Nu o antipatizase niciodată pe Olive până în seara aceea, dar acum n-o mai putea vedea în ochi. Stricase totul.

- Nu înţeleg de ce te porţi aşa cu mine, se plânse Olive. Nu vreau să fii prins în cursă de această aventurieră.

- Foarte bine, o întrerupse Nicholas, cu severitate. S-o lăsăm aşa. Te pot asigura că nu sunt bărbatul care poate fi atras într-o cursă.

- Ce vei face?

- O să mă ocup cum cred eu de cuviinţă de problema asta.

Putea fi mulţumită. Vedea că ce-i spusese făcuse impresie asupra lui.

- Apropo, adăugă ea, Sara a mai cerut bani seara trecută. A spus că a rezolvat totul cu multă pricepere. I-am răspuns că e puţin cam prea pricepută. Sper să-i dai ceea ce merită.

Nicholas înghiţi minciuna. în definitiv, văzuse cecul şi nu era nici un motiv să nu creadă că Sara mai ceruse unul.

Se făcu tăcere câteva momente. Muzica încetă şi apoi se auziră mai multe aplauze. Charles Amberley apăru la braţ cu Sara. Chipul obosit al lui Amberley era acum mai istovit ca de obicei, dar era bine dispus.

- Iat-o pe micuţa ta, băiete, îi spuse lui Nicholas. Trebuie să spun că dansează ca o zână.

Nicholas se înclină.

- Mulţumesc, răspunse el cu ironie.

Cu ochii strălucitori, Sara se uită la Nicholas şi acesta îi întoarse o privire tăioasă, neîndurătoare. îşi dădu imediat seama că se întâmplase ceva. Era alb la faţă şi încordat şi arbora un zâmbet forţat. Ce se întâmplase oare între el şi Olive? Ce-i spusese acea femeie duşmănoasă?

- Vino, Olive, se adresă Charles Amberley soţiei sale.

Olive nu era deplin satisfăcută de discuţia între patru ochi

cu Nicholas, dar ştia că o turnase bine pe Sara şi din cauza asta se simţea încântată.

- S-a făcut târziu şi cred că ar trebui să mergem acasă, Coco, dragul meu, spuse ea şi-l luă de braţ pe soţul ei.

- Foarte bine, draga mea. Amberley se uită la Nicholas. O conduci pe Sara acasă, băiete?

- Da, răspunse Nicholas.

Sara rămase singură cu bărbatul pe care-l iubea; singuri pe terasă sub clarul de lună.

- Nick, zise Sara cu o mână la gât şi cu pulsul bătându-i accelerat. Nick, ce s-a întâmplat? De ce te uiţi aşa la mine?

El continua s-o privească lung. Privirea lui îi cercetă chipul încântător şi gâtul alb, graţios şi corpul zvelt. Se gândea:

„Aş da orice pe lume să nu fie adevărat, să nu fi luat acei bani“.

- Nick, se auzi vocea ei ezitantă.

El râse şi o luă în braţe.

- La naiba cu asta!

Ea se făcu albă la faţă.

- Ce s-a întâmplat? De ce te comporţi aşa?

- Sărută-mă, îi spuse el tăios.

- Nicholas, dragul meu, ce s-a întâmplat? Ştiu că s-a întâmplat ceva, tocmai mă gândeam că eşti cu adevărat iubitul meu, aşa ai spus...

Se întrerupse, bâlbâindu-se.

- Sunt iubitul tău, răspunse el şi râse într-un fel care o uimi şi o jigni. Sărută-mă, Sara.

Dar ea continua să stea la distanţă şi să-şi acopere gura cu palma.

- Spune-mi că mă iubeşti, zise ea.

El râse scurt.

- Orice bărbat te-ar iubi, Sara, rosti el evaziv.

Şi se gândi:

„Am fost cumpărat pentru douăzeci şi cinci de lire sterline şi s-ar putea să-i fi meritat. Voi avea însă ce vreau. Am vrut-o mai mult decât orice pe lume, în seara asta. O mai vreau încă şi la naiba cu restul“.

- Sărută-mă, repetă el şi-i luă braţele şi i le strânse pe lângă corp. Apoi se aplecă şi o sărută îndelung. Pe măsură ce secundele treceau, Sarei îi vâjâia capul şi corpul i se topi în braţele lui Nicholas. în toate visurile ei nu-şi închipuise un asemenea sărut; violenţa lui o îngrozi brusc şi ţipă:

- Nu, te rog!

El se desprinse de ea, alb la faţă şi puţin ruşinat. Orice ar fi fost, vânătoare de bani sau aventurieră, era tânără, doar un copil şi nu avea nici un drept s-o rănească. Simţea că greşise faţă de el şi-l minţise, dar în acelaşi timp o găsea irezistibil de atrăgătoare. Apoi văzu că ochii ei erau închişi şi că se albise la faţă. O luă în braţe cu mai multă blândeţe.

- Linişteşte-te, Sara.

- De ce m-ai sărutat aşa? întrebă ea şi izbucni în plâns cu faţa la pieptul lui.

Nicholas se uită peste capul ei blond, gândindu-se dacă să-i spună despre cec. Dacă să-i spună: „Du-te naibii, dar să te duci cu alt bărbat“. Asta ar pune capăt la toate. Şi pentru a doua oară în viaţa lui, Nicholas Pelham s-ar fi lepădat de dragostea pentru femei. Presupunea că Sara nu-şi va face probleme atâta timp cât ar fi primit un nou cec de la Olive. O dorinţă teribilă s-o facă să sufere se lupta cu dorinţa lui faţă de ea. De ce să facă aşa cum voia ea? Folosise toate acele trucuri de fată inocentă pentru a-l prinde în cursă. Ei bine, să lăsăm jocul să continuie. Numai că de data asta jocul se va desfăşura aşa cum va vrea el.

Brusc, o strânse şi mai tare în braţe şi o sărută uşor pe păr.

- Scumpo, eşti un copil absurd. De ce plângi? Nu-ţi place să fii sărutată?

Mâinile şi vocea lui erau iarăşi tandre şi pe Sara o cuprinse din nou un val uriaş de dragoste pentru el. Râse tremurat.

- Sunt absurdă, dar am crezut o clipă că te-ai schimbat, că nu mă mai vrei.

- Te vreau şi mai mult, zise el.

Ea îşi ridică ochii în care străluceau lacrimi.

- Te iubesc atât de mult, Nick, încât n-aş suporta să te pierd, şopti ea.

„Sau nu-ţi poţi permite, se gândi el şi, cu un râs mic ciudat, se aplecă şi o sărută din nou pe păr, liniştind-o.

Capitolul 8

O altă zi însorită de primăvară veneţiană.

Sara se trezi devreme, deşi stătuseră mult la carnaval seara trecută şi dansaseră până în zori. Dar nu era obosită. Corpul ei tânăr era plin de vitalitate şi avea mintea plină de gânduri pentru Nicholas încât voia să fie cât mai conştientă de el în loc să doarmă.

îşi bău cafeaua însoţită de cornuri pe balcon, la lumina soarelui, cu mult înainte ca familia Amberley să se trezească. Şi cu numai câteva minute în urmă Nick îi telefonase de la hotel. Avea să vină s-o ia la nouă şi jumătate cu maşina lui şi se vor plimba în restul zilei. Aranjase un picnic şi vor vizita frumosul castel Valanese. Ruinele acestui castel, care aparţinuse uneia dintre cele mai vechi familii din Veneţia, din 1400, şi fusese distrus de un incendiu peste un secol, se afla la o mie de metri altitudine deasupra nivelului mării, la distanţă de o oră de Lido.

- Este cel mai minunat loc din lume; vom rămâne acolo şi vom mânca la vechiul han, numai noi doi, scumpa mea, îi spusese el.

Era emoţionată de perspectiva excursiei. Când îl părăsise pe Nicholas noaptea trecută, păruse că îşi revenise şi se simţise ruşinată de lacrimile ei. Nu existase nici un motiv să creadă că se schimbase. Părea mai îndrăgostit ca oricând de ea.

Stabilise să-l întâlnească pe Nicholas la Palatul Dogilor. Se duse cu gondola până acolo şi-l găsi aşteptând cu maşina lui mare Isotta, cumpărată la Roma. O maşină galbenă minunată, lungă cu un motor zgomotos ca al maşinilor de curse. Dar Sara nu avea ochi decât pentru bărbatul de la volan; Nicholas, cu faţa lui oacheşă, atrăgătoare şi cu mâinile subţiri, sensibile. Ce efect devastator aveau aceste mâini când o atingeau, se

gândi ea şi obrajii i se înroşiră ca nişte maci, când se apropie de el.

Nicholas se uită curios la ea. Putea fi mai curând un copil frumos şi vesel de şaisprezece ani decât o femeie de douăzeci. Ochii şi părul îi străluceau şi avea pe cap o beretă de lână, puţin lăsată pe o sprânceană; purta o fustă albă scurtă, un pulover de culoarea canarului şi un fular de mătase în jurul gâtului. Haine pe care şi le confecţionase singură. Un pulover pe care-l împletise singură. Dar, într-un fel, reuşea să pară că poartă lucruri scumpe, din mai nimic.

Nicholas se gândi cu melancolie:

„Arată mult mai tânără şi e o ruşine că nu e nici pe jumătate atât de sinceră pe cât pare“.

- Cu onoare, duh voios, o salută el vesel.

- Nu sunt ciocârlia lui Shelley, râse ea.

- Nu, eşti a mea.

Ea râse încântată şi urcă în maşină, aşezându-se alături de el.

- Sunt atât de fericită, zise ea.

El nu răspunse. Era nefericit pentru că îl durea de fiecare dată când se gândea la cecul acela blestemat şi la faptul că Sara acceptase farsa cu logodna.

- Ei bine, zise el, iată-ne plecaţi şi porni motorul. Coşul cu merinde, şampanie, Veneţia, soarele şi tu alături de mine. Parcă ar fi paradisul pe pământ, cara mia.

Alintarea în italiană îi plăcu Sarei. Nicholas urmări cum sângele îi colorează gâtul şi se gândi că era foarte sensibilă.

„Este un drăcuşor emotiv, se gândi. Nu mă îndoiesc că simte pasiune pentru mine, dar este şi dornică de bani. Are ceva, fata asta care mă înnebuneşte, dar n-o să fie cum vrea ea“.

- Sunt sigură că n-ar trebui să fiu aici. N-am mai făcut nimic pentru doamna Amberley în ultimele zile, remarcă Sara.

- Nu poţi fi „ajutorul util“ al Olivei şi în acelaşi timp logodnica mea.

Se uită la el cu inima plină de dragoste.

- Sunt într-adevăr logodnica ta, Nicholas?

- Tu ai aranjat să fii, nu-i aşa, scumpa mea?

Ca şi noaptea trecută, Sara fu frapată de ceva deosebit la el, ceva ce nu putea înţelege. Nu scoase nici un cuvânt şi rămase tăcută în timp ce maşina lungă şi puternică lăsa în urmă Palatul dogilor.

Urcară la o înălţime de o mie de metri faţă de marea Adriatică, albastră ca cerul.

Sara nu va uita cât va trăi clipa când a dat ochii pentru prima oară de ruinele castelului, chiar deasupra satului Valanese, unde ajunseră târziu în după-amiaza aceea.

Nicholas avea o poveste să-i spună Sarei despre castel. Povestea de dragoste a unui nobil veneţian şi o fată cu părul auriu pentru care se luptase şi pe care o adusese la castel pe calul lui şi o ţinuse prizonieră până când aceasta s-a stins de dor şi a murit.

Dragoste şi pasiune! Ecoul lor de secole. Tandreţea lor o învălui pe Sara ca razele soarelui în timp ce se plimba mână în mână cu Nicholas printre ruine şi asculta povestea acelor locuri.

- Ce frumoase sunt toate astea, spuse Sara.

Fumând, Nicholas privi cu amărăciune în jur. Era şi el mişcat de frumuseţea romantică a locurilor şi ar fi dorit să n-o fi adus pe Sara acolo. Nu voia să fie emoţionat. Voia să fie aspru, să ia totul şi să nu dea nimic, pentru că acesta părea să fie principiul după care femei ca Olive şi Sara îşi conduceau viaţa.

Tăcerea lui o întristă pe Sara.

- Te îngrijorează ceva? îl întrebă ea.

El aruncă ţigara şi se întoarse, luând-o în braţe. Desfăcându-i şalul, se aplecă şi o sărută pe gât.

- Nu sunt îngrijorat, dar ceva în legătură cu tine mă înnebuneşte.

- Nu înţeleg de ce?

- Nu? El râse şi o sărută de două ori, cu pasiune, apoi adăugă: Haide, vino. Castelul ăsta mă deprimă. Povestea spune că ducele de Valanese a descoperit că soţia sa îl înşală. A bătut-o până a omorât-o.

Ochii negri ai Sarei se măriră.

- Ce oribil! se cutremură ea.

El se uită sumbru la ea.

- Dacă un bărbat iubeşte o femeie şi descoperă că l-a înşelat în aşteptările sale, îl determină să facă lucruri ciudate, violente.

Sara înghiţi din greu şi râse uşor.

- Ce straniu eşti câteodată, Nicholas.

- Nu sunt mai mult decât oricare alt bărbat.

- M-ai bate şi pe mine dacă ai considera că ţi-am fost necredincioasă?

- Poate. Şi sunt şi alte lucruri pentru care aş vrea să te răznesc tot atât de mult.

- Dar nu vrei să mă răneşti acum, nu?

El se eschivă să-i răspundă şi-i arătă un copac bătrân şi noduros dintr-o grădină părăsită.

- E frumos. Ar fi trebuit să-mi aduc o pânză să-l pictez.

Sara se duse lângă copac şi se sprijini cu spatele de trunchiul lui, ridicând privirea.

- E măr şi e înflorit. îi simt parfumul.

El scutură o ramură şi o ploaie de petale parfumate căzură peste ea, mânjindu-i obrajii şi ochii, acoperindu-i părul auriu.

Nicholas o privi cu ochi aspri. O voia pe fata asta, o voia la nebunie; întinse brusc mâna şi o trase pe iarbă sub mărul înflorit. Ea îi simţi bătăile puternice ale inimii şi aproape că leşină de extaz sub sărutările lui pasionate.

- Nick, te iubesc. Dragul meu, spune-mi că mă iubeşti şi tu.

- O, da, te iubesc, cum ar trebui să te iubesc, dar asta nu spune prea mult.

- Nicholas, exclamă ea îngrijorată.

El se ridică şi spuse tăios:

- Să lăsăm jocul, Sara. E timpul ca această farsă să se termine.

- Farsă? repetă ea privindu-l insistent. Se ridică şi ea şi se sprijini de trunchiul copacului. Tremura.

- Dar am fost de acord seara trecută că nu este o farsă.

- Dar este, draga mea, te asigur. Toată discuţia asta despre o dragoste adevărată. Nu se pune problema de aşa ceva. Dacă mă întrebi direct dacă vreau să te iau în braţe, da. Dar asta nu înseamnă neapărat dragoste.

Dacă ar fi lovit-o peste faţă, n-ar fi rănit-o mai crud. Extrem de uimită, ridică privirea spre el.

- Nu înţeleg, spuse ea încet.

- O, ba da, înţelegi.

- îţi spun că nu înţeleg.

- Atunci faci pe proasta în mod deliberat. Ştii la fel de bine ca şi mine că totul face parte din înscenarea ta de a mă face să te iubesc.

- Dar nu-i adevărat, zise ea îngrozită. Logodna noastră a început - ei bine, ştii cum a început, am vrut să ajut familia Amberley şi tu ai vrut acelaşi lucru.

- Da, aşa e. Dar ai aranjat toată chestiunea asta blestemată pentru bani.

- Nicholas!

- Pentru Dumnezeu, nu lua figura asta inocentă. Olive mi-a spus seara trecută că ai aranjat tot acest spectacol în schimbul a douăzeci şi cinci de lire sterline. Acesta a fost preţul pentru a mă atrage în capcana logodnei. Olivei i-a convenit, pentru că nu voia un divorţ şi ţi-a convenit şi ţie pentru că presupun că douăzeci şi cinci de lire este o sumă importantă pentru tine. Nu vei nega că ai acceptat cecul în dimineaţa după carnaval, nu?

Tăcere. în mintea ei năucită, lucrurile începeau să se limpezească încetul cu încetul. Acum înţelegea ce se întâmplase seara trecută. Asta era răzbunarea Olivei Amberley. Se folosise de cecul acela şi minţise în mod neruşinat. Ceva părea că moare în Sara, ceva tandru, gingaş şi real, ceva ce aparţinea exclusiv dragostei ei pentru Nicholas Pelham.

îi stătea pe vârful limbii să-i spună că luase acei bani pentru familia ei. îl putea face destul de uşor să înţeleagă situaţia familiei de acasă. Dar gândindu-se mai bine, dorinţa de a pune lucrurile la punct în ochii lui era copleşită de cele mai amarnice resentimente faţă de el.

Era un ticălos şi o brută. O îmbrăţişase, o sărutase, râseseră împreună şi acum dragostea ei nu mai însemna nimic. Nu mai putea să simtă ce simţise pentru el, niciodată, cât timp va trăi. Nu avea dreptul să creadă toate născocirile oribile ale Olivei, indiferent cât de inteligent minţise acea femeie.

- Aşa că vezi, spunea Nicholas, nu e nevoie să te prefaci. Ştiu totul. Vrei bani şi mă găseşti suficient de atrăgător ca iubit. E în ordine. Am bani de risipit şi aş putea foarte bine să-i cheltuiesc pe tine. Te vreau. Te plimb prin toată Veneţia şi îţi ofer distracţii minunate. Dar nu se pune problema căsătoriei. Acum, tu trebuie să decizi ce vrei să faci.

Din nou se aşternu tăcerea. Sara se făcu cenuşie la faţă, chiar în lumina razelor soarelui, care pătrundeau printre crengile înflorite ale mărului. Tremura din cap până-n picioare. Ruşinea fu înlocuită de o furie rece ca gheaţa. Construise un nimb de dragoste în jurul lui Nicholas Pelham şi-l adora. Acum fiecare cuvânt care venea de la el era o insultă. Se gândea:

„El şi Olive Amberley mi-au frânt inima. M-au rănit atât de rău încât nu voi mai crede niciodată în dragoste. Acum aş dori să-l fac să se împace cu mine. Da, numai ca să mă răzbun pe amândoi.

Rămase cu spatele lipit de trunchiul copacului şi ochii îi erau la fel de înverşunaţi ca ai bărbatului din faţa ei. Era ca un zeu care se prăbuşise de pe piedestalul lui şi pe care nu-l mai putea adora. Se gândea la el ca la un escroc meschin care se iubise cu soţia altui bărbat şi apoi bătuse în retragere. Şi acum bătea în retragere şi faţă de dragostea pentru ea, fără scrupule, fără vreun sentiment real, autentic.

Pentru că-l iubise atât de mult, era mai rănită decât era firesc, fapt care-i trezi o dorinţă oarbă de a lupta. El şi acea femeie o puseseră cu spatele la zid. Dar nu vor reuşi s-o zdrobească.

Nicholas se uita stingherit la ea. Apoi întinse o mână.

- Haide. Recunoaşte că ai jucat un joc detestabil, să fim de acord că ne place foarte mult unul de altul şi că vom petrece un timp minunat împreună. Soarele apune. Să mergem la han şi să cinăm, ce spui?

Sara dădu uşor din cap. Genele ei dese îi ascundeau durerea din priviri. Nicholas nu putea ghici ce-i trecea prin minte. Zise pe un ton ciudat:

- Cred că dacă aş încerca să-ţi spun că nu sunt aventuriera care crezi, nu m-ai crede, nu-i aşa?

- Trebuie să recunosc că joci perfect rolul copilei inocente.

Dar ce ai de spus despre cec? Nu l-ai luat?

- Ba da.

- Foarte bine. Hai să uităm de asta. Ştim amândoi care-i situaţia. Sunt de acord cu puţină dragoste atâta timp cât nu-i vorba de dragoste adevărată, pentru că asta mă plictiseşte, ştiind ce se ascunde în spatele unor asemenea vorbe.

- înţeleg, răspunse Sara printre dinţi.

Nicholas îi puse un braţ peste umeri şi ea se cutremură şi chipul îi păli şi mai tare. O, Doamne, cât de rău o rănise! Şi ceea ce o înspăimânta şi mai mult era că voia să-i simtă în continuare mâinile minunate mângâind-o. Se simţea ruşinată şi umilită. îl lăsă s-o conducă înapoi la maşină şi plecară, coborând serpentinele, către hanul pitoresc.

Sara era foarte tăcută şi Nicholas considera că era evident deprimată pentru că fusese descoperită. El era, dimpotrivă, vesel şi vorbăreţ. Dar în sinea lui se simţea la fel de nefericit ca şi ea. Dorea să fi putut să dea ceasul înapoi, la momentele dinaintea mărturisirii Olivei, când o ţinuse pe fata aceea în braţe şi o voia de soţie şi mamă a fiului lui.

Ajunseră la han. Nicholas parcă maşina şi coborî.

- Ne vedem în cafenea, spuse el.

- Da, încuviinţă Sara.

După ce el plecă, intră într-o încăpere mică în care o femeie în vârstă, cu un şorţ alb, îi aduse un săpun şi un prosop şi o cană de apă fierbinte ca să-şi spele faţa şi mâinile.

Puţin mai târziu, Sara se uită pe fereastră la ruinele vechiului castel care se afla pe înălţimea de deasupra lor. Acum, castelul i se părea un loc sinistru. Acolo se întâmplaseră fapte crude, violente. Şi în acea grădină părăsită fuseseră înmormântate violent şi crud iluziile şi dragostea ei pentru Nicholas Pelham. îşi aminti povestea pe care i-o relatase despre ducele de Valanese şi se gândi amărâtă că ar

fi preferat ca Nicholas s-o fi tras de păr şi s-o omoare în bătaie decât să-i arunce dragostea în faţă şi s-o acuze că primise bani pentru a-l prinde în cursă.

îşi apăsă mâinile pe ochi. Se gândi:

„Am să-l fac să se însoare cu mine“.

în mintea ei se contura un plan, un mic plan disperat prin care să-i învingă pe bărbatul şi femeia care o folosiseră ca un simplu instrument în propriul lor joc.

Acasă, la Ealing, învăţase să conducă maşina. în perioada când tatăl ei dispunea de mijloacele materiale necesare, aveau o maşinuţă proprie marca Morris. Urmase un curs de reparat maşini şi se pricepea la motoare, ca multe alte fete moderne.

Ieşi repede afară din han. Nicholas nu se zărea. Nu se afla nimeni în curtea hanului, cu excepţia maşinii lui Nicholas. Deschise repede capota şi umblă la bujii. închise capota la loc şi cu obrajii roşii de emoţie intră înapoi în han.

Nicholas o aştepta în cafenea. Comandase cina. O salută ca şi când ar fi fost cei mai buni prieteni. Ea încercă să se adapteze dispoziţiei lui şi să fie la fel de veselă. Atmosfera artificială de veselie continuă între ei în timp ce-şi mâncau supa şi peştele, apoi smochinele şi fructele delicioase servite, ca şi vinul casei. La sfârşit, băură cafea neagră şi fumară.

Când sosi timpul să plece, Nicholas nu mai putu să pornească maşina. Apăsă încontinuu pe şoc, dar maşina nu voia să pornească şi, în plus, i se descărcă şi bateria. Deschise capota şi se uită posomorât la motor.

- Nu mă pricep nici cât negru sub unghie la chestia asta. N-am avut niciodată o maşină până am venit în Italia. Nu mi-am putut permite. Habar n-am ce s-a întâmplat.

Sara îl lăsă să se frământe şi cu o licărire poznaşă în ochi de mulţumire că ştia mai multe decât el despre maşini, îl întrebă:

- Nu poţi să porneşti, nu-i aşa?

El blestemă, înfuriat şi iritat.

- Nu, nu pot.

- Atunci ce facem, familia Amberley ne aşteaptă.

- Va trebui să le telefonăm.

- Nu există nici un telefon la han, răspunse prompt Sara.

Nicholas se scărpină în cap.

- Fir-ar să fie. Ei bine, atunci va trebui să rămânem aici şi să le explicăm mâine. Se întoarse, îl strigă pe proprietarul hanului şi schimbară câteva cuvinte în italiană, limbă pe care Nicholas o vorbea.

- Spune că nu există altă posibilitate de transport decât pe măgari şi asta se exclude. Ne-ar omorî pe amândoi şi, în plus, n-am ajunge decât tot dimineaţă. Nu ne rămâne decât să stăm aici şi mâine când vine poştaşul de dimineaţă să trimitem prin el după un mecanic la cel mai apropiat garaj.

- Şi va trebui să stăm aici toată noaptea? îl întrebă ea pe Nicholas.

- Da, răspunse el fără s-o privească.

- Şi cum rămâne cu reputaţia mea?

- O, voi explica, amândoi vom putea explica, nu e vina noastră, nu-i aşa?

- Sigur că nu, răspunse ea într-un mod ciudat.

Nicholas nu îndrăznea să se uite la ea pentru că inima îi bătea nebuneşte. Ideea de a petrece o noapte cu ea, în acel han singuratic, cu Sara atât de aproape de el, îl tulbura nemaipomenit. Nu va îndrăzni s-o mai atingă sau s-o sărute în seara aceea. Nu avea să se lase prins şi mai mult în mrejele micuţei vrăjitoare.

Mai târziu, fură conduşi la două dormitoare mici şi la uşă Nicholas îi ură noapte bună Sarei.

Şi inima ei bătea cu putere, dar îl privea liniştită.

- Noapte bună, spuse ea.

- îmi pare rău pentru că s-a întâmplat, Sara, dar nu e vina mea. Blestemata de maşină nu mai vrea să meargă.

- înţeleg, răspunse ea cu o strâmbătură.

- Noapte bună. O prinse şi o sărută cu asprime pe buze. Şi mâine vom continua logodna noastră plăcută.

îi dădu drumul şi ea intră în cameră, încuie uşa şi se aruncă pe pat. Lacrimile veniră, fierbinţi, arzându-i obrajii.

„O, Doamne, ce nenorocită mă simt. O, Doamne, l-am iubit atât de mult, cum îndrăzneşte să mă trateze cu atâta uşurinţă? Dar va trebui să se însoare cu mine. o să-l fac să-i pară rău pentru ce a făcut şi la fel, pe Olive Amberley.

A fost cea mai lungă noapte din câte cunoscuse şi cea mai nefericită. Stinse lampa în cele din urmă şi rămase trează în pat, ascultând bătăile unei pendule care marca orele şi jumătăţile de oră. Şi în camera alăturată, Nicholas petrecu jumătate din noapte fumând neliniştit şi nefericit, încercând să şi-o alunge pe Sara din minte.

Noaptea a fost o luptă disperată pentru amândoi. Apoi veni dimineaţa. Cu mult timp înainte ca Nicholas să se trezească, Sara se strecură afară din han şi repară maşina: o chestiune simplă la bujii. Când Nicholas coborî şi el, era afară şi mânca nepăsătoare o portocală.

Nicholas nici nu se uită la ea. Aproape că o ura în dimineaţa aceea din cauza puterii pe care o exercita asupra simţurilor lui, dacă nu şi asupra intelectului lui.

Se duse la maşină şi se aşeză în spatele volanului.

- Nu pot să-mi dau seama de ce nu merge şi apăsă posomorât pe şoc.

Motorul puternic răspunse imediat.

Nicholas se întoarse uimit spre ea.

- Nu înţeleg şi pace ce s-a întâmplat.

Sara veni la maşină şi-i spuse:

- Pot să te cred? Nu eşti decât un ticălos, m-ai păcălit seara trecută.

- Sara! exclamă el, sincer surprins. Ce vrei să spui?

- Că eşti un ticălos, replică ea. Te-ai prefăcut numai că nu porneşte aseară. M-ai ţinut aici la han ca să mă compromiţi.

- Să te compromit! Dar nici măcar nu te-am atins.

- Dar familia Amberley n-are de unde să ştie acest lucru, nu? Şi ştii cum e domnul Amberley. Totdeauna suspectează ceva. Nu are încredere nici în propria-i soţie. Va considera de la sine înţeles că în noaptea asta am fost soţ şi soţie unul pentru altul.

- Dar, bunule Dumnezeu, de ce ar vrea să creadă aşa ceva?

- Presupun că te-ai gândit că este calea cea mai uşoară să mă distrugi, zise ea calmă.

Figura lui era atât de uimită încât ar fi râs dacă n-ar fi fost atât de aproape de a izbucni în plâns.

- Dar este o presupunere scandaloasă! începu el înfierbântat.

- E foarte evident că m-ai păcălit în privinţa maşinii. Şi acum îţi spun următorul lucru, Nicholas. Refuz să mă întorc la Veneţia cu tine în dimineaţa asta şi să dau ochii cu familia Amberley, decât dacă merg ca soţia ta. Dacă nu te căsătoreşti cu mine, îi spun totul lui Charles Amberley. El va începe procedurile de divorţ şi te va cita ca pârât. Vei fi apoi responsabil pentru că ai distrus viaţa tuturor.

Capitolul 9

Nicholas o privi mirat, rămas fără glas la neaşteptata întorsătură a lucrurilor. Apoi râse.

- Draga mea copilă, spuse. Nu fi absurdă.

- Poate nu consideri absurd că n-ai putut porni maşina aseară şi ai putut-o porni atât de uşor dimineaţă, zise Sara, uimită şi ea de insolenţa ei. Mie mi se pare însă absurd. M-ai păcălit să stau în noaptea asta cu tine la han şi domnul şi doamna Amberley vor crede că am stat de bunăvoie. Sunt o fată cu o reputaţie care trebuie luată în considerare şi nimic nu mă va determina să merg înapoi la vilă decât dacă. Se întrerupse şi făcu o mişcare cu mâna.

- Dar ţi-am spus că nu te-am păcălit. Maşina n-a vrut să mai pornească, răspunse Nicholas, pierzându-şi cumpătul.

- Eu ar trebui să fiu supărată.

Nicholas înghiţi în sec. De ce micul drăcuşor îl făcea să se simtă ca şi cum o răpise?

- Oricum, adăugă el, n-am făcut nimic ca să te compromit şi nu ştiu de ce te-aş lua de soţie.

- Te asigur că nu vreau să mă mărit cu tine, zise Sara. Dar trebuie să iau în considerare reputaţia mea. Dacă nu te căsătoreşti cu mine, voi rămâne aici şi-i voi scrie lui Charles Amberley.

- Şi ce ai de gând să-i scrii?

- O, numai că tu şi doamna Amberley eraţi în gondolă în seara aceea, de exemplu.

Nicholas roşi. O prinse pe Sara de încheietura mâinii.

- Sara, cum îndrăzneşti să mă ameninţi în felul acesta? Nimic nu mă va face să mă însor cu tine.

- O, foarte bine, răspunse Sara şi se aşeză pe capota maşinii. Aici rămân.

Se uită la ea fără să-i vină să creadă.

Era sincer uimit de comportamentul ei. începu să se întrebe dacă nu cumva Olive avusese dreptate. Dacă nu era decât o aventurieră. Pe de altă parte, poate că avea dreptate să fie supărată de situaţia ei prezentă. Cei doi Amberley se vor mira, mai ales că se punea problema să fie viitoarea lui soţie. Mai era şi problema onoarei Olivei şi suspiciunile bătrânului Amberley. Nu exista nici un motiv, nici o justificare, deşi ultimul lucru pe care-l voia Nicholas era să fie pârât într-un proces de divorţ. N-o mai voia pe Olive. încetase de mult să mai ţină la ea. Şi mult mai importante erau sentimentele lui Charles Amberley. îşi adora soţia. Ar fi fost crud şi nedrept faţă de el ca Sara să-i confirme bănuielile.

Sara se uită la Nicholas. Părea calmă, aşa cum stătea pe capota maşinii, în puloverul galben, cu faţa ridicată spre soare. Numai tremurul buzelor îi trăda frământarea interioară. Era pe jumătate înclinată să se ridice şi să fugă de acel bărbat care o insultase. îl iubise atât de mult! îl iubea încă. Asta o punea într-o situaţie absolut intolerabilă. Dar nu-i va permite s-o calce în picioare, împreună cu Olive. Eroinele victoriene aşa se comportau, dar ea, Sara Grant, avea curaj şi minte şi va lupta până la ultima suflare.

Mai trecură câteva momente de tăcere şi Nicholas Pelham se hotărî. Vrusese să se însoare cu acea fată şi se considerase foarte îndrăgostit de ea. Şi acum, ce mai conta? Nu mai avea iluzii şi iubirea se transformase într-o pasiune pe care îi era dificil s-o controleze. Ea stătea acolo cu o provocare înnebunitoare în ochii aceia negri şi mari ai ei care-l făceau să dorească să fie a lui. Se va căsători cu ea. Dar o dată ce vor fi căsătoriţi, va şti că el era stăpânul. îi spuse cu multă răceală:

- Foarte bine, Sara. Voi face aşa cum spui. Mă voi căsători imediat cu tine.

Inima Sarei bătea cu putere şi tremura din tot corpul. Dar

reuşi să râdă.

- Mulţumesc, dragă Nicholas. Eşti un gentleman perfect. Căsătoria noastră ar trebui să fie una fericită.

El îşi pierdu controlul pentru o clipă şi-i strânse braţele până când o dură.

- Nu cred, copila mea. Vrei să te măriţi cu mine pentru că vrei banii mei, dar eu mă căsătoresc cu tine pentru mai multe motive. Dar nu se va pune problema de iubire.

Sara deveni palidă şi-şi dădu capul pe spate.

- Atunci, de ce te căsătoreşti cu mine?

- Pentru mai multe motive, cum am spus. în primul rând şi cel mai important, nu vreau să produc o ruptură în familia Amberley.

- Eşti foarte grijuliu în privinţa onoarei şi fericirii doamnei Amberley. Cum rămâne cu mine?

- Voi avea grijă de onoarea şi de fericirea ta pentru tot restul vieţii tale, îi răspunse el cu îndârjire. Şi dacă nu se pune problema iubirii, nu.

O sărută cu brutalitate. Ea reuşi să-şi smulgă braţele din mâinile lui şi-l privi sfidătoare.

- Bădăranul perfect! zise ea. Vei fi un soţ minunat, Nicholas.

La fel de alb la faţă ca şi ea, îi făcu o plecăciune ironică.

- Ne admirăm reciproc, nu-i aşa, scumpa mea? Acum că maşina merge, ne întoarcem la Veneţia? Trebuie să fac aranjamentele pentru această nuntă romantică.

Sara se urcă tăcută în maşină. încerca să nu plângă. Romantismul dispăruse şi fericirea de a-l iubi pe Nicholas Pelham se risipise. Putea să pară o aventurieră, însă nu voia banii lui. Numai dreptate. îi spusese cuvinte crude sub acel măr înflorit şi avea să plătească pentru ele. Şi Olive Amberley avea să plătească pentru meschinăria şi pentru uneltirile ei.

Ajunseră în tăcere la Veneţia în acea dimineaţă scăldată ca întotdeauna în soare.

Sara privea înainte, cu ochii tulburi. Simţise că pierduse tot ce merita să aibă. Avea să se mărite cu Nicholas Pelham. în urmă cu douăzeci şi patru de ore acest lucru i-ar fi deschis porţile paradisului, dar azi nu mai însemna nimic. Era numai o situaţie dictată de împrejurări şi de mândria ei afurisită.

Nicholas gândea cam la fel. Şi în adâncul inimii era chinuit de Sara cea pierdută, Sara cea tânără, dulce şi inocentă, care murise şi lăsase în locul ei o vânătoare de bani inteligentă şi abilă.

Când ajunseră la Veneţia, el încetini şi-i vorbi:

- S-ar putea să dureze douăzeci şi patru de ore până aranjăm toată povestea asta. Vrei să mergi înapoi la familia Amberley sau la un hotel, până obţin dispensa specială de care avem nevoie pentru a ne căsători?

- N-aş vrea să merg la familia Amberley până nu sunt soţia ta, răspunse ea.

- Cum vrei. Mergem la hotelul Medeci; am stat acolo şi e foarte confortabil. Poţi închiria un apartament cu salon şi să mă aştepţi până vin.

Sara începu să tremure.

- Nu am nici un bagaj.

- Asta n-are importanţă când suntem atât de bogaţi. Scoase un portofel şi luă mai multe bancnote din el. Sunt mai multe mii de lire aici. Cât timp sunt la registrul de căsătorii, cumpără-ţi o valiză şi nişte haine.

Luă banii fără tragere de inimă. Era necesar, dar ultimul lucru pe care-l voia era să ia bani de la Nicholas.

„Când mă voi căsători cu el, îi voi spune că nu vreau nici un ban de la el; dacă are de gând să cheltuiască pentru mine, să trimită banii mici mele surioare şi familiei mele.“

Se întrebă ce ar spune Mary şi ceilalţi din familia ei dacă ar şti împrejurările ciudate, dramatice ale acestei căsătorii!

Se despărţi neceremonios de Nicholas. Ar fi putut fi duşmani mai degrabă decât iubiţi. Făcu aşa cum îi spusese el. Cumpără valiza şi unele lucruri necesare şi apoi se duse la hotelul Medeci cu un taxi şi închirie un apartament.

Orele care trecură până să reapară Nicholas părură că nu se mai sfârşesc. Ura întreaga situaţie. N-ar fi contat atât de mult dacă n-ar fi ţinut la el.

Şi, câteva ore mai târziu, deveni soţia lui Nicholas Pelham.

Sara Grant încetă să mai existe. După o ceremonie rece şi grăbită, deveni doamna Nicholas Pelham. Ieşi din Consulatul britanic cu o verighetă de platină pe deget şi se simţi ca într-un vis ciudat, că realitatea nu mai exista.

Se uită la clopotniţele bisericilor cenuşii şi la turnurile Palatului Dogilor reflectând razele soarelui de după-amiază târzie. Văzu gondolele pe canal, auzi sunetele delicate ale unei chitare şi vocea veselă de tenor a unui gondolier cântând, când trecu pe lângă ei. Veneţia, oraşul dragostei, şi Nicholas nici măcar nu o sărutase după ce semnaseră în registrul de căsătorii. Era tăcut, rece şi abătut şi se sperie brusc de ceea ce făcuse.

Se întoarseră la hotelul Medeci. Bagajul lui Nicholas fusese mutat de la hotelul în care stătuse în noul apartament.. Găsiră salonul plin de flori - trandafiri albi, garoafe roşii şi lalele mari galbene.

Nicholas îşi aruncă pălăria pe un scaun, se uită în jur şi râse.

- Ce festiv, constată el sec. Le-am spus că mă căsătoresc. Veneţienii iubesc idilele.

Cu inima bătându-i foarte repede, Sara se uită la flori şi la încăperea luxoasă, la frescele de pe tavan şi la mobila italiană

poleită cu aur. Prin uşa întredeschisă, zări dormitorul la fel de luxos. Sângele îi urcă în obraji. Era măritată cu Nicholas Pelham. Era legal soţia lui. Nu mai putea da înapoi.

Nicholas se uită la ea şi nu observă că era panicată. Nu exista nici o urmă de dragoste pentru ea în inima lui în acel moment.

- N-ar fi bine să luăm o gondolă şi să mergem la vila familiei Amberley să le explicăm? întrebă el. A trecut prea mult timp. Şi tu trebuie să-ţi împachetezi lucrurile. Nu ai putut să-ţi cumperi prea multe în dimineaţa asta. N-ai cheltuit nici pe jumătate din ce ţi-am dat.

- Am cumpărat strictul necesar, îi răspunse ea cu răceală.

- Ce cumpătată eşti.

Se întoarse înfuriată spre el.

- Nu e cazul să mă persiflezi.

- Indiferent ce-am făcut, nici tu n-ai fost mai prejos.

- Asta e discutabil. Nicholas... începu ea înfierbântată.

- Nu vreau să avem nici o discuţie în contradictoriu de ziua căsătoriei. Să uităm de ce ne-am căsătorit. Totul nu e decât o chestiune fictivă. Nu e nimic adevărat, real sau durabil. Dar ce naiba mai contează asta? Să luăm ce ne oferă momentul. Eşti soţia mea. Asta e tot ce vreau să-mi amintesc azi.

Ea îşi reţinu respiraţia şi-şi duse mâna la buzele care-i tremurau. El veni spre ea, îi ridică bărbia cu un deget şi o sărută uşor pe buze.

- Fii binevoitoare, scumpa mea.

- Cum pot să mă simt binevoitoare? întrebă ea.

- Dar la sentimentele mele nu te gândeşti?

- Pot să cred că mă urăşti la fel de mult cum te urăsc eu.

- Nu te urăsc, spuse el încet. Eşti mult prea atrăgătoare.

- M-ai insultat cu cele spuse în munţi, la castel.

- îmi pare rău. Ridică din umeri. Dar mă atragi şi de ce să ne facem griji? Nu vrei să mă săruţi, Sara?

- Nu, răspunse ea şi se îndepărtă de el.

Nicholas făcu o mişcare spre ea, apoi râse şi se întoarse spre uşă.

- O.K. Dar la castelul Valanese n-ai fost timidă deloc când m-ai sărutat. Poate că vei fi mai drăguţă cu mine diseară. Femeilor le place vraja, nu? Veneţia sub clar de lună şi un apartament nupţial plin de flori - nu va avea oare efect?

Sarei i se puse un nod în gât şi-i venea să plângă. Modul cum batjocorea el dragostea îi frângea inima.

- De ce te prefaci? se răsti ea. De ce te prefaci că vrei să mă săruţi?

El îşi ridică ironic o sprânceană.

- Dar nu mă prefac. Simt cea mai mare dorinţă să te sărut.

Ea îi văzu privirea învăluind-o şi sentimentul de panică spori.

- E atât de greu pentru tine să te prefaci o întrebă el? Dar să lăsăm disputa până diseară.

Sara ieşi din cameră şi se îndepărtară împreună spre gondola care aştepta să-i ducă pe canalul strălucitor.

Capitolul 10

Când intră în fosta ei casă, Sara se simţi ca într-un vis nebunesc. Locul în care fusese ceva mai mult decât o sclavă plătită a Olivei. Era însă conştientă că purta o verighetă şi că era soţia lui Nicholas Pelham.

Când Maria îi anunţă pe vizitatori, Olive era singură în salon.

- Domnul şi doamna Pelham, signora.

Olive se ridică în picioare. Cartea pe care o citea îi căzu pe jos. Şi, apoi, când Nicholas intră cu Sara în salon, râse. Cu siguranţă, Maria era nebună.

- Draga mea Sara - poate-mi vei explica ce ai făcut în ultimele douăzeci şi patru de ore, începu ea. Dar se opri când Nicholas înaintă.

- Am să-ţi explic eu, Olive. Maria are dreptate. Sara şi cu mine ne-am căsătorit.

Se aşternu o tăcere mormântală. Olive se uita la amândoi ca şi cum nu auzise bine. Privi în ochii cenuşii ai bărbatului care fusese cândva iubitul ei şi pe care-l lăsase cu buza umflată pentru averea lui Amberley. Apoi se uită la fata care fusese „ajutorul ei util“. Dar vorbele nu-i veneau. Părea că fierbe în sinea ei, dar nu putea să vorbească. Cei doi erau căsătoriţi! Căsătoriţi! Asta o ucidea.

Nicholas părea stingherit şi-şi întoarse privirea.

- îmi pare nespus de rău că nu te-am putut anunţa, Olive, dar ni s-a stricat maşina la castelul Valanese.

Olive îşi regăsi glasul.

- Când v-aţi căsătorit?

-Azi, printr-o dispensă specială.

Olive era înfuriată la culme.

- Prostule, rosti ea printre dinţi. Nick, eşti un prost. Te-am prevenit că fata asta neruşinată te va atrage într-o căsătorie.

A stat toată noaptea plecată şi te-a compromis. O, Doamne, şi tu te-ai căsătorit cu ea.

Atunci, Sara făcu un pas înainte cu faţa albă ca varul, ca şi a Olivei, şi cu ochii ei mari negri arzând de furie.

- Spuneţi-i adevărul, doamnă Amberley. Spuneţi-i adevărul despre cec şi despre tot.

- Nu-i spun nimic, se înfurie Olive, exceptând că eşti o ticăloasă vânătoare de bani şi că a fost un prost că s-a lăsat înşelat şi te-a luat de nevastă.

- Nu am fost înşelat, Olive, o contrazise Nicholas. Am făcut-o de bunăvoie.

- Atunci, trebuie că ţi-ai ieşit din minţi! O, Doamne! îşi pierdu orice control, izbucni în lacrimi şi se aruncă pe sofa, ascunzându-şi faţa în perne.

Sara rămase mută, tremurând. Nicholas se duse şi-i atinse umărul Olivei.

- Nu face asta, te rog. Ce va spune Charles dacă te aude?

- O, Doamne, continuă ea cu violenţă, ignorând remarca lui Nicholas. Mi-ai distrus viaţa.

- Eu ar trebui să spun asta.

Olive întoarse spre el o figură răvăşită.

- Şi i-ai spus ce am fost noi unul pentru altul? Ştie că ai fost iubitul meu înainte de a fi al ei?

-Asta nu prea e adevărat, Olive, afirmă Nicholas.

Privind şi ascultând, Sara se simţea scârbită.

- Vă rog, zise ea, ţinându-şi respiraţia. Nu mai continuaţi. Pentru mine nu contează. Puţin îmi pasă.

încercase să spună aceste lucruri cu indiferenţă, deşi era sfâşiată de gelozie la ideea că Nicholas fusese iubitul Olivei Amberley.

Nicholas se întoarse spre ea.

-Jur că nu acesta este adevărul, începu el înfierbântat.

Ea îl privi drept în ochi.

- N-are nici o importanţă pentru mine, repetă ea. Acum, dacă vreţi să mă scuzaţi, mă duc să-mi împachetez lucrurile.

Olive continuă să suspine jalnic. Nicholas îşi duse o mână la cap. Abia îşi mai stăpânea nervii. Se plimba în sus şi-n jos prin cameră.

- Nu mai plânge, Olive, pentru Dumnezeu. Ce rost are?
- De ce te-ai căsătorit cu ea?
- Pentru că aşa am vrut.
- N-o iubeşti.
- Asta e problema mea.
- Puţin îi pasă de tine. A spus doar că nu-i pasă dacă am fost iubiţi sau nu.

Nicholas se cutremură.

- Şi asta e problema mea, Olive.
- Mi-ai frânt inima, rosti ea cu o batistă la buze.
- Asta nu e adevărat. Tu mi-ai frânt inima cu adevărat când te-ai căsătorit cu Amberley.
- Regret atât de mult că am făcut-o!
- îmi pare rău, dar nu e vina mea.

Ea ridică privirea spre el, cu faţa răvăşită de plâns, cu părul căzut peste frunte.

- Nu poţi fi atât de lipsit de inimă, Nick. Mă adorai.
- Cu mult timp în urmă. Acum eşti soţia lui Charles Amberley şi Sara este soţia mea.

Olive îşi sfâşie batista.

- O, Dumnezeule, continua ea să repete.
- Ascultă sfatul meu, Olive, şi obişnuieşte-te cu gândul ăsta. Amberley te adoră şi trebuie să fii decentă cu el şi să nu-l faci să sufere.
- Viaţa mea aici e îngrozitoare! se văită ea ursuză. E bătrân şi obosit şi este permanent bolnav. E în pat acum, a

avut un fel de atac după prânz.

- îmi pare rău, zise Nicholas cu o schimbare în glas. Cel mai bine ar fi să ai grijă de el şi să încetezi să te mai gândeşti la tine.

Ea era pe punctul de a-i spune ceva care să-l usture când uşa se deschise şi Sara se întoarse.

- Lucrurile mele sunt împachetate şi Maria le duce la gondolă.

Arăta palidă, calmă şi încântătoare, ca un crin liniştit în comparaţie
cu femeia de pe sofa, violentă şi cu machiajul distrus. Brusc, Nicholas fu bucuros că se căsătorise cu Sara, în ciuda tuturor lucrurilor. Veni lângă ea şi-i luă mâna.

- Vino, Sara.

în tăcere şi plină de indignare, Olive Amberley îi privi cum pleacă. De la fereastră, văzu gondola care îi ducea pe cei doi îndepărtându-se. Sara era acum soţia lui Nicholas Pelham. Fir-ar să fie!

Olive izbucni din nou în lacrimi, Şi sus, la etaj, Charles Amberley, cu groază în ochi, făcea faţă unei adevărate dureri acute de inimă. O durere care survenise după prânz şi-l făcuse să se aşeze în pat, îngrozit şi epuizat. îi spusese bietei Olive că era o indigestie, dar era îngrozit că era ceva mai mult. Se lupta singur cu durerea, nevoind s-o îngrijoreze şi s-o deprime.

în dormitorul mare albastru şi auriu de la hotelul Medeci, Sara se aşează la măsuţa de toaletă şi-şi pieptănă părul. în camera alăturată, Nicholas se îmbrăca în hainele de seară.

Prin ferestrele înalte care dădeau în balcon, Sara văzu seara veneţiană albastră, de catifea, întunecându-se treptat.

Cerul era presărat cu stele. Albastrul nopţii şi al draperiilor de catifea păreau că se amestecau şi se întreţeseau. Periindu-şi părul, Sara se uita le reflexia ei în oglindă şi încerca să

conştientizeze faptul că se afla acolo ca soţie a lui Nicholas şi că aceasta era noaptea lor de nuntă.

Era ciudat şi înfricoşător. Sara, care fusese la cheremul Olivei Amberley, cususe rochii pentru ea, o servise ca o fată în casă, era acum doamna Nicholas Pelham, în apartamentul cel mai luxos al hotelului. Dacă ar fi sunat, ar fi venit femeia de serviciu care s-o servească. Dar voia să fie singură. Era extrem de nervoasă şi n-ar fi putut să suporte vorbăria servitorilor italieni. Faţa i se părea o mască palidă. îşi dădu cu puţin ruj pe buze şi îşi coloră subtil obrajii. îşi dădu părul peste urechi şi îşi puse cerceii de argint care-i plăcuseră atât de mult lui Nicholas încât o comparase cu o pictură de Goya. Purta rochia roşie de catifea. Un mic demon o îndemnase s-o poarte. Acea rochie fatală care fusese cauza întregului bucluc.

Nicholas îşi făcu apariţia în cameră când tocmai îşi punea lanţul de argint de la bunica ei. Era în ţinută de seară. Acesta era bărbatul ei, acest bărbat al cărui chip arămiu atrăgător era atât de aspru şi cinic în seara asta şi ale cărui buze păreau neînduplecate.

Veni spre ea şi-i atinse rochia de catifea.

- Pe asta ai pus-o?

- De ce nu? întrebă Sara.

- De ce nu, într-adevăr. Este o rochie aproape istorică. Şi arăţi minunat în ea.

- Mâine am s-o vând.

- De ce?

- Pentru că vreau s-o dau uitării pe Olive Amberley şi-mi aminteşte prea mult de ea.

El ridică din umeri.

- îţi aparţine la fel de bine şi ţie.

- Nu vreau să am nici o legătură cu ea, răspunse brusc înfuriată.

El se uită în ochii ei negri.

- Nu trebuie să fii geloasă pe Olive, draga mea.

- Geloasă! îşi reţinu respiraţia. Nu sunt geloasă, dar o urăsc pentru minciunile ei, pentru uneltirile ei.

- Uit-o. Aminteşte-ţi numai că suntem căsătoriţi, tu şi cu mine.

Chipul ei se schimonosi, ca şi cum ar fi vrut să plângă. El văzu
pulsul care-i zvâcnea la gâtul lung şi graţios pe care tânjise să-l picteze de când o văzuse prima oară.

- Totul e atât de fals, zise ea cu vocea frântă. Totul a fost distrus, totul.

El o luă după umeri şi o trase spre el.

- E fatal, dacă analizezi prea adânc. Să nu ne mai gândim şi să luăm lucrurile aşa cum sunt. Să tragem cât mai multe foloase din ele.

Contactul cu el o făcu să tremure. Faţa ei era răvăşită şi nu mai arăta ca un copil.

- Lasă-mă!

- Nu ţi-e frică de mine, nu-i aşa?

- Ba da, mi-e frică, răspunse ea cu sufletul la gură.

- Prostii, scumpa mea. îi atinse părul şi o mângâie pe ceafă. Asta este seara căsătoriei noastre, Sara. Nu putem oare recupera ceva din romantismul pe care l-am simţit la carnaval? Atunci nu-ţi era teamă de mine. Buzele tale erau dulci ca mierea.

- Totul s-a terminat.

O ţinea strâns lângă el şi simţea cum tremură. îi sărută genele lungi.

- Nu tremura, copilă proastă ce eşti. Nu s-a terminat totul. Vreau în continuare să te sărut, ca acum. Nu mă vei iubi, scumpa mea Sara?

- Nu. Ai spus că nu se mai pune problema dragostei.

- Draga mea, spuse el cu blândeţe. Nu trebuie să fii atât de supărată şi de aspră. Eu ar trebui să fiu dur şi supărat, dar vreau să uit partea urâtă a poveştii noastre şi să-mi amintesc numai ce este frumos. Dacă vrei sinceritate, dragoste cu adevărat, nu e cazul. Am renunţat la ea.

- Dar nu vreau să renunţăm la dragoste. Nu vreau doar să ne prefacem că ne iubim.

- Mai eşti mica aventurieră atât de romantică?

Sara strânse din dinţi

- Persişti să-mi spui aşa!

- Bine, atunci ce eşti?

- Sunt tot ce crezi despre mine, răspunse ea furioasă cu lacrimi în ochi. Toate acele lucruri brutale şi crude pe care le-ai spus la adresa mea.

El ridică din umeri.

- Să spun atunci că îmi pare rău şi că mă bucur că maşina s-a stricat şi ne-am căsătorit? Nu-mi pasă ce spun, voi trăi pentru prezent şi viitor. îţi spun, Sara, nu vei găsi romantism în lumea asta, nu există. Dar noi existăm - tu şi cu mine - şi suntem atraşi unul de altul - luna e minunată şi noaptea e a noastră. De ce să ne facem griji? îţi spun asta ca să înţelegi cum gândesc.

Se uita în sus la el, cu ochi strălucitori, emoţionaţi.

-Voi fi sinceră cu tine. Maşina nu s-a stricat. Am umblat eu la bujii şi te-am păcălit. Da. Recunosc. Tu şi doamna Amberley m-aţi folosit pentru scopurile voastre. Eu te-am folosit în interesul meu.

Ochii lui se îngustară. Tandreţea îi dispăruse de pe chip. Dar continua s-o ţină în braţe şi ea îl simţi că tremură şi râde apoi ca un isteric.

- Scumpa mea, nu ştiam că eşti atât de inteligentă. Cine te-a învăţat să-ţi foloseşti mâinile tale albe la asemenea

lucruri utile?

- Ei bine, zise ea cu lacrimi în ochi, acum ştii.

El se aplecă şi o sărută pe gât.

- Mă amuzi. Mă îndrăgostesc iarăşi de tine. Nu plânge şi nu-ţi distruge ochii tăi minunaţi. Hai să cinăm.

Sara era palidă şi tăcută în timpul mesei. Nicholas a fost vesel, plin de un umor ciudat, ca şi cum găsea că e o ironie să se comporte ca iubitul şi totodată soţul ei.

Pe masă erau flori puse special pentru ea. Nicholas comandase o cină deosebită, cu şampanie. Şi apoi au stat şi au băut cafeaua pe terasa luminată de lună, privind gondolele care treceau. Stătea tăcută, privindu-l, ascultându-l. Părea că lui nu-i pasă dacă vorbeşte sau nu. El râdea şi bău puţin cam mult; nu-l mai văzuse într-o dispoziţie atât de bună. Nefericirea ei sporea la fiecare râs al lui. Nu găsea nici un triumf în ceea ce făcuse; îi lăsa un gust de cenuşă în gură. Şi începu să considere că mai bine ar fi fugit de el în dimineaţa aceea, să nu-l mai fi văzut niciodată, decât să fie căsătorită în aceste condiţii cu el, ştiind că atunci când o săruta era obiectul dispreţului lui.

Mai târziu, în aceeaşi seară, se afla în patul mare italienesc, aşteptându-l pe Nicholas să vină. Când el apăru, arăta mai tânăr decât îl văzuse vreodată, într-un halat viu colorat. Ea încerca din nou să pună lucrurile la punct. Un efort disperat care era sortit eşecului, pentru că era mult prea tardiv.

- Nicholas, zise ea, nu mă mai iubeşti cu adevărat şi totul a mers într-o direcţie greşită. N-ar fi trebuit să mă mărit cu tine. Dacă vrei, voi pleca mâine şi vom anula căsătoria. Nu ne vom mai vedea niciodată.

El se opri şi se uită în linişte la ea o clipă. Era subţire ca un crin, se gândi el, în cămaşa de noapte albă, mătăsoasă, cu

braţele goale pe lângă corp, cu mânuţele nervoase ţinându-se de marginea patului. Părul blond era despletit. îl văzu pentru prima oară plutind ca un nor de argint la lumina lumânărilor, pe umerii gingaşi şi goi. Un elan de pasiune îl cuprinse. înaintă şi o luă în braţe şi o ţinu strâns la piept.

- E prea târziu să vorbim despre anularea căsătoriei noastre, Sara. Cu puţin timp în urmă, păreai că mă iubeşti, că mă vrei. Acum o să mă iubeşti şi o să mă mai vrei din nou.

Ea încercă să spună „nu“, să protesteze, să argumenteze. Apoi toate emoţiile se mistuiră cu excepţia extazului teribil al braţelor şi buzelor lui. încetă să mai gândească. Rămase lângă el, cu ochii închişi. El întinse mâna şi stinse cele două lumânări. Camera fu invadată de întuneric şi de lumina lunii.

Din depărtare, se auzi vocea pasionată a unui gondolier cântând în timp ce-şi urma drumul pe canal.

Capitolul 11

întunericul nopţii veneţiene trecu. Stelele păliră, la fel şi luna care se schimbă în corai şi apoi în galben, în timp ce soarele răsărea şi străpungea ceaţa de pe cupola catedralei St. Marco.

Sara deschise ochii şi constată că era singură. întinse mâna, atinse perna alăturată şi o găsi caldă de la urma unui cap. Obrajii i se îmbujorară gândindu-se la acel cap cu părul des şi la pasiunea lui Nicholas care-i copleşise pe amândoi în noaptea aceea.

în noaptea trecută încetase să mai gândească şi nici în dimineaţa asta nu era capabilă. Ştia numai că-l iubeşte pe Nicholas şi că era în întregime a lui. I se sfâşia inima la gândul că o dispreţuieşte şi că era obiectul unei pasiuni indiferente, care nu putea să dureze.

Se ridică, îmbrăcă un capot şi se duse la baie. Făcu un duş şi se îmbrăcă într-un costum de pânză albă şi un pulover de lână albă cu mâneci scurte care o făceau să arate ca un copil, când Nicholas îşi făcu apariţia. Arăta ca şi cum se întorcea de la o plimbare lungă. Ochii lui cenuşii o priviră intens. Ea se înroşi furioasă, se întoarse şi începu să-şi prindă părul într-un coc la ceafă.

- Este o dimineaţă minunată, spuse el. Hai să ieşim afară, Sara.

- Merg îndată ce termin să mă îmbrac, răspunse ea.

Stingherea ei evidentă în prezenţa lui şi tremurul buzelor nu-l mişcară câtuşi de puţin. Veni spre ea şi-i luă mâinile.

- Sara, de ce nu putem să.

Se întrerupse. Drăgălăşenia pe care vrusese s-o spună n-a mai fost rostită niciodată. Telefonul sună strident în salon.

- Scuză-mă. Trebuie să răspund.

Păru că nu trecuse nici o clipă până când Nicholas se

întoarse. Chipul lui era grav şi ochii lui arătau uluiţi.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Sara.

- Era Olive, zise el cu o voce ciudată.

- Doamna Amberley... de ce?

- Charles Amberley a murit în somn de angină pectorală în această dimineaţă. Olive m-a rugat să mă duc la ea imediat.

Sara tăcu o clipă. Ştirea o afecta în mod curios. Gândul că Olive, acum văduvă, îl chema pe Nicholas nu-i era deloc pe plac. Nu voia să-l lase pe Nicholas să vadă gelozia care izbucni imediat în inima ei. O rănise atât de rău încât nu-i era uşor să-l ierte sau să uite acest lucru.

- Presupun că te duci.

- Presupun că e de datoria mea să mă duc.

- Sigur vrei să te duci?

- Sigur că da, stărui el. Olive şi cu mine suntem prieteni vechi. S-ar putea să nu ştii, dar am fost logodiţi şi urma să ne căsătorim.

- N-am ştiut, dar nu mă interesează, răspunse Sara cu obrajii în flăcări. Apoi adăugă cu un glas schimbat: bietul domn Amberley. îmi pare foarte rău de el. Ce sfârşit îngrozitor şi brusc, nu-mi vine să cred că a murit. Uneori arăta atât de obosit, de nefericit, probabil că este mai fericit, acum că s-a liniştit.

- Da, spuse Nicholas şi-şi aprinse o ţigară, uitându-se pe fereastră la cerul strălucitor de albastru.

Era tânăr, sănătos şi plin de vigoare şi-i era greu să se gândească la moarte ca la un lucru plăcut, ca la o eliberare de durere şi tristeţe. Apoi îi păru rău de Olive. îl lăsase cu buza umflată, îi spulberase cele mai scumpe iluzii ale vieţii, dar nu putea face nimic împotriva firii ei. Banii erau întotdeauna pe primul plan în ceea ce o privea şi avusese un mariaj dezamăgitor. Nu putea, totuşi, să nu-i pară rău de Olive.

-Te rog, du-te la doamna Amberley, nu mă deranjează deloc, auzi el vocea rece a Sarei.

Se întoarse şi o privi.

-Aşteaptă-mă aici până mă întorc, te rog, Sara.

- Eşti paznicul meu? îl întrebă ea sfidându-l cu privirea.

-Vreau să stai aici până mă întorc, îi spuse el cu răceală.

Ea ridică din umeri.

-O, foarte bine. N-o să fug, dacă asta vrei să spui. Acum, te rog să te duci la doamna Amberley şi, desigur, dacă este ceva ce pot face.. dar sunt sigură că nu mă va vrea prin preajmă, adăugă ea.

Nicholas ieşi din cameră şi trânti uşa ca un copil supărat. Sara avea lacrimi în ochi când sună să-şi comande micul dejun. Tremura şi era nervoasă. Nu putea să nu se gândească la Olive, că îşi recăpătase libertatea. Deci, Olive fusese logodită şi trebuia să se căsătorească apoi cu Nicholas. Asta era explicaţia întregii situaţii. Se ura că era bolnavă de gelozie şi că nu şi-o putea înăbuşi. Dacă Nicholas o iubise cândva pe Olive, putea s-o iubească din nou.

Sara ridică mâna stângă şi se uită la verighetă.

- El îmi aparţine, şopti. Şi eu îi aparţin. Olive nu mai poate schimba nimic.

***

La vila familiei Amberley, Nicholas stătea cu Olive în salonul italienesc cu ornamente. Jaluzelele erau trase şi încăperea era în semiîntuneric. Olive era întinsă pe sofa, într-un neglijeu de şifon negru şi cu o batistă la buze, arătând ca o statuie a durerii. Artistul din Nicholas trebuia să recunoască faptul că pielea albă şi părul roşu arătau minunat şi se potriveau tristeţii ei. întruchipa o splendidă regină a tragediei.

- Nu e îngrozitor? Nu e teribil? îi repeta ea lui Nicholas, ţinându-l de mână de când o salutase şi nu-i mai dăduse drumul.

Nicholas stătea lângă ea pe sofa, simţindu-se stângaci şi stingherit, ascultând relatările ei isterice despre Charles - cum servitorii o chemaseră când îi descoperiseră cadavrul de dimineaţă, cum leşinase, ce şoc îngrozitor avusese.

Cu siguranţă, Olive fusese şocată. Acest lucru era firesc. Dar, când îi văzuse trupul neînsufleţit, plânsese şi gemuse pentru că îi era teamă de moarte, nu pentru că simţise durere pentru el. Moartea era alarmantă, dar nu regreta pierderea bărbatului bătrân şi obosit pe care şi-l luase ca soţ numai din motive mercantile.

Să fie liberă, liberă şi bogată pentru că ştia că Charles îi lăsase toţi banii, era un triumf considerabil. Acum nu voia nimic altceva decât să-l recucerească pe Nicholas Pelham. La o jumătate de oră de la moartea lui Charles Amberley, Olive se hotărâse să-l recâştige, într-un fel, pe Nicholas.

Considera, de asemenea, că mariajul lui cu Sara era o farsă, o nebunie pe care o va regreta curând, dacă n-o regreta deja. Olive era vicleană şi observase că ceva era ciudat în această căsătorie pripită. De fapt, începuse să creadă că Sara era realmente o aventurieră şi că era datoria ei să-l salveze din mrejele ei.

- Voi fi atât de singură. Nu ştiu cum am să suport, îi spuse lui Nicholas pe un ton tragic.

- îmi pare atât de rău, Olive. E îngrozitor pentru tine. Şi bietul Amberley!

- Da, bietul Charles!

- Ce vei face?

- Voi sta aici un timp. N-am la cine să mă duc în Anglia. Eşti singurul meu prieten, Nick. Nu mă vei părăsi, nu?

îşi luă batista de şifon de la ochi. Era scăldată în lacrimi şi Nicholas, care nu putea să vadă o femeie plângând, îi strânse

mâna liniştitor.

- Nu-mi părăsesc niciodată prietenii la nevoie, Olive, dar nu voi mai rămâne mult timp la Veneţia.

- De ce te-ai căsătorit cu Sara? începu Olive.

Dar Nicholas se încordă imediat.

- E mai bine să nu discutăm asta, nu?

- O, foarte bine, încuviinţă ea, plecându-şi pleoapele. Nu mă deranjează. Vreau numai să-mi promiţi că mă vei vedea şi mă vei ajuta în această tragedie.

- Desigur, orice pot face... murmură el.

- Poţi să faci atât de mult, şopti ea. Eşti cel mai bun prieten al meu, Nick.

începu să plângă, ţinându-l de mână. Nicholas se simţea necăjit şi încurcat, şi-i părea extrem de rău de ea.

- Vin din nou diseară, îi spuse el.

- îmi promiţi?

- Da, bineînţeles.

Inima ei bătea cu putere. De mult nu-i mai vorbise Nick cu atâta blândeţe, nu mai fusese atât de amabil cu ea. Era tentată să se arunce în braţele lui. Dar se stăpâni. Ar fi fost fatal să grăbească lucrurile. în primul rând, trebuia să-l despartă de Sara.

- I-am trimis o telegramă fratelui meu şi va veni în seara aceasta, spuse ea. Ţi-l aminteşti pe Rex.

Nicholas şi-l amintea pe Rex Fordyce şi, din câte şi-l amintea, tânărul Fordyce fusese totdeauna un pierde-vară care storcea banii oricui. Pe vremuri, în Chelsea, chiar când o iubea foarte mult pe Olive, fratele ei nu-l interesase cine ştie ce pe Nicholas. Dar în dimineaţa aceea era plin de blândeţe şi de tact cu Olive.

- Mă bucur că vei avea pe cineva lângă tine. Ce face Rex?

- E la Paris. Lucrează ca agent de publicitate în

cinematografie.

- L-ai văzut în ultimul timp?

- Da, când am venit la Veneţia, am trecut pe la Paris. Apropo, a fost impresionat de farmecul domnişoarei Grant... adăugă Olive cu maliţiozitate, apoi spuse repede, cu un zâmbet înduioşător: o, am uitat, trebuie să vorbesc acum despre ea ca despre doamna Pelham.

Se întoarse şi-şi duse batista din nou la buze, scoţând un suspin.

Nicholas se ridică în picioare, profund stânjenit. Fir-ar să fie Olive! Avea un asemenea fel de a fi, de a provoca mereu probleme. De ce menţionase că fratele ei fusese impresionat de Sara? Sara nu-i pomenise de numele lui. Zise, iritat:

- Ei bine, dacă Rex vine astă seară, eu am să vin mâine.

- Eşti foarte amabil, spuse Olive cu umilinţă. Rex este mai tânăr decât mine şi nu prea are cum să mă ajute, dar va fi bine să-l am lângă mine.

Dar nu-l adusese pe fratele ei de la Paris ca să fie cu ea. Avea un alt plan.

Când tânărul Fordyce sosi în seara aceea la Veneţia, îşi găsi sora într-o bună dispoziţie surprinzătoare pentru o văduvă. Nu se mai afla la vilă. Se dusese la hotelul Palazza, scuzându-se că nu poate dormi într-o casă cu un cadavru. Avocatul lui Charles Amberley sosea a doua zi pentru funeralii şi, după aceea, Olive intenţiona să-l uite pe bărbatul care-o adorase şi murise crezând în ea.

Rex Fordyce era şi el într-o formă bună. Olive se descurcase bine şi se părea că are numai de beneficiat.

- Presupun că te bucuri foarte mult că eşti liberă, îi zise el fără delicateţe.

Sprijinită în poziţia ei preferată pe o sofa şi bând un cocteil, Olive se strâmbă la el.

- Nu prea ai tact, dragul meu.

- La naiba cu tactul. Te-ai căsătorit cu el pentru banii lui şi acum sunt ai tăi. Şi în plus, eşti şi liberă. Ce vrei mai mult?

- O, mult mai mult.

- Ai pus ochii pe vreun bărbat?

- Ce isteţ eşti!

- Cine e?

- Fostul meu logodnic - Nick Pelham.

- Dumnezeule! Artistul sărac pe care l-ai părăsit pentru Amberley.

- Artistul sărac, cum ai spus tu, este acum un om bogat. A moştenit o avere imensă imediat după ce m-am căsătorit cu Charles. Norocul meu! Totdeauna l-am iubit la nebunie şi încă îl mai iubesc. Soţul meu mi-a lăsat o moştenire considerabilă şi, dacă aş pune mâna pe Nick, am avea împreună o jumătate de milion.

Rex Fordyce îşi turnă un alt cocteil.

- Eşti cea mai fermecătoare soră pe care o poate avea cineva. Cuvintele îţi ies năvalnic pe gură ca aurul lichid. Fratele tău sărac s-a plictisit de Paris şi de publicitatea de film. Ar putea găsi un serviciu mai bine plătit?

Sorbindu-şi băutura, Olive se uită la fratele ei în tăcere. Gândurile îi lucrau intens. Rex nu-i fusese de prea mare folos până acum. într-un fel, arăta chipeş - la fel ca şi ea, cu părul roşu, ochi albaştri şi piele albă. Dar nu avea forţa ei de caracter. Era slab, şi Olive trebuia să admită că era absolut lipsit de principii. Cheltuitor, ţinea la vin, la femei şi la cursele de cai.

La douăzeci şi şase de ani, arăta ca de patruzeci, era un desfrânat care, în plus, se şi îngrăşase. Pantofii lui erau prea ascuţiţi, pantalonii prea strâmţi, sacoul prea scurt. Dar de data

asta se simţea binevoitoare faţă de Rex. Avea planuri, planuri minunate şi lipsa de scrupule a fratelui ei o va ajuta să-şi atingă scopurile.

- Da, Rex, sunt o femeie bogată, acum. Tu o duci greu, nu-i aşa?

- Am foarte multe datorii, draga mea surioară.

- Ce-ai zice să-ţi acord o subvenţie de o mie de lire sterline pe viaţă şi să-ţi plătesc toate datoriile?

Rex se uită fix la ea, ţinându-şi răsuflarea. Mâna care ţinea paharul îi tremură, apoi râse.

- Ce-aş spune? Nu pune întrebări prosteşti.

- Dar trebuie să faci ceva în schimb.

- Fac orice, adică orice fără să-mi risc gâtul de dragul unei mii de lire sterline pe an, fără să lucrez pentru ea.

- Nu eşti căsătorit, nu-i aşa?

- De ce mă întrebi?

- Ei bine, vreau să-ţi vâr pe gât o soţie.

Rex se roşi.

- Draga mea Olive, ce naiba vrei să spui?

Ea se aplecă spre el.

- Ascultă, Rex. Un singur lucru îmi doresc pe pământ şi acesta este Nicholas Pelham ca al doilea soţ. Şi e căsătorit. S-a căsătorit ieri la Veneţia.

- Nu mai spune!

- Da. N-a fost un ghinion afurisit pentru mine? Şi s-a căsătorit cu fata care era ajutorul meu de companie.

- Cine, micuţa Sara Grant?

Rex Fordyce se ridică şi-şi puse cocteilul pe măsuţă. începea să fie interesat. Când familia Amberley stătuse la Paris în drum spre Veneţia, Sara fusese invitată şi ea la cină pentru a-l amuza. Fusese mai mult decât amuzat. O

considerase pe Sara fiinţa cea mai drăgălaşă pe care o văzuse.

- Da, proasta aia mică. Deşi nu sunt sigură că e proastă. L-a tras pe sfoară pe Nicholas şi s-a căsătorit cu ea.

- Cum?

Olive îi spuse povestea. Rex o ascultă, după care se lăsă pe spate în scaun, râzând.

- îmi scot pălăria în faţa ei. Te-a învins, surioară.

Olive roşi puternic.

- Ei bine, dacă vrei o mie pe an, Rex, trebuie să mă ajuţi să ies victorioasă de data asta.

- Nu văd cum. începu el.

- Ei bine, îţi voi spune eu cum, răspunse Olive. Se aplecă şi-i vorbi cu voce scăzută, insistentă. Trebuie să-ţi scoţi de la Paris un certificat de căsătorie şi să-l completezi. Şi trebuie să juri că tu şi Sara v-aţi căsătorit când vă aflaţi la Paris, cu două luni în urmă.

Fordyce privi în gol, apoi râse.

- Nu fi proastă, Olive.

- Vorbesc serios. Eşti destul de deştept ca să realizezi lucrul acesta. îi vei spunei lui Nicholas că Sara a fugit de la tine şi că ai încercat în tot acest timp s-o aduci înapoi ca să se conformeze căsătoriei încheiate. Şi acum e timpul să faci publică situaţia, mai ales pentru că ea comite o bigamie.

Rex luă o batistă şi-şi tamponă fruntea.

- Pare în ordine - o intrigă bună pentru un roman - dar în viaţa reală este prea periculos, Olive!

- Prostii, zise Olive. Ai făcut şi lucruri mai primejdioase ca ăsta, dragul meu băiat. Poţi oricând născoci o poveste şi nu va fi dificil să falsifici certificatul.

- O, asta aş putea aranja, spuse el încet.

- Oamenii tăi care se ocupă de film pot aranja orice.

- Ştiu un loc la Paris unde aş putea obţine certificatul, recunoscu el.

- Foarte bine, restul e uşor. Sara va nega, tu vei arăta certificatul şi Nicholas va fi convins că este o aventurieră de prima mână. După aceea nu va fi dificil să-l fac să se întoarcă la mine.

- Dar problema e dacă îndrăznesc s-o fac, şopti el.

- O mie de lire pe an, Rex.

El îşi linse buzele.

- Dumnezeule, mă tentează.

- Şi o soţie tânără şi drăguţă, râse batjocoritor Olive.

- Partea asta îmi place cel mai mult.

- Mult noroc. Ia-o, ia-o de la Nicholas şi îţi rămân prietenă pe viaţă, Rex. Nu pot s-o sufăr pe fata asta.

Rex îşi bău cocteilul.

- Presupun că Sara nu va putea dovedi că este un fals?

- Cum ar putea?

- Numai dacă Pelham pretinde să se ducă la Paris şi să cerceteze registrul de căsătorii.

- Nu cred că va face aşa ceva, spuse Olive. Cred că deja regretă că s-a căsătorit. Oricum, merită să încercăm.

- Mă tot gândesc că e extrem de periculos.

Olive ridică din umeri.

- în ceea ce mă priveşte, merită să încercăm. Trebuie să-i despart pe cei doi într-un fel.

- în regulă, zise Fordyce. Mă întorc la Paris în seara asta, cu avionul. Poţi să mă finanţezi. Fac rost de certificat şi mă întorc cât pot de repede.

- Rex, eşti un înger.

- Un drac s-ar potrivi mai bine, râse el. Hai să mai bem ceva.

Olive se lăsă pe perne şi închise ochii. Se simţea deja în braţele lui
Nicholas Pelham. Şi Sara înlăturată pentru totdeauna.

Capitolul 12

Trei zile mai târziu. Charles Amberley fusese înmormântat spre odihnă veşnică. Olive, văduva în doliu, era încă instalată la Palazza, iar Nicholas Pelham şi tânăra lui soţie rămaseră la Medeci.

Nicholas se întoarse de la o vizită făcută Olivei într-o dispoziţie deprimantă, agitată.

- Olive arată bolnavă şi nenorocită, îi transmise el. Fratele ei nu s-a întors încă şi este îngrozitor de singură.

- îmi pare rău, spuse Sara. Dar nu se poate plânge că o neglijezi.

Nicholas se uită la chipul sfidător, apoi râse şi întinse mâna.

- Cred că eşti geloasă, Sara.

- Nici pe departe, replică ea, dar obrajii i se îmbujorară şi ochii i se plecară sub privirea lui cinică.

Se aflau în salon şi Sara era deja îmbrăcată pentru cină. Arăta palidă şi sub ochii ei mari negri avea umbre uşoare vineţii. Nicholas o privea iritat. Nu-i fusese uşor să discute în contradictoriu în aceste două zile. îi dăduse bani şi-i spusese să se distreze făcând cumpărături, dar se pare că ea nu găsea nici o plăcere în asta. Nu avea nimic dintr-o vânătoare de bani. Nicholas era uimit de întreaga ei atitudine. Erau momente când încerca să creadă că Sara era dură şi interesată. Dar erau şi momente când simţea că nu era aşa. Banii pe care-i primise de la el îi trimisese familiei. Ştia acum că erau oameni care depindeau de ea. Voia s-o întrebe despre ei - să-şi exprime simpatia faţă de ei - să redobândească vechiul spirit, de prietenie, de înţelegere, care fusese un preludiu atât de plăcut al pasiunii lor. Dar fiecare încercare a lui era întâmpinată cu răceală şi nu avea nici o idee despre bătălia care se dădea în sufletul ei.

Seara trecută fusese numai o repetiţie a serii căsătoriei. O bătălie mentală mai degrabă, decât una fizică. Şi nimeni nu câştigase. în timp ce o strânsese în braţe, simţise că Sara cea reală avea reţineri faţă de el şi că nu putea ajunge la ea. Şi ea, adorându-l în secret, simţea că o voia doar de dragul pasiunii, şi-i frângea inima.

Nicholas se duse în camera lui, făcu un duş, se schimbă în haine de seară şi reveni la Sara, care-l aştepta pe balcon. Era îmbrăcată într-o rochie albă, lungă, de satin, cu o jachetă cu mâneci bufante, care-i dădea un aer victorian. I se păru absolut încântătoare. îl cuprinse un val de tandreţe. Se apropie de ea şi o sărută pe ceafă.

- Minunat! murmură el.

O simţi că tremură sub buzele lui şi îi văzu roşeaţa din obraji.

- Minunat! repetă şi o trase cu blândeţe spre el.

Ochii negri mari îl priviră cu durere.

- De ce te comporţi ca şi cum m-ai iubi? Mă răneşti astfel, te rog, nu te preface.

- Nu mă prefac deloc, Sara, răspunse el pe un ton ciudat.

- Nu? întrebă ea suspinând.

- Nu, şi nu putem continua aşa, e prea îngrozitor. Să uităm de toate problemele noastre şi să fim fericiţi împreună, pentru Dumnezeu. Nu mai am chef să lupt.

Se uită tăcută la el. Voia să-i spună cât greşise şi cât fusese de nedrept în toate împrejurările odioase în care îi aruncase învinuiri grele. Dar cuvintele nu-i veneau. Apoi simţi degetele lui de artist mângâindu-i părul şi tandreţea mângâierii îi învinse rezerva.

- Nici eu nu mai suport să mă lupt, şopti ea.

El se apropie de obrazul ei.

- îţi aminteşti de acea noapte la carnaval, când te-am luat

pentru prima oară în braţe? Draga mea, sărută-mă cum m-ai sărutat atunci.

- Nu pot, Nicholas, nu pot.

- Ba poţi, scumpo. Veni cu buzele la câţiva milimetri de gura ei. Nu mă urăşti cu adevărat. Am simţit asta când inima ţi-a bătut lângă a mea. Fii onestă cu mine, Sara, hai să punem capăt acestei agonii, pentru Dumnezeu.

Lacrimi îi curgeau Sarei pe obraji şi vederea lor îl mişcară nespus de mult pe Nicholas. îl cuprinse o dorinţă imensă de a şterge trecutul urât şi de a începe o viaţă nouă, plăcută, cu tânăra lui soţie. Simţea că o judecase greşit şi o condamnase prea aspru. E tânără şi poate avidă de viaţă şi aventură şi probabil că nu intenţionase să facă nici un rău. Va adopta o viziune mai largă asupra lucrurilor. Era un triumf atât de zadarnic s-o ţină pe Sara în braţe şi să ştie că cea reală nu se afla acolo.

- Scumpo, zise el. Sărută-mă - aşa cum obişnuiai, aşa cum trebuie!

El îi zâmbi pe neaşteptate, ca un băiat necăjit şi asta îi învinse
mândria. Plângând, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi se lipi de el cu o pasiune mută. Trupul ei flexibil, vibrând din cap până-n picioare, îi arătă că nu greşise, că Sara îl iubea la fel de mult cum o iubea el.

- Draga mea, scumpa mea, o dezmierdă el şi buzele li se uniră într-un sărut de neuitat, care-i duse într-o altă lume. Pulsul de la gâtul lung al Sarei bătea nebuneşte şi ochii îi ţinea închişi. Buzele lui îi ardeau gura cu săruturi la care ea răspundea tremurând.

- Sara, Sara, rosti el cu o voce răguşită, eşti într-adevăr a mea, acum. Voi uita totul. Ne vom aminti numai că ne iubim. Mâine vom părăsi Veneţia - vom merge în jurul lumii, numai tu

şi cu mine. Ţi-ar plăcea?

- La nebunie, răspunse ea cu pasiune.

- Te iubesc atât de mult, scumpa mea.

- Totdeauna te-am iubit. Sara îi luă una din mâini şi o duse la buzele care-i tremurau.

- De ce. începu el.

Dar nu reuşi să-şi termine întrebarea. în cameră apăru un chelner şi-l chemă pe Nicholas.

- Signor!

Nicholas îi dădu drumul Sarei. Ea rămase cu mâinile apăsate pe obraji, în extaz.

- Ce este? întrebă Nicholas.

- Un domn vrea să vă vadă, este jos.

- Să mă vadă? Cine e?

- Signor Fordyce, a spus, într-o problemă urgentă.

- Fordyce! repetă Sara. Trebuie să fie Rex, fratele doamnei Amberley.

- Da. îl cunoşti, scumpo?

- L-am întâlnit la Paris, răspunse ea indiferentă.

Avea motive să-şi reamintească întâlnirea. Antipatic personaj, Rex Fordyce. îl detestase.

- Cred că ar fi bine să-l văd, spuse Nicholas. Trebuie să fie ceva în legătură cu Olive. Scuză-mă o clipă, iubito.

Nicholas coborî în hol, simţindu-se mai tânăr cu douăzeci de ani şi fericit că trăia. Trecutul fusese şters şi el şi Sara aveau s-o ia de la început în seara aceea. Se iubeau acum, indiferent ce se întâmplase în trecut. Cum putuse să se îndoiască de ea, după extazul şi pasiunea împărtăşită în acel sărut. îl găsi pe fratele Olivei şi-l salută. Nu se schimbase mult din zilele de la Chelsea.

- Ce faci, Rex? îl întrebă Nicholas.

- Foarte bine, mulţumesc, răspunse Rex. Putem vorbi undeva?

- Sigur, vino să ne aşezăm. E ceva în legătură cu sora ta?

- Nu, e în legătură cu tine.

Nicholas făcu ochii mari.

- Cu mine? Ce vrei să spui?

- Uite Nicholas, e un lucru îngrozitor. Nici nu ştiu cum să încep. Dar. nu te-ai căsătorit cu ajutorul de companie al Olivei, acum câteva zile?

- Ba da.

Rex clătină din cap.

- Dumnezeule, este prea îngrozitor!

- Ce e îngrozitor? Despre ce este vorba?

- Să-ţi spun deschis. Mă tem că ai fost păcălit de Sara.

- De Sara? Modul familiar în care tânărul Fordyce pronunţase numele îl înfioră de gelozie pe Nicholas.

Ascultă, Rex.

- Mai bine ascultă-mă tu pe mine, îl întrerupse Rex. Dacă Sara s-a căsătorit cu tine a comis o bigamie.

- Dragă Rex, ţi-ai pierdut minţile.

- Nu, sunt sănătos. îţi spun povestea şi îţi produc dovada. Acum două luni am întâlnit-o pe Sara la Paris, când îi ţinea companie Olivei.

- Şi?

- Ne-am îndrăgostit nebuneşte. Cel puţin eu. Sara s-a prefăcut că mă iubeşte. Este un drăcuşor de fată interesată şi a crezut că am bani. S-a căsătorit cu mine în secret. Apoi a descoperit că n-am nici un ban şi m-a abandonat cu răceală şi indiferenţă. Mi-a interzis să spun familiei Amberley despre căsătorie şi a venit la Veneţia cu ei. I-am scris în fiecare zi, implorând-o să recunoască mariajul nostru şi să revină la mine. A refuzat. Am stat numai o noapte împreună, dar asta

când credea că am ceva bani.

Făcu o pauză. Nicholas îşi strânse pumnii. Fruntea îi era transpirată. Nu avusese deja suficiente dovezi că Sara ar face orice pentru bani?

- Continuă, repetă el scos din minţi.

- Apoi am auzit că Sara s-a căsătorit cu cineva de aici, la Veneţia. E extraordinar că eşti tu, Nick, şi mă tem că am venit prea târziu, nu?

O nouă tăcere. Transpiraţia îi curgea lui Nicholas pe obraji. Fordyce adăugă:

- M-am întâlnit cu Sara în dimineaţa asta în timp ce tu erai cu Olive. Am rugat-o să mă recunoască. A refuzat. A spus că vrea banii tăi. Dar nu pot lăsa să continuie această infamie. Simt că trebuie să spun adevărul, Nick. Uite certificatul de căsătorie, pe care l-a lăsat la mine, la Paris. îi vârî sub ochii o hârtie. Cele două semnături. Reginald Vivien Fordyce. Sara Beatrice Grant. O dovadă incontestabilă că se căsătorise cu acest bărbat la Paris, cu două luni în urmă.

Nicholas era livid când îi dădu hârtia înapoi lui Rex.

- Dumnezeule, spuse el.

- Exact, spuse Rex. E o încurcătură mizerabilă.

Nicholas îşi duse o mână la frunte. Era udă.

- Sara - căsătorită cu tine!

- Da. Şi în mod bigam căsătorită cu tine.

- Bigamie. Nicholas repeta cuvântul cu un râs amar. Apoi se aşeză greoi pe un scaun, ca şi cum n-ar mai fi putut sta în picioare şi-şi lăsă capul între pumnii strânşi.

- Nici prin gând nu mi-ar fi trecut aşa ceva.. niciodată. Chiar şi acum, cu dovada asta, nu-mi vine să cred. Sara, un asemenea copil!

- Şi pe mine m-a prins în mreje la fel cu felul ei copilăresc de a fi, afirmă Rex şi-şi puse certificatul fals înapoi în buzunar.

Era încântat de succesul său. Sunt îngrozitor de şocat şi de mâhnit. Nu m-am gândit că Sara se va putea căsători cu un alt bărbat. Sora mea mi-a spus în dimineaţa asta că Sara este o aventurieră de cea mai joasă speţă şi vânătoare de bani pe care a întâlnit-o vreodată şi că te-a păcălit s-o iei de nevastă.

- Nu mai continua, îl întrerupse Nicholas. Am auzit destul. Ştiu exact cum este.

- Şi totuşi, poate fi atât de plăcută şi de drăgălaşă, adăugă Fordyce cu un suspin ipocrit.

Nicholas scrâşni din dinţi. Ştia şi el acest lucru. Drăgălaşă, da, putea fi vreo femeie mai drăgălaşă şi mai ademenitoare decât Sara, în camera lor, cu câteva momente în urmă? Nu putea să uite vorbele ei:

- Nick, te iubesc.

Şi era mai rău decât o interesată. Era o bigamă. Era soţia acestui băiat, Rex Fordyce. Se căsătorise cu el la Paris şi-l părăsise pentru că nu avea bani. Lui Nicholas nu-i plăcea fratele Olivei. Nimic nu-l recomanda, dar Sara şi-l alesese drept soţ şi ar fi trebuit să rămână cu el.

- Ce naiba putem face acum? auzi vocea îngrijorată a lui Rex.

- Vom merge la ea şi vom da lucrurile pe faţă.

Dar Rex avea alte planuri, planuri pe care le discutase şi le hotărâse cu Olive. Puse o mână pe braţul bărbatului mai în vârstă.

- Nu, să nu facem asta, prietene. Poate o să ţi se pară ciudat, dar încă o iubesc pe soţia mea.

- Nu cred că este ciudat, se hotărî el să spună. Sara are succes la bărbaţi. Şi ştie cum să-i folosească în scopurile ei. îşi asumă acel mod timid de a se comporta, acel mod copilăresc. se întrerupse, muşcându-şi buzele până la sânge şi adăugă: Dumnezeule, mă întreb dacă-şi dă seama că poate fi arestată şi dusă la închisoare pentru bigamie.

Asta îi dădu lui Fordyce ocazia dorită.

- Uite, spuse el. O iubesc încă pe Sara şi nu vreau să meargă la închisoare sau altceva de genul ăsta. S-a căsătorit cu tine aici, la Veneţia, nu-i aşa? La Consulatul britanic, nu? Dacă se află, se va emite mandat de arestare. Oricât de rea ar fi, nu putem s-o lăsăm să meargă la închisoare.

- Nu, zise Nicholas. Nici nu se pune problema.

- Am o idee, începu Rex.

- Care?

- Ei bine, nu vreau ca treaba asta să ajungă publică. Trebuie să acţionăm cu precauţie. Sunt de acord s-o iau pe Sara înapoi la Paris şi să lucrez pentru ea.

- Foarte decent din partea ta, se forţă Nicholas să spună. Dar în mod confuz, nu avea încredere în fratele Olivei. Ochii lui aveau ceva prea viclean şi vocea îi era prea mieroasă. Şi acesta era primul bărbat al Sarei, prima ei alegere!

- O vreau pe Sara înapoi, continuă Fordyce. Dacă i-o spunem în faţă, probabil că va fugi sau va ajunge pe mâinile poliţiei. Ce-ar fi să acţionăm mai cu tact?

- Ce sugerezi?

- Să mă ajuţi să fug cu ea - să-mi răpesc propria soţie.

- Fără să-i spun că ştiu adevărul?

- Da. îndată ce-i spui, jocul s-a terminat. O va şterge. Dacă aş putea s-o duc undeva în linişte, aş putea s-o conving de eroarea pe care a făcut-o şi s-o rog să înceapă o viaţă nouă cu mine.

Nicholas fumă în tăcere o clipă, apoi stinse restul de ţigară.

- E o idee, zise el.

- Hai să luăm un whisky şi să discutăm cum să procedăm.

- Foarte bine.

Băuturile fură comandate. Rex era teribil de încântat de sine însuşi.

- Atunci, ne-am înţeles - nu-i spui nimic Sarei şi mă vei

ajuta să o iau în linişte.

Nicholas închise ochii o clipă. îl dureau îngrozitor.

- Da, răspunse el încet. Cred că ar fi cel mai bine dacă te-aş ajuta.

- Imediat?

- în seara asta.

Rex era în culmea fericirii. Acesta era într-adevăr un triumf.

- Nu doresc s-o mai ţin pe soţia ta cu mine încă o noapte.

Sus în cameră, unde o lăsase Nicholas, aceasta îl aştepta să se întoarcă.

Umbla încoace şi-ncolo, încruntată, gândindu-se la Rex Fordyce. Un tânăr oribil. Nu-i plăcuse încă de la Paris. De ce venise să-l vadă pe Nicholas?

Stătea la fereastră şi se uita la canalele luminate de lună. Cu un nod în gât, se gândea la bărbatul ei şi la cât de mult îl iubea. Fusese întotdeauna eroul visurilor ei.

Cu ochii strălucitori şi tremurând de emoţia noului extaz pe care-l descoperise, Sara îl aştepta pe Nicholas să se întoarcă la ea.

Capitolul 13

I se păru că trecuse mult timp până s-a întors. Era neliniştită pentru că voia atât de mult să înceapă acea seară minunată. De ce îl reţinea Rex Fordyce? Ce treabă a doamnei Amberley era atât de importantă?

Apoi Nicholas reveni în cameră.

Dacă ochii Sarei ar fi fost mai puţin orbiţi de dragoste, ar fi putut remarca schimbarea care se petrecuse cu el. Iubitul pasionat care o părăsise era acum un bărbat palid, rece, cu o privire îndurerată. Dar Sara nu observă nimic. cu excepţia faptului că era puţin mai grav. Alergă spre el, îl luă de braţ şi-şi puse capul pe umărul lui.

- Dragul meu Nick.

El rămase tăcut. Senzaţiile lui erau indescifrabile şi se uită la capul minunat aplecat pe umărul lui. Doamne, cât o iubise! Părea atât de inocentă şi de tânără şi nu era soţia lui, ci soţia acelui pierde-vară, Rex Fordyce.

Incredibil, dar adevărat. Văzuse certificatul de căsătorie şi nu-i lăsa nici o urmă de îndoială. Dar căldura şi pasiunea Sarei când se agăţă de el îl rănea teribil. Poate în felul ei frivol, inconstant, era îndrăgostită de el. îi acordase o mare încredere, dar ea nu era îndrăgostită de nimeni. Probabil că fusese la fel de fermecătoare şi cu Rex, la Paris.

Cu inima îndurerată, Nicholas privea cu amărăciune capul blond al Sarei. îi era silă de modul cum fusese amăgit şi înşelat ca să se căsătorească cu ea.

Toate vechile suspiciuni reveniseră în faţa dovezilor lui Fordyce. Şi trăise cu ea, el, Nicholas Pelham, crezând că este soţia lui.

Se cutremură. La gândul că era soţia lui Fordyce şi nu a lui, îl cuprinse un val înfiorător de gelozie. O gelozie care refuza să fie înfrântă şi care dovedea că mai ţinea la ea. Ura

ideea că fusese de acord s-o trimită înapoi la Fordyce în seara asta.

Sara deveni brusc conştientă de schimbarea lui. îl privea grav cu ochii ei frumoşi.

- Ce s-a întâmplat, dragul meu?

- Nimic, răspunse el forţându-se să zâmbească. Dacă eşti gata, mergem la cină.

- Dar, Nicholas...

- Suntem în întârziere, o întrerupse el.

Nu îndrăznea s-o lase să-l chestioneze, să-i ceară o explicaţie despre schimbarea lui. Altfel i-ar fi spus:

- Escroacă mică, ştiu totul.

Ea tremura lângă el, nervoasă, întrebându-se, probabil ce-i spusese Rex. Gata să nege totul. Trebuie că fusese îngrozitor de înfricoşată în timp ce el era jos cu Rex. Dar Nicholas nu avea de gând să-i lase şansa să nege. Ştia prea multe.

Inima Sarei începu să bată agitată. Ce se întâmplase oare ca Nicholas să se schimbe astfel? Era ciudat, rece, distant. Unde era iubitul ei de acum o jumătate de oră?

îi dăduse drumul de braţ. Ardoarea ei se răci. Nicholas văzu strălucirea lacrimilor de pe genele ei şi-şi împietri inima. îi produsese o ofensă ireparabilă. Nu va putea niciodată s-o ierte.

Şi totuşi, cât de frumoasă arăta în seara asta, în rochia de satin de culoarea fildeşului! Frumoasă şi adorabilă. Doamna Rex Fordyce. Trebuia să-şi amintească asta. Nu avea nici un drept la verigheta pe care el, Nicholas, i-o pusese pe deget.

- Trebuie că este deosebit de îndrăzneaţă, se gândi el. Şi dacă bănuieşte că ştiu, nu va face nimic altceva decât să pretindă că e o inocentă rănită. O dispreţuia. Şi totuşi, voia s-o ia în braţe şi s-o apere de Fordyce, s-o păstreze, în ciuda celor întâmplate. Dar ar fi o nebunie. Trebuia să-şi domine emoţia sfâşietoare faţă de Sara.

Sara fusese fericită o jumătate de oră în urmă. Acum devenise tăcută şi îngrijorată. Ce spusese Rex? Poate că venise cu un pretext de la sora lui. Poate că-l făcuse pe Nicholas să creadă că-i făcuse un rău Olivei.

Vechea gelozie faţă de Olive reveni şi începu s-o chinuie.

Se duseră în tăcere la masă. De fiecare dată când Sara încerca să vorbească, să-l întrebe ceva pe Nicholas, el i-o tăia scurt.

- Nu am chef de vorbă, draga mea, era tot ce-i spunea.

Şi pentru Sara, frumuseţea şi extazul acelei seri, care trebuia să fie atât de fericită, dispăru cu desăvârşire.

Apoi, la mijlocul cinei, un chelner îi aduse lui Nicholas o telegramă. Totul făcea parte din planul lui Rex Fordyce, de care Sara nu bănuia nimic.

Nicholas citi telegrama şi se ridică de la masă.

- Trebuie să plecăm imediat la Roma, spuse el.

- La Roma? repetă Sara, mirată.

- Da, am afaceri urgente acolo, afirmă el, evitându-i privirea. Durează câteva zile şi tu trebuie să vii cu mine.

Asta o consola puţin. Inima o duruse tot timpul cinei tăcute şi apăsătoare. Nu putuse să obţină nici o explicaţie de la el. Poate că afacerile îi creau îngrijorări. Şi bărbaţii puteau trece rapid de la o iubire pasionată la afaceri.

La cererea soţului ei, Sara îşi pregăti o valiză, se schimbă într-un taior albastru şi îşi luă o haină de călătorie. Apoi, ea şi Nicholas părăsiră hotelul pentru a merge la gară.

Luna îşi răsfrângea razele asupra lor. Veneţia era un oraş de basm. Erau singuri în maşină. Sara, romantică incurabilă, aruncă pe furiş o

privire spre Nicholas, tăcut şi preocupat şi făcu un ultim efort de a reveni la atmosfera romantică.

- Nick, te rog, dragul meu, spune-mi de ce te-ai schimbat într-atât de când ai vorbit cu fratele doamnei Amberley?

Nicholas nici nu se uită la ea şi nici nu-i răspunse. Ridică din umeri, neîndrăznind s-o privească. în ciuda răului profund care se gândea că i-l făcuse nu putea să-şi domine vechea pasiune pentru ea. îi era silă de ceea ce se angajase să facă şi ura ideea că nu o va mai vedea niciodată.

Tăcerea lui o înnebunea pe Sara. Brusc, se aruncă în braţele lui.

- Nick, dragul meu. fii bun cu mine. cum ai fost înainte de a veni fratele doamnei Amberley. De ce te porţi atât de straniu? Ai spus că vrei să uiţi trecutul. Şi eu vreau să-l uit.

Instincitv, braţele lui o prinseră şi inima îi bătu lângă a ei. Ea închise ochii, aşteptându-i sărutarea. Dar tandreţea ei păru că trezeşte resentimente în bărbat. Era o fiinţă vicleană, pasiunea ei tinerească, fermecătoare, era o prefăcătorie, arma ei cea mai eficientă. O sărută brutal. Ea se retrase de lângă el cu mâna la gura învineţită şi-l privi cu ochi miraţi.

- Nick! şopti ea. Nick!...

- Tu ai vrut-o, îi spuse el tăios, tremurând din cap până-n picioare. Acum ştii ce simt. lasă-mă în pace.

Ea rămase rigidă şi părăsită brusc de orice sentiment. Rămase tăcută până ajunseră la gară. El privea drept înainte, cu o figură împietrită.

Apoi merse înainte pe peron, ducându-i valiza în vagoanele expresului de Roma. Găsi un vagon de clasa întâi pentru fumători, gol, cu excepţia unui bărbat cu pălărie neagră. Faţa îi era ascunsă în spatele unui ziar.

- Aici, Sara, zise tăios Nicholas.

Sara intră în compartiment. Nervoasă şi nefericită, se

întreba ce făcuse, ce se întâmplase încât Nicholas să se transforme în persoana aceea ciudată, sinistră.

- Mă duc să-mi iau nişte ţigări spuse el. Păstrează-mi locul de la colţ. Suntem în întârziere, dar mai am cinci minute.

- Foarte bine, răspunse ea în şoaptă.

Nicholas plecă fără să se uite la ea. Ea ar fi dorit să nu mai fie nimeni în compartiment. Voia să plângă. îşi duse o mână la ochi şi rămase nemişcată o clipă. Pe peron era mult zgomot şi agitaţie, chiar la această oră din noapte.

Apoi începu să se simtă neliniştită când văzu că Nicholas nu mai vine. Se duse la fereastră şi se aplecă, forţându-se să vadă pe peronul prost luminat. Nu-l zărea pe Nicholas. „Unde este oare?“ se gândi ea în panică.

Trenul se puse în mişcare. Sara încercă să deschidă uşa.

- Trebuie să cobor, zise ea cu voce tare. Se întoarse spre străinul din colţ. Soţul meu a rămas pe peron.

Nu-şi termină fraza. Bărbatul lăsă ziarul din mână şi veni spre ea. O prinse de încheieturile mâinilor şi o trase de lângă uşă.

- Nu fi proastă. Nu poţi să cobori acum, zise el cu o voce tărăgănată.

Ea îl privi uimită şi îngrozită

- Domnul Fordyce!

îl recunoscuse pe tânărul înalt cu părul roşu. Rex Fordyce, fratele Olivei.

începu să se lupte.

- Nicholas! Nick a rămas pe peron. dă-mi drumul, te rog!

Trenul prindea viteză şi ieşea din gară. Fordyce o trase pe Sara de
la fereastră şi o sili să se aşeze pe canapea.

- N-are rost să faci gălăgie, draga mea, îi spuse el. Nu vei

coborî din acest tren până când ajungem la Roma. Nicholas nu este în tren şi nici n-a avut intenţia să se întoarcă, trebuie să ştii.

Tăcere. Stupefiată, Sara privi chipul lui Rex. Zâmbea, teribil de amuzat.

- E ridicol, spuse ea cu voce tremurândă. Nu poate fi adevărat.

- Ba e foarte adevărat. Pelham nu mai are nevoie de tine, zise Fordyce.

- De unde ştii? Nu poţi să-mi spui că Nicholas ştia că eşti aici, că aţi pus la cale totul între voi.

Fordyce ridică din umeri, îi dădu drumul şi-şi aprinse o ţigară.

- N-o să spun că a fost o coincidenţă.

- Te-a ajutat... a făcut-o deliberat, cu mine... soţia lui. se bâlbâi ea.

- Nu te mai vrea, spuse Fordyce. Se gândea că micuţa Sara era mai frumoasă decât la Paris. Nu ţi-e clar că o iubeşte pe sora mea?

Sara îşi duse o mână la gură uluită.

Ceva în adâncul ei păru să se frângă. în cele din urmă, crezu că înţelege. Nicholas o iubea pe Olive. Voia s-o înlăture pe Sara din cale, voia să divorţeze de ea ca să se însoare cu Olive. Desigur, căsătoria lor n-ar fi avut loc dacă ar fi bănuit că Olive va deveni văduvă.

Sara se prăbuşi. Plângea cu disperare, cu faţa ascunsă în mâini. Şocul era prea mare. Era copleşită de groază la gândul că Nicholas plănuise în mod deliberat acţiunea din noaptea aceea cu Rex Fordyce

- o părăsise cu indiferenţă, lăsând-o cu el. N-o iubise niciodată. Momentul de pasiune din camera lor nu fusese decât o atracţie fizică. Nu ţinuse deloc la ea cu adevărat.

Simţi o atingere pe umăr şi se uită la fratele Olivei cu ochii măriţi de spaimă.

- Lasă-mă în pace, îi spuse. Cum ai îndrăznit să faci lucrul ăsta cu Nicholas?

- Ei haide, fii cinstită, murmură el. Trebuia să mă gândesc la fericirea surorii mele.

- Şi cu mine cum rămâne?

- Uite, n-o să-ţi fie deloc rău, fetiţo. Am o mare admiraţie pentru tine. Când te-am cunoscut la Paris, mi-ai căzut cu tronc. Sunt la fel de bun ca Pelham - mai bun chiar. Şi am şi nişte bani. Şi dacă vii la mine fără proteste, mă căsătoresc cu tine când se termină divorţul.

Sara tremura din cap până-n picioare. Se uita cu groază la figura sarcastică a bărbatului. Modul în care o privea o umplea de groază. Dacă va încerca să facă dragoste cu ea - o, Doamne! ce va face. singură în acel compartiment? Şi trenul care gonea cu viteză şi fără nici o oprire până la Roma. Era plină de indignare faţă de Nicholas, care-i făcuse această mârşăvie. Fusese meschin şi laş, ca s-o forţeze să ajungă în această situaţie cu Fordyce, pentru a se putea căsători cu Olive.

- Ascultă, îi spuse ea cu sufletul la gură. Chiar dacă ar fi să mor de foame, n-o să merg niciodată cu tine. în ceea ce mă priveşte, nu va fi nici un divorţ. Sunt soţia lui Nicholas. S-a purtat ca un porc, dar mă voi duce înapoi la el. Nu-i voi acorda şansa să divorţeze de mine şi să se însoare cu sora ta.

Rex râse stingherit. Ce drăguţă era cu ochii aceia negri scânteietori. Apoi se uită la buzele ei roşii şi o luă în braţe.

- Sara - fetiţo - nu fi proastă. Şi nu te împotrivi. Uite, sunt nebun după tine, de ce-ţi faci griji pentru Pelham? N-a iubit cu adevărat pe nimeni, decât pe Olive. Trebuie să-l laşi să divorţeze de tine.

- Nu, afirmă Sara cu dinţii încleştaţi. Dă-mi drumul imediat.

El încercă să o sărute. Sara fu cuprinsă de furie. Fusese trasă pe sfoară. părăsită de Nicholas. Probabil că în acel moment se afla în drum spre Palazza, s-o vadă pe Olive, să-i spună că toate speranţele i se împliniseră şi va fi liber. Nimic, îşi spuse ea cu îndârjire, n-o va face să se supună planului ticluit de ei.

îl zgârie pe Fordyce ca o pisică sălbatică. El îi dădu drumul.

Apoi, nepierzând nici o secundă, se duse la capătul compartimentului şi trase de semnalul de alarmă.

- Proasto, o să oprească trenul.

- Asta şi vreau. gâfâi ea. Dacă tu şi Nicholas v-aţi imaginat că o să accept asta, v-aţi înşelat.

- Fir-ar să fie! zise Rex.

Ea râse şi trase din nou de lanţ, iarăşi şi iarăşi.

Expresul îşi încetini treptat viteza. Fordyce nu făcu decât să înjure şi se întreba ce avea de gând să spună Sara când va veni conductorul. Nu-şi imaginase nici un moment că va face aşa ceva. O înjura, deşi era forţat să-i admire prezenţa de spirit.

Nu era pregătit pentru ce urma. Când trenul încetini, chiar înainte de a se opri de tot, ea îşi luă geanta, deschise uşa compartimentului şi sări afară.

Trenul continua să alunece pe şine.

Fordyce, ţinându-se de uşă, se uită afară, îngrozit. Nu putea vedea nimic de întuneric. Strigă:

- Sara! Sara - o, Dumnezeule!

Scrâşnind, trenul se opri definitiv. Un conductor veni alergând cu o lanternă. Era italian, nervos, volubil. Ajunse la uşa deschisă de Fordyce.

- Santa Maria ce este... ce s-a întâmplat? ţipă el.

- O doamnă, a sărit, bâigui el.

- O doamnă. a sărit. Dio mio. dar când. cum. de ce? întrebă conductorul.

Fordyce sări jos şi rămase o clipă în noaptea caldă de primăvară, forţându-şi ochii de-a lungul liniei. îi venea greaţă. Se întreba dacă va vedea corpul neînsufleţit al Sarei; dacă o determinase să se omoare. Totuşi, trenul înaintase foarte încet. Cu siguranţă, nu se rănise. De-a lungul liniei era multă iarbă. nu se putuse vătăma.

însoţit de conductorul care-i punea tot felul de întrebări, controlară linia, căutând-o pe Sara. în acel timp, majoritatea pasagerilor expresului de Roma erau cu capetele scoase pe fereastră sau coborâseră pe linie. Cuvântul „sinucidere“ sau chiar „omor“ trecea din gură în gură. Era ca un iad. Şi Rex Fordyce se trezi în centrul atenţiei, blestemând ziua când îi promisese Olivei s-o despartă pe Sara de soţul ei.

Spre uşurarea ei, Sara nu putu fi găsită. Viciat cum era, Fordyce nu vroia totuşi să aibă sufletul apăsat de un omor. Conductorul reveni la tren, mormăind. Nu credea că o doamnă sărise din tren. Englezul visase. Nu-i venea să creadă că dacă o femeie se aruncase afară să nu poată fi găsită.

în cele din urmă, trenul se puse în mişcare şi Rex Fordyce reveni într-o dispoziţie turbată în compartiment.

între timp, Sara, uitând panica pe care o produsese, alerga cât de repede putea departe de calea ferată.

Se rostogolise de mai multe ori pe pământul acoperit cu iarbă când sărise din tren, dar cu excepţia unor vânătăi şi a tremuratului care o cuprinsese, nu era rănită. Obiectivul ei era să scape, să nu fie descoperită de conductor. Alergă cât putu de repede. Se trezi pe un câmp. Era o zonă ciudată şi neliniştitoare, dar era mulţumită că trenul nu făcuse un drum prea lung înainte să pună capăt scenei oribile cu Rex Fordyce. Nu depăşiseră marginile Veneţiei. Putea vedea lumini sclipind în faţă, probabil de la nişte case. Se îndreptă spre acestea. Trebuia să găsească un loc de unde să ia un taxi şi să se întoarcă la Veneţia.

Era epuizată când găsi în sfârşit găzduire la o fermă. Fusese o experienţă care-i zguduise nervii. Albă şi tremurând, ajunse în cele din urmă la o fermă şi vorbi cu ţăranul italian. Era recunoscătoare că învăţase puţine cuvinte italieneşti în primele două săptămâni la Veneţia, când stătea atât de mult singură, în casa Olivei.

- Am nevoie de o maşină să mă ducă la Veneţia. Vreţi să mă ajutaţi să găsesc una, vă rog?

Bărbatul o privi ca şi cum era o nălucă.

Cu siguranţă, nu era obişnuit să vadă o englezoaică, bine îmbrăcată, care să-i ceară o maşină la acea oră din noapte. Tocmai se pregătea să se culce. Soţia lui, aproape dezbrăcată, cu un şal negru pe umeri, stătea în spatele lui, privind-o uluită

pe Sara. Ea reuşi cu greu să-i facă să înţeleagă ce voia.

Bărbatul se oferi să meargă cu ea o milă şi să-i arate garajul lui signor Bucolli, un măcelar care avea un Fiat.

Signor Bucolli se angajă să o transporte cu maşina.

Avea exact suficienţi bani ca să-l plătească. în cele din urmă, stând singură într-o gondolă, a fost dusă pe canalul luminat de lună la hotelul pe care ea şi Nicholas îl părăsiseră mai devreme. Inima îi bătu cu putere când intră în hotelul Medeci. Ochii o usturau de plâns şi avea obrajii roşii; hainele erau mototolite şi murdare de noroi.

Portarul de noapte îi spuse că signor Nicholas Pelham tocmai venise. Avea să-i spună lui Nicholas ce credea despre el.

„Se întorsese de la Olive Amberley,“ se gândi ea, plină de indignare.

Pulsul i se acceleră când deschise uşa salonului şi păşi înăuntru.

Capitolul 14

Nicholas Pelham stătea singur, în faţa unei ferestre deschise, privind frumuseţea nopţii veneţiene. Cum îşi imaginase Sara, tocmai se întorsese de la Olive. Ea folosi prilejul pentru a-şi exprima groaza şi mâhnirea la aflarea veştii despre bigamia Sarei şi răutatea ei şi compătimindu-l pe fostul ei iubit. Fusese atât de înţelegătoare încât Nicholas, ca orice bărbat, fusese înduioşat. Se simţea profund jignit şi Olive din câte ştia el, era nevinovată şi nu ştia nimic despre întreaga târăşenie. îi sărutase mâna albă la plecare şi-i promisese că va veni s-o vadă a doua zi. Plecase gândindu-se că totuşi, Olive era o drăguţă. Şi Olive se retrase să se culce, gândindu-se că planul destul de periculos pus la cale cu fratele ei fusese încununat de succes. Se afla pe cale să recâştige afecţiunea şi încrederea lui Nick.

Cu toate acestea, Nicholas, acum singur în salon se cufundă în depresie. Toate lucrurile din cameră îi aminteau de Sara. O carte pe care o cumpărase când era cu el, se afla pe masă. Un buchet imens de violete într-o vază, oferit de el. Un lucru de nimic, ca un joc de cuvinte încrucişate dintr-un ziar englezesc, pe care-l dezlegase împreună, într-un moment de relaxare. Şi în camera alăturată, vedea lucrurile lăsate de ea, rochii, pantofi, lenjerie.

Pe Nicholas îl copleşi un sentiment apăsător de dezamăgire, de amărăciune. Sara plecase - şi nu era soţia lui. Asta îl durea, îl chinuia. Era o mică aventurieră care căzuse pradă bigamiei de dragul banilor. Era soţia lui Rex Fordyce şi locul ei era alături de el. Totuşi, când Nicholas şi-i imagină pe cei doi în expres, călătorind spre Roma, unul în braţele celuilalt, imaginea i se păru intolerabilă.

Stătea cu faţa ascunsă în mâini. Nu avea chef să fumeze

sau să bea.

Apoi uşa se deschise şi intră Sara.

Nicholas se uită la ea ca la o stafie.

Frumoasa Sara pe care o dusese la gară dispăruse. Aceasta era o femeie epuizată, neîngrijită, cu pantofii plini de noroi, cu faţa pătată de lacrimi şi murdară. Abia putea să-şi creadă ochilor.

- Dumnezeule! exclamă el. Tu!

Ea închise uşa în urma ei şi rămase cu spatele lipit de ea, ţinând nervoasă clanţa în mână.

- Da, zise ea. M-am întors.

- Dar tu. am crezut.

- Ai crezut că eram bine mersi în tren cu acel bărbat oribil şi rău, Fordyce, nu? izbucni ea, cu sufletul la gură. O, da. A fost un truc inteligent. Am fost complet păcălită. Dar nu pentru mult timp. Şi când am înţeles ce ai făcut. Am tras semnalul de alarmă şi am sărit din tren când a încetinit. Apoi m-am urcat în prima maşină pe care am putut s-o închiriez şi am venit înapoi la Veneţia.

Nicholas îşi duse o mână la guler, simţind că se sufocă.

- Doamne Dumnezeule! spuse el prosteşte. Nu găsea nimic inteligent să spună.

Sara aruncă o privire furioasă chipului frumos al bărbatului care se purtase într-un fel atât de incredibil. Apoi, un întreg val de furie se abătu asupra lui.

- Cum ai îndrăznit să faci un lucru atât de oribil? ţipă ea. Cum ai îndrăznit, Nicholas? A fost un lucru criminal să mă ademeneşti în acel tren şi să mă laşi cu Rex Fordyce, pentru că voiai să rămâi cu Olive şi să scapi de mine. Eşti lipsit complet de sentimente. A fost lucrul cel mai odios pe care-l puteai face şi eu te-am adorat. te-am respectat. Să fii capabil de o asemenea ticăloşie.! Se întrerupse, bâlbâindu-se, şi-şi

duse o mână la gât.

Nicholas rămase tăcut. Era uimit de atacul ei neaşteptat. Apoi se înfurie.

- Ascultă, Sara. Nu mă poţi acuza că sunt un netrebnic. Recunosc că te-am păcălit şi te-am dus la trenul acela. M-am gândit că e mai bine să te duci cu Fordyce, decât să rămâi aici şi să fii arestată.

- Arestată? repetă ea, nevenindu-i să creadă. Eşti nebun? Să fiu arestată, pentru ce?

- Bigamie, spuse el.

- Eşti nebun! De ce să fiu arestată pentru bigamie?

- Pentru faptul că eşti soţia lui Rex.

Nicholas şi Sara se uitară unul la altul, amândoi tremurând, livizi. Apoi, Sara scoase un râs sufocat.

- E lucrul cel mai caraghios pe care l-am auzit vreodată.

- Este adevărat. Eşti soţia lui.

- Este o minciună, o minciună sfruntată. Sunt soţia ta, Nicholas.

- Nu te aştepta să cred asta. Haide, Sara, te-ai căsătorit cu Fordyce la Paris. Recunoaşte, pentru Dumnezeu.

- Dar n-am făcut-o, este o minciună fantastică. Nu m-am căsătorit cu domnul Fordyce la Paris, ţipă ea cu sălbăticie. Totul este absolut monstruos. El ţi-a spus asta? Dumnezeule, asta te-a făcut să crezi?

Nicholas o privea printre pleoapele strânse. Era o actriţă desăvârşită, dar nu se va lăsa păcălit de ea.

- Nu asta m-a făcut să cred. Este ceea ce ştiu sigur. Am văzut certificatul de căsătorie, Sara. L-am văzut cu ochii mei. Ştiu că ai fost căsătorită cu Fordyce la Paris, acum câteva luni, şi când ai văzut că nu are bani, l-ai părăsit şi ai venit aici cu familia Amberley.

Sara îşi duse o mână la cap. Era tot ce putea face ca să

nu-şi piardă minţile. Era îngrozitor de obosită.

- Dumnezeu să-l ierte pe Rex Fordyce că a falsificat un certificat şi că te-a făcut să crezi că sunt soţia lui. Şi Dumnezeu să te ierte că ai crezut acest lucru.

- Nu fi proastă, Sara, răspunse Nicholas stingherit. Oamenii pot falsifica certificate, numai că n-o fac, poate doar în romane. Şi ce motiv ar avea să pretindă că eşti soţia lui?

- Nu ştiu. Nu înţeleg nimic. Pot bănui numai că amândoi vreţi să scăpaţi de mine. Spuneţi toate astea ca să mă faceţi să plec şi tu să te întorci la Olive Amberley.

Nicholas râse încet.

- Asta e o minciună, rosti el.

înfruntarea îi extenuase pe amândoi. în cele din urmă, Sara îi puse capăt.

- Refuz să fiu intimidată şi terorizată, ca să te părăsesc. Voi sta aici, unde mi-e locul. îl urăsc şi mă umple de groază Rex Fordyce. Este un ticălos lipsit de principii şi nu sunt soţia lui. Nu te voi lăsa să-mi distrugi viaţa, zise ea furioasă.

Nicholas îşi duse o mână la frunte. Nu ştia ce să mai creadă acum, dar figura furioasă a Sarei îl îngrijora.

- Nu mă vei face să plec! repetă ea. Nu voi pleca. Mă auzi, Nicholas? Nu te voi părăsi.

- Dar nu poţi rămâne, nu eşti soţia mea.

- Dar repet şi nu mă voi certa cu tine pe tema asta. Sunt soţia ta.

Nicholas îşi întoarse capul. începuse să se întrebe cine spunea
adevărul. Şi dacă nu făcuse o gafă îngrozitoare. O auzi pe Sara şoptind:

- Mi-e rău!

Se prăbuşi la podea înainte să ajungă la ea. O ridică, o duse în dormitorul ei şi o întinse pe pat. îşi aminti brusc că

trecuse printr-o experienţă disperată. Sărise din tren, mersese kilometri întregi, arăta palidă şi vrednică de milă. Nicholas o privea cu mare tristeţe în suflet. Chiar şi acum, vechea pasiune pentru ea se reaprindea, dar şi-o înăbuşi.

- Trebuie să-mi amintesc, îşi spuse el, că nu e capabilă să spună adevărul, că m-a păcălit, ne-a tras pe sfoară pe toţi.

Sara îşi reveni şi deschise ochii.

- Nick, şopti ea.

- îţi trimit o cameristă, îl auzi rostind cu răceală. Nu poţi să te mişti seara asta. Rămâi aici şi vom discuta despre toate astea mâine dimineaţă.

După ce o părăsi, rămase nemişcată, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Ar fi dorit să se fi aruncat din tren când mergea mai repede şi să fi rămas acolo, sub stele, moartă, incapabilă să simtă, să mai sufere.

Foarte devreme a doua zi, cu mult înainte ca Nicholas să se trezească, ajunse la o nouă hotărâre. Cum Nicholas credea toate lucrurile îngrozitoare despre ea şi nu o mai voia, va pleca şi nu se va mai întoarce niciodată. îi va părăsi pe toţi. Se simţea brusc învinsă, de ei, de viaţă, de toate emoţiile care erau mai puternice decât ea. îl va ruga pe Nicholas să ceară divorţul şi era sigură că se va reîntoarce la vechea lui iubire, Olive.

Camerista care aştepta în camera ei, o ajută să împacheteze. Se uita îngrijorată la faţa albă a signorei.

- Sunteţi bolnavă, signora. Trebuie să plecaţi acum?

- Da, zise ea încet. Trebuie să plec imediat.

- O, dar sunteţi atât de palidă! Beţi puţină cafea înainte de a pleca?

Sara încuviinţă.

- Foarte bine, dar grăbeşte-te.

în timp ce camerista aducea cafeaua, Sara se uita cu îngrijorare la uşa de comunicare cu camera lui Nicholas. Nu

voia să se trezească, nu mai suporta gândul unei alte scene dureroase şi suferinţa de a-şi lua rămas-bun. Era o despărţire definitivă, ştia asta. El putea s-o aibă pe Olive acum şi Olive putea să-l aibă pe el. O înfrânseseră. Nu mai putea să se lupte mental sau fizic cu ei.

Se simţea teribil de bolnavă, dar în timp ce-şi bea cafeaua, reuşi să-i scrie câteva rânduri pe o bucată de hârtie. O puse într-un plic pe care-l lăsă pe masa din salon.

Va avea dificultăţi financiare de înfruntat. Nu avea bani proprii. Oricât de mult îi displăcea, trebuia să folosească banii lui Nicholas până va reuşi să se întreţină şi să-i restituie. în urmă cu câteva zile el depusese câteva mii de lire la o bancă din Veneţia, pe numele ei. Va scoate o parte din ei, dar cel puţin va putea simţi că era într-adevăr soţia lui şi că avea dreptul să ia ce avea nevoie.

Efortul nemaipomenit pe care-l făcuse în ziua precedentă o marcase. Arăta cu ani mai în vârstă şi-i simţea când părăsi hotelul şi se duse cu bagajul la gară.

Nu era nimeni care să-şi ia rămas-bun de la ea, cu excepţia cameristei, ai cărei ochi negri erau plini de lacrimi.

în aceeaşi dimineaţă Rex Fordyce telefonă de la Roma la hotelul surorii lui şi-i spuse ce se întâmplase.

- Proasta aceea a sărit din tren şi acum s-ar putea să fie cu Pelham.

- Idiotule! îl apostrofă Olive, furioasă.

- Nu e vina mea! replică el.

- Rămâi unde eşti până îţi telefonez. S-ar putea să am nevoie din nou de tine.

- Ţi-am spus că fac orice pentru o mie de lire sterline pe an. Dar nu e bine să mă faci să recunosc că pisica aia sălbatică este soţia mea. Aproape că mi-a scos ochii în tren.

Teribil de supărată, Olive îmbrăcă un costum elegant şi se

duse la hotelul Medeci.

Nicholas o primi în salon.

- Dragul meu. Tocmai am aflat de la Rex ce s-a întâmplat. Bietul băiat este groaznic de supărat. A făcut tot ce i-a stat în putinţă s-o determine pe fata asta insuportabilă să se întoarcă la el, ca o soţie ascultătoare, dar evident că a spus că preferă să stea unde sunt bani şi chiar a sărit din tren. A venit aici?

- Da, răspunse Nicholas încet. Dar a plecat din nou.

- Unde s-a dus?

- Nu ştiu. Poţi citi biletul pe care l-a lăsat.

Olive luă biletul scris de Sara.

„Plec şi nu mă mai întorc. Ai fost incredibil de crud şi de nedrept. Te rog, înaintează divorţul, dar orice ai spune, mai am încă dreptul să semnez: Soţia ta,

Sara Pelham“

Olive mototoli biletul în mână şi privi capul plecat al lui Nicholas.

- E cu siguranţă cea mai mare mincinoasă. N-o crezi, nu?

Nicholas îşi ridică privirea stinsă. Avea ochii roşii. Arăta ca şi cum îl
părăsise orice dorinţă de viaţă.

- Nu ştiu ce să cred cu adevărat, Olive.

- Dar nu poţi nega faptul că este soţia lui Rex.

- Ea spune că poate dovedi că nu este.

- Las-o să probeze.

- Aş dori să poată. Nu înţelegi, Olive, ce înseamnă asta pentru mine. Am iubit-o pe fata asta.

Olive îşi scoase pălăria, lăsă părul liber, se aşeză lângă el şi-şi puse o mână pe genunchiul lui.

- Bietul meu Nick, ştiu ce înseamnă, ştiu în ce situaţie îngrozitoare te afli, dar nu merită să fii trist din cauza asta.

El se cutremură şi-şi ascunse faţa în mâini.

- Pentru Dumnezeu, îţi spun că nu ştiu ce să cred şi aş fi dorit să nu plece până mai discutam situaţia încă o dată.

Olive nu mai răspunse. Rămase acolo încercând să-l consoleze şi să-i întoarcă gândurile spre ea. Era extrem de recunoscătoare că Sara plecase fără să-l mai vadă pe Nicholas. Spera astfel să-l recâştige.

Capitolul 15

Sara plecă dimineaţa devreme de la hotelul Medeci fără să ştie prea bine încotro mergea. Dar se simţea atât de bolnavă încât hotărî că trebuia să găsească un loc liniştit unde să se poată odihni câteva zile şi să-şi recapete curajul de a înfrunta viaţa.

Nimic nu-i putea potoli durerea pentru pierderea dragostei lui Nicholas, nici chiar faptul că se purtase atât de monstruos cu ea.

îşi aminti ziua când Nicholas o luase cu maşina şi o dusese în acel loc frumos şi sălbatic din munţi, cu priveliştea aceea minunată spre Adriatica. Cum se plimbaseră printre ruinele castelului Valanese şi râseseră ca nişte copii în livadă, cum o acoperise cu flori de măr şi o sărutase printre petalele delicate. După aceea, îl făcuse s-o ia în căsătorie.

O dorinţă irezistibilă o îndemna să se ducă înapoi la hanul de la Valanese, în munţii liniştiţi, la castelul în ruine. Era un loc puţin vizitat şi foarte ieftin. Putea să stea acolo luni întregi fără mare cheltuială. Va merge oricum acolo un timp, până se va simţi mai bine. Până se va hotărî ce va face în viitor.

Descoperi că poate merge la Valanese cu trenul.

Era o zi minunată, fără nici un nor pe cer sau vreo adiere de vânt. O zi liniştită, caldă, strălucitoare, de sfârşit de primăvară. Pomii erau înfloriţi. Alese o cameră mică albă, cu ferestre care dădeau spre apele Adriaticii şi de cealaltă parte spre munţi şi castelul în ruine.

Acolo sus, timp de o oră, fusese fericită cu Nicholas. Acolo sus, simţise bucuria pură de a trăi, se aflase lângă inima lui şi învăţase ce înseamnă să fii o femeie îndrăgostită.

Insuportabilă durere, o amintire dulce şi amară.

Sara îşi scoase pălăria şi rămase la fereastră, privind

vechiul castel, simţind lacrimi arzându-i obrajii.

- Nick, şopti ea. Nick. te-am iubit atât de mult.

Presupunea că era bucuros că fugise şi că o va uita repede.

Cineva bătu la uşă.

- Sigur nu vreţi să mâncaţi? Este unu şi jumătate.

- Nu, nu vreau nimic.

Rămase singură acolo, inundată de soare şi plângând în tăcere.

Mai târziu, fără să se sinchisească de mâncare, se dezbrăcă şi se vârî în pat. Nu se mai simţise niciodată atât de rău. Bănuia că se datora faptului că nu mâncase nimic şi că trecuse prin momente atât de îngrozitoare.

La căderea serii avea febră, tuşea, gemea. Şi atunci, proprietara hanului trimise după un doctor. Acesta veni. Era tânăr şi inteligent şi, din fericire pentru Sara, vorbea o engleză foarte bună.

Raphael Lugatti era fermecător şi inteligent. Pentru Sara, slăbită, bolnavă şi deprimată, parcă fusese trimis de Dumnezeu. A fost extrem de amabil în toate zilele ce urmară. Sara suferea de febră şi de o cădere psihică, şi era foarte bolnavă. Doctorul era foarte preocupat de tânăra signora. Era o plăcere şi o uşurare pentru el să aibă o asemenea pacientă, să poată vorbi cu ea, îndată ce se va face mai bine. Era atât de plictisit de munca lui printre ţăranii aceia de la munte.

Nu va uita prima oară când o văzuse pe Sara. Niciodată nu văzuse o durere mai cumplită în ochii unei femei şi erau atât de frumoşi, atât de negri sub genele lungi şi atât de trişti.

- Vreau să mor.

Dar el îi ţinuse mâna cu fermitate şi-i spusese:

- Dar nu trebuie să vrei să mori la vârsta ta, signora. Trebuie să vrei să trăieşti. Care-i durerea care te chinuie?

Lacrimile curgeau pe faţa palidă a Sarei.

- în inimă, şopti ea. La cap.

- A, spuse el cu blândeţe. înţeleg.

Da, Raphael Lugatti înţelese. Tânăra englezoaică avea inima frântă. Putea vedea asta în ochii ei frumoşi. Iubea şi era nefericită. Ce păcat!

- Eşti nefericită, dar mai târziu, când te vei simţi mai bine, vei vrea să trăieşti, să înfrunţi viaţa. Vei fi curajoasă. Ştiu asta.

Ea îl privea tăcută. Avea un chip palid şi delicat. Şi ochi negri, melancolici. Un bărbat frumos şi cultivat. Se mira că exista un asemenea doctor într-un sat de munte. Dar era bucuroasă. O consola, îi dădea putere.

- Vei fi curajoasă îi spuse el şi o făcu să simtă că va încerca cel puţin să-şi recapete curajul pe care-l pierduse.

Raphael Lugatti venea în fiecare zi la han şi o consulta, stătea cu ea, îi vorbea. Era un filozof, un om cu un caracter ferm şi de o mare bunătate.

Cu toată slăbiciunea şi depresia ei, Sara răspundea sfaturilor lui prieteneşti. Ceea ce-i spunea, era mai benefic decât medicamentele pe care i le prescria.

Puterea îi revenea treptat. Dar timp de o lună a fost foarte bolnavă şi abia după şase săptămâni fu în stare să se plimbe în împrejurimi.

Şi acel bărbat, soţul ei englez, unde era? Ce făcea? Raphael nu ştia. Sara nu vorbea niciodată despre el. Ştia numai că domnul Pelham se afla undeva în Veneţia şi că urma să aibă loc un divorţ.

De-a lungul lungilor săptămâni de boală, Sara se gândise neîncetat la Nicholas. Mai devreme sau mai târziu, avea să-l anunţe unde se află, pentru a putea înainta procedurile de divorţ. Dar nu făcea încă nici un efort să comunice cu el. Nu era în stare să se confrunte cu durerea şi dificultatea întregii situaţii. Voia să fie lăsată în pace. Singurul prieten al ei era

doctorul italian care o îngrijea.

Apoi, într-o zi, când veni vara şi era din nou bine, Raphael Lugatti îi spuse în felul lui grav şi blând că putea să înfrunte curajos viaţa şi că trebuia să trăiască.

îşi dădu seama emoţionată ce voia să-i dea de înţeles.

Nu mai era ea singură la care să se gândească, acum nu va mai fi singură niciodată, nu va mai fi nevoie să fie disperată. Urma să aibă un copil. Copilul lui Nicholas. Vestea o răni, o îngrozi şi totuşi o încântă. Să fie mamă, mama fiului lui Nicholas - da, trebuia să fie băiat - ce gând ciudat şi tulburător totodată. Asta schimba complet situaţia.

După ce doctorul Raphael plecă, Sara se duse pe munte, la cărarea care ducea la castelul în ruine. Se aşeză pe iarba caldă. Razele soarelui pătrundeau sub acelaşi copac sub care stătuse în braţele iubitului ei. Atunci, copacul era în floare. Acum avea fructe. Sarei i se păru extrem de simbolic. Cu faţa ascunsă în mâini, stătea tremurând, încercând să realizeze marele miracol care se întâmplase. Era bucuroasă - bucuroasă că purta un copil şi că este al lui.

El o rănise, îi frânsese inima şi o alungase. Dragostea se terminase. Pasiunea trecuse. Nu va mai simţi braţele lui în jurul ei sau emoţia buzelor lui pe ale ei. Dar copilul acesta al lui, al ei, va veni la începutul anului viitor pentru a umple golul, pentru a aduce un alt fel de dragoste în viaţa ei.

Ochii îi erau scăldaţi în lacrimi, dar nu mai erau lacrimi de disperare. Erau lacrimi de speranţă.

Acest copil va fi numai al ei. Nicholas nu va trebui să afle niciodată, pentru că ar putea s-o rănească din nou luându-i copilul sau refuzând să creadă că era al lui. Va sta ascunsă până când copilul se va naşte şi apoi va munci pentru el, îl va duce în Anglia, la familia ei.

Dacă nu s-ar fi despărţit de Nicholas, dacă acele lucruri îngrozitoare şi crude nu s-ar fi întâmplat, ce încântare ar fi fost pentru ea. în definitiv ar fi trebuit să fie în braţele lui, să-i

spună lucrul minunat care avea să se întâmple - oferindu-i cadou un fiu.

Corpul i se cutremură de suspine. Şopti:

- Nicholas. O, dragul meu, te vreau atât de mult.

Ştia, inevitabil, că îl va iubi şi îl va vrea pe Nicholas până va muri.

Capitolul 16

în timp ce Sara se ascundea la hanul Valanese, Nicholas Pelham, plin de remuşcări, o căuta pe Sara în Veneţia.

Multe lucruri se întâmplaseră în absenţa ei. în primele câteva zile după plecarea Sarei, fusese indiferent. Călcase peste propriile emoţii şi spusese că era lucrul cel mai bun care se întâmplase. încerca să alunge toate amintirile despre Sara, s-o şteargă din viaţa lui. Nu era soţia lui. Nu avea dreptul la numele lui, la protecţia lui, la dragostea lui. O va da uitării.

O văzu des pe Olive şi încerca să se simtă bine în compania ei. Recunoscătoare pentru dispariţia Sarei, Olive încercă să se facă indispensabilă lui Nicholas. Era plină de tact şi încerca să fie plină de compasiune la momentul potrivit. Dar lui nu-i făcea nici o plăcere să fie cu ea. Nu simţea nici o emoţie la atingerea mâinilor lor. Era chiar jalnic, deplin conştient că nu mai ţinea deloc la Olive şi nu mai putea reînvia vechea pasiune pentru ea. Multe se întâmplaseră de atunci. Era obsedat de amintirea Sarei. Aventurieră, bigamă, orice ar fi fost - îl obseda. Cu fiecare zi care trecea, devenea tot mai nervos, mai neliniştit şi mai nefericit. Nu putea să uite sunetul vocii ei, faţa ei mică şi însufleţită şi acei ochi mari negri, părul ei blond, revărsându-i-se peste umeri.

- Fir-ar să fie, sunt un prost că las gândul la ea să mă tortureze într-atât când nu merită acest lucru, îşi spunea. încercă să picteze, dar de fiecare dată când ridica pensulele şi-o amintea pe Sara - gâtul ei zvelt minunat, cu mărgele verzi şi argintii. Dorise atât de mult să picteze acel gât splendid.

Nu putea să nu se gândească la ea zi şi noapte. Se întreba unde era, ce făcea, ce se întâmplase cu ea. Nu-l văzuse pe Rex în ultima vreme, deoarece se întorsese la Paris, dar Olive îl aştepta la Veneţia în acel weekend.

Voia să-l vadă pe Rex în după-amiaza asta de sâmbătă şi când ajunse la vilă, află că Olive era plecată. Se decise să aştepte şi fu introdus în salon. Când se afla acolo, veni un alt vizitator, care se hotărâse de asemenea să aştepte.

Nicholas se uită surprins la tânăra care intră în încăpere. Nicholas se prezentă.

- Numele meu este Nicholas Pelham şi sunt un vechi prieten al doamnei Amberley.

Tânăra zâmbi, scoase un ruj din geantă şi-l trecu peste buze.

- Mă bucur să vă cunosc. Sunt o veche prietenă a fratelui ei.

- Da?

- Permiteţi-mi să mă prezint, zise ea. Sunt Poppy Fordyce. Altfel spus, doamna Rex Fordyce.

Nicholas roşi, simţind că-i stă inima în loc.

- Mă scuzaţi, vreţi să spuneţi că.

- Sunt soţia lui, confirmă ea.

El îşi reţinu respiraţia.

- Pot să vă întreb când v-aţi căsătorit cu Fordyce?

- Rex şi cu mine ne-am căsătorit la Londra acum doi ani.

îi puse un certificat în mână. Nicholas, cu gândurile răvăşite, se uită la el. Arăta în regulă. Reginald Vivien Fordyce . Poppy Jackson, registrul oficiului stării civile din Marylebone, luna iunie, anul 1950. Acum doi ani. îi înapoie documentul, cu mâna tremurând.

Aşadar, licheaua de Fordyce era bigam. Această Poppy, şi nu Sara, era soţia lui.

Prin urmare, Sara este a mea, se gândi Nicholas cu emoţie. Dumnezeule, este a mea; căsătoria noastră este legală, dacă acesta este adevărul.

Cât de adevărat era avea să afle la foarte puţin timp după aceea. Olive Amberley urma să regrete după-amiaza când se întorsese la vilă, în compania fratelui ei. Rex îi trimisese o telegramă, spunându-i că doreşte să vină la ea o săptămână şi se dusese veselă să-l întâmpine.

Dar nici fratele, nici sora nu zâmbeau când intrară în salonul vilei unde Nicholas aştepta împreună cu femeia cu ochi căprui şi părul cârlionţat care-i era foarte cunoascută lui Rex. în momentul în care intră, Poppy se repezi la el:

- Iată-te în sfârşit, Rex. ţi-am dat de urmă nu? Ai crezut că scapi de mine cu o mică bigamie, nu?

Rex Fordyce se făcu alb ca varul la faţă şi Olive la fel. Nicholas se duse spre Rex.

- Ai acuzat-o pe Sara de bigamie. Dar nu cred că te vei simţi prea bine la închisoare.

- Nu e adevărat. Nu sunt bigam. Am părăsit-o pe Poppy, ştiu. Dar nu m-am căsătorit cu altcineva.

- Atunci, cum rămâne cu Sara? întrebă Nicholas.

- Nu m-am căsătorit niciodată cu Sara.

- Rex! ţipă Olive.

- Stai liniştită, Olive, interveni Nicholas. Adevărul, Rex, spune adevărul, de data asta.

Fordyce se prăbuşi şi recunoscu totul. Olive leşină, dar nimeni nu-i dădu atenţie.

Nicholas smulse cuvânt după cuvânt urâta poveste de la Rex. Şi în timp ce asculta, îl cuprindea groaza. îşi dădu seama cât de îngrozitor greşise faţă de Sara. Căsătoria de la Paris nu avusese loc niciodată. Certificatul fusese falsificat. Şi Olive îl plătise pe Rex pentru a pretinde că Sara este soţia lui.

Totul era atât de josnic încât îi făcea silă. Cum putuse oare să creadă? Cum putuse să se gândească la o asemenea duplicitate?

îi aruncă o privire Olivei şi ieşi din vilă. Ea alergă după el, suspinând.

- Nick, Nick, vino înapoi. Am făcut-o pentru că te iubesc, Nick!

El nu ascultă, nici măcar nu întoarse capul. Nu voia s-o mai vadă pe Olive şi ea ştia acest lucru.

Nicholas se duse la hotel. Era copleşit de un sentiment îngrozitor de vinovăţie. Sara era nevinovată. Spusese adevărul tot timpul şi el fusese crud şi brutal, crezuse toate ticăloşiile pe care cei doi le spuseseră despre ea. O alungase. Când îşi amintea noaptea când o păcălise ca să se urce în tren cu Fordyce, era atât de ruşinat, încât abia putea să se suporte.

Trebuia s-o găsească, s-o caute şi să cadă în genunchi în faţa ei. Era încă soţia lui, slavă Domnului!

Din acel moment, Nicholas Pelham nu lăsă nici o piatră necălcată, scotocind toată Veneţia, Italia în căutarea soţiei lui.

Şi destul de ciudat ca să fie adevărat, asemenea lucruri se întâmplă uneori, ultimul loc în care îşi închipuise că se găseşte era hanul Valanese. O căută la Veneţia, la Roma, la Florenţa, în Anglia. Se duse la Londra şi căută să dea de urma ei. Era sigur că se dusese acolo. Dar nu-i dăduse adresa de acasă.

Disperat, Nicholas se întoarse la Veneţia.

Vara trecuse, apoi iarna. Era primăvara altui an. Nicholas Pelham îmbătrânise, tâmplele îi albiseră, de la revelaţia pe care o avusese la vila Olivei.

Şi pe neaşteptate, ca un semn din cer, a primit o comunicare de la banca sa. Doamna Pelham îi scrisese o

scrisoare şi-i rugase să i-o trimită. în ea, găsi adresa: hanul Valanese. Erau câteva rânduri pe un ton formal de la Sara. îl întreba dacă-şi obţinuse libertatea şi-i spunea că o dorea la fel de mult ca şi el.

Cu un nod în gât, puse scrisoarea pe masă şi-şi dădu seama cât de aproape fusese de el. Libertatea lui! Doamne, nu o voia! O voia pe ea, iertarea ei.

îşi luă pălăria şi porni în viteză pe drumul de munte care ducea la Valanese.

Capitolul 11

Sara stătea şi cosea la soare, în grădina hanului, sub un copac. Din când în când, îşi ridica ochii de pe lucrul ei şi se uita la boţul de carne din coşuleţul de la picioarele ei. Fiul ei - de numai şase luni - fiul lui Nicholas. Cel mai minunat copil din lume, se gândea ea. îl adorase din momentul în care-l luase în braţe. Se născuse într-o dimineaţă de februarie, acolo, la han. Raphael, prietenul ei loial şi devotat, fusese primul care-i spusese:

-Ai un fiul al tău, mică madonă. şi acum ai pentru ce să trăieşti! Sara era profund conştientă de asta. După orele lungi de chin, era o fericire să stea liniştită şi să-şi ţină copilul în braţe. Dar o chinuia durerea că Nicholas nu se afla acolo. Tatăl copilului ei ar fi trebuit să-i sărute şi să-i binecuvânteze pe amândoi. Dar nu se afla acolo. Nu va afla niciodată de copilul ei. Presupunea că este cu Olive. Şi acest gând îi întuneca fericirea, chiar la ora când se născuse copilul.

Cât de curând, intenţiona să se întoarcă în Anglia şi spera să găsească de lucru pentru a-şi creşte copilul. îi pusese numele de Nicholas Raphael. Primul pentru că era numele tatălui, cel de-al doilea, după doctorul blând, fermecător, care era singurul ei prieten şi naşul de botez al copilului.

Nicholas Raphael avea o faţă de înger, rozalie, moştenise ochii negri ai mamei sale, dar avea părul negru al lui Nicholas. Şi mânuţele erau replică celor ale lui Nicholas, cu degete lungi de artist.

Când doctorul Lugatti trecu s-o vadă pe Sara, micuţul Nicholas fusese dus înăuntru să doarmă. Soarele era arzător. Dar Sara era încă afară, sub copac şi avea lacrimi în ochi.

- Madona, şopti tânărul doctor când veni lângă ea. Ieri erai numai zâmbete şi azi plângi. Te rog, nu fi tristă. Ce te

nelinişteşte?

- Este o prostie, Raphael. Nu mă pot opri să nu mă gândesc la el.

- O, bărbatul care te-a tratat atât de ruşinos. Sigur că nu ţi-l poţi scoate din inimă.

- Uneori, mă întreb dacă voi reuşi vreodată.

- Dar dacă ar fi aici, în acest moment, l-ai alunga după cum merită! exclamă tânărul doctor.

- Da. L-aş alunga. Nu-l voi lăsa niciodată să afle de bebeluşul meu. Aş muri dacă mi-ar lua copilul.

- Sara. madona mia ştii care sunt sentimentele mele pentru tine. Când vei fi liberă, te vei încrede în mine, te voi proteja întotdeauna pe tine şi pe fiul tău. Te iubesc, Sara.

- Te plac atât de mult, prietene, ai fost atât de bun cu mine şi cu fiul meu. Dar nu-mi cere dragostea. Toată partea asta din mine e moartă. Nicholas a ucis-o.

El o privi cu tristeţe. Cum putea dragostea, pasiunea, să moară în ea? Exista atâta frumuseţe şi emoţie pe chipul ei tânăr. De când născuse copilul, devenise şi mai frumoasă, mai matură. Se aplecă şi-i sărută mâinile.

- Prietenia mea este a ta pentru totdeauna şi dacă îl poţi uita pe acest bărbat şi să ţii la mine.

O femeie de serviciu ieşi din han şi veni spre ei.

- Signora, spuse fata, un gentleman englez, a venit să vă vadă.

- Cum îl cheamă, Teresa.

- Pelham. Signor Nicholas Pelham, răspunse fata cu oarecare emoţie.

Numele o făcu pe Sara să-i bată inima cu putere.

- Dumnezeule! Soţul meu a venit aici! Raphael, ce să fac?

- Ce pot să spun? Tu trebuie să decizi, numai tu.

Sarei i se uscă gâtul. Faţa îi era albă ca rochia de in pe care o purta.

- Spune-i domnului să aştepte în hol.

- Si, signora, spuse fata şi plecă. Dar Sara strigă după ea:

- Nu spune nimic domnului despre bebeluş. Mă înţelegi? Nici un cuvânt.

- Si, signora, repetă fata, pe un ton surprins.

După ce plecă, Sara se întoarse spre Lugatti.

- Raphael, este îngrozitor. Nu ştiu ce să spun. Singurul lucru pe care-l ştiu e că nu-i voi vorbi despre băiat. S-ar putea să mi-l ia.

- Da, s-ar putea, confirmă doctorul. Un om care s-a purtat atât de urât de tine ar putea face orice.

Sara se cutremură. Era o proastă. Chiar şi acum, nu putea suporta ca Nicholas să fie criticat. începu să se întrebe de ce venise. Dacă înaintase divorţul, dacă era într-o relaţie strânsă cu Olive. Dar nici unul dintre aceste lucruri nu conta. Tot ce ştia, era că se afla acum la han. Şi la etaj, fiul lor dormea.

Era îngrozită să fie despărţită de acest copil adorabil şi adorat, care-i era atât de drag - averea ei cea mai preţioasă. Nick nu-l va avea niciodată pe micuţul Nicholas Raphael, cât va trăi ea.

- îi voi spune că nu există nici un copil, zise ea. Raphael, mă auzi? Nu vreau să mă mai rănească şi mă va omorî dacă va încerca să-mi ia copilul.

- Cara mia, nu te necăji. Eşti cât se poate de justificată în ceea ce faci.

- M-a rănit deja destul. Acum trebuie să lupt pentru mine.

Raphael Lugatti o privi cu pasiune.

- Dacă aş putea să te ajut.

- M-ai ajutat mult şi poate că azi mă vei ajuta şi mai mult.

Mă duc să-l văd. dar vreau să stai aici. S-ar putea să vreau să-i spun lui Nicholas.

- Ce să-i spui, draga mea?

- Că tu şi eu.

Nu putu termina fraza. Ştia în adâncul inimii că nu-l iubea pe Raphael aşa cum o iubea el. Dacă o vroia şi o rugase să-i permită s-o protejeze pe ea şi pe micuţul ei - de ce nu? De ce să nu-i arate lui Nicholas Pelham că-l ştersese din viaţa ei? Fusese atât de crud şi de nedrept! Astăzi, îi va arăta cât de puţin însemna pentru ea, cât de puţin conta în viaţa ei.

în holul hanului, Nicholas Pelham îşi aştepta soţia cu cea mai mare nerăbdare. Când intră şi-i văzu corpul zvelt, familiar, sângele îi năvăli în cap. Veni spre ea cu mâinile întinse.

- Sara! spuse el.

Ea nu-i întinse mâinile şi pe un ton rece, tăios, îl întrebă:

- De ce ai venit?

Mâinile lui Nicholas îi căzură pe lângă corp. O căutase atât de mult şi cu atâta disperare, încât era îngrozitor de dezamăgit de primirea ei. Dar presupunea că era de aşteptat să se comporte astfel. O rănise atât de profund.

- Draga mea, nu ştiu ce să spun, cum să încep. O, Sara, draga mea, am trecut printr-un iad căutându-te.

- Căutându-mă? repetă ea cu sprâncenele ridicate.

- Da, zi şi noapte. peste tot, în Italia, în Anglia, prin Veneţia, Roma, Londra. A fost un calvar, încercând să te găsesc şi nereuşind. Şi apoi, când am venit la Veneţia săptămâna asta, aproape fără speranţă, a sosit scrisoarea ta şi am reuşit să-ţi dau de urmă. Sara, de ce n-ai luat legătura cu mine . Spune-mi, unde ai fost?

Pentru o clipă, fu atât de surprinsă încât nu răspunse. îl privea fără glas. îl găsi mai slab la chip şi vederea părului grizonant era incredibilă.

Era afectată. Dar nu voia să-l lase să vadă. De data asta

nu va mai fi o proastă romantică. Deşi pulsul îi bătea cu putere şi tremura la vederea lui, la sunetul vocii lui, nu-l va lăsa să vadă acest lucru, nici dacă ar muri. O umilise destul.

- Sara, ascultă. Cunosc adevărul. De aceea te-am căutat. Imediat după ce ai plecat, am descoperit toată îngrozitoarea poveste. Nu-ţi poţi imagina ce rău mi-a părut pentru ce ţi-am făcut.

Ea îşi reţinu respiraţia. îşi duse mâinile la gât. Vechiul ei gest familiar, care o făcea s-o doară inima.

- Ştii adevărul! Care adevăr?

- Despre tine şi Fordyce.

- Ce-ai aflat?

- A apărut soţia lui adevărată. Da, draga mea, ar trebui să fiu al naibii de ruşinat pentru bănuielile mele, şi chiar sunt. N-am încetat să mă blestem. Dar trebuie să încerci să înţelegi lucrurile din punctul meu de vedere, ca şi din al tău. în primul rând, cum puteam să-mi închipui că acel certificat de căsătorie era falsificat? Nu-ţi poţi închipui că cineva poate face un lucru atât de îngrozitor. Fordyce s-a căsătorit acum doi ani în Anglia. Mi-a spus toată povestea. Olive l-a plătit ca să obţină certificatul fals, ca să mă facă să cred ce era mai rău despre tine şi să ne despartă. Mă voia pe mine, pentru ea. Sună incredibil, dar este adevărat.

- înţeleg. La asta ne puteam aştepta de la Rex Fordyce. Cât despre doamna Amberley, a făcut tot ce-a putut ca să mă distrugă.

- Ştiu asta acum, Sara, sunt teribil de vinovat.

- Nu-ţi face griji, îl întrerupse ea cu răceală. Ce mai contează, acum?

- Dar, Dumnezeule, cum să nu conteze? exclamă el. Ţi-am făcut un rău îngrozitor. Am fost un orb, un prost. Nu ştii cât am suferit!

- Nu era necesar. în definitiv, ţineai la doamna Amberley.

- Nu, nu este adevărat. Am încetat să ţin la ea din ziua când s-a căsătorit cu Charles Amberley.

- Nu mă interesează. Ştiu numai că n-ai ţinut la mine.

- Sara! exclamă el şi încercă să-i prindă mâna, dar ea şi-o retrase. Ştiu că am fost o brută. Dar, pentru Dumnezeu, nu mă respinge. Am ţinut întotdeauna la tine şi când ai devenit soţia mea am ţinut mai mult decât îţi dai seama. Apoi oamenii aceia abominabili au distrus totul. Când unui bărbat i se pune în faţă un certificat de căsătorie...

- Desigur, te-au indus în eroare. Dar ţi-am spus de nenumărate ori că sunt nevinovată. Asta n-a contat. Cuvintele mele n-au însemnat nimic.

- Sara, mă înnebuneşti. Merit tot ce spui. Dar, pentru Dumnezeu, fii dreaptă.

- Tu ai fost drept cu mine?

- Nu, am fost odios de nedrept, dar nu fi prea dură, draga mea, nu pot să suport. De luni de zile te caut să-ţi spun cât de rău îmi pare şi cât de ruşinat sunt. Sara, scumpo, încearcă să mă crezi.

Sara înghiţi din greu. Faţa îi era palidă şi palmele umede. îşi pleda cauza cu mare pasiune. O, ironia sorţii. Nicholas, care obişnuia să aibă deplină stăpânire asupra cuiva, să stea acum în faţa ei, umilindu-se, implorând-o să-l ierte. Suferise într-adevăr? îi privi firele albe de la tâmple. Era încă aceeaşi persoană charismatică, acelaşi bărbat care o atrăsese atât de mult.

- Sara, Olive n-a însemnat nimic pentru mine, adăugă el. îţi jur. îmi părea rău de ea, până i-am descoperit mârşăvia. Pe tine te-am iubit, Sara, scumpo, te implor să mă crezi.

Dacă ar înceta să-i spună „Sara, scumpo!“ îşi încleştă dinţii, hotărâtă să nu se lase înduplecată.

- N-ai putut să mă iubeşti. Altfel ai fi avut încredere în mine, cel puţin ai fi ascultat şi punctul meu de vedere. Dar nu mi-ai acordat niciodată ocazia.

- îmi dau seama acum. îmi pare teribil de rău.

Sara îşi puse o mână pe buze, ca el să nu vadă cât de mult tremurau. Apoi Nicholas se apropie şi o luă în braţe.

- Sara, pentru Dumnezeu, iartă-mă. Nu-ţi cer să mă iei înapoi - dacă nu mă mai vrei. Numai iartă-mă. Nu mă alunga fără să mă ierţi.

Confuză, Sara continua să stea în braţele lui. Contactul cu el îi trezi toate emoţiile vechi, tulburătoare. Ştia că pasiunea pentru acest bărbat nu murise cu totul şi nu va muri niciodată.

Dar devenise puternică şi înţeleaptă şi nu voia să renunţe la hotărârea de a-l alunga.

- Nicholas, dă-mi drumul.

El se supuse. Tremura din cap până-n picioare şi faţa îi era lividă.

- Ar trebui să îngenunchez în faţa ta. Am fost o brută şi o bestie.

- Acum s-a terminat totul.

- Dar nu mă vei ierta?

- Da. dacă asta vrei. Voi încerca să înţeleg. şi să te iert.

- Mă urăşti, Sara?

- Nu, nu te urăsc.

- Dar nu mă mai poţi iubi din nou?

- Cred că cel mai bine e să pleci, să divorţăm.

El se uită fix la ea. Inima lui se prăbuşi. Era dificil să-şi imagineze că micuţa şi sensibila Sara era atât de dură. îşi dădu seama că se maturizase. Era schimbată. într-un fel, era mai frumoasă. Avea o graţie şi o demnitate nouă. Şi arăta minunat de bine - bronzată, cu ochii limpezi.

- Va fi cel mai bine să ne despărţim.

- Vorbeşti serios? Vrei să-ţi recapeţi libertatea?

- Da.

- Dar de ce? Ce vrei să faci? Ce ai făcut în toate lunile astea?

Roşeata îi ardea obrajii. Ochii ei se uitară în sus. Deasupra, în dormitorul ei, Nicholas Raphael dormea. Ce ar spune bărbatul acesta dacă ar şti despre fiul său? Fiul său, fructul dragostei lor. Dar nu, de o mie de ori nu. Nu-i va spune. îi va cere să trăiască din nou cu el. Ridică din umeri şi spuse:

- Nimic deosebit. Am fost bolnavă, dar sunt mai bine, acum.

El se apropie şi-i atinse mâna.

- Sara, nu putem începe din nou?

Dar ea, cuprinsă de revoltă, se întoarse şi strigă de la fereastră.

- Raphael!

Nicholas rămase nemişcat. Văzu un italian suplu cu ochii negri, cu un chip blând şi fermecător, venind în hol. Sara se duse la el şi-l luă de braţ. Faţa îi ardea şi ochii îi erau sfidători.

- Nicholas, zise ea. Acesta este doctorul Lugatti, prietenul meu. Am fost foarte bolnavă când am venit pentru prima dată aici şi el m-a îngrijit. îmi vreau libertatea pentru că aş dori să mă căsătoresc.

Tăcere. Nicholas Pelham simţi că i se dăduse ultima lovitură. Parcă Sara îl lovise peste faţă. Aceasta punea capăt remuşcărilor lui teribile şi dorinţei de a o lua acasă. Acesta era sfârşitul încercării febrile de a fi iertat. Nu mai simţea dragoste pentru el în inima ei. El o omorâse. Era un străin pentru ea. Voia să se mărite cu acest doctor italian.

Lugatti strânse braţul Sarei mai aproape de el. Inima îi bătea cu putere de mândrie. îşi ţinea capul sus şi se uita

semeţ la Nicholas.

Acesta se înclină scurt şi ţeapăn.

- Cred că e foarte clar. Te felicit, doctore Lugatti. Cred că ştii toată povestea asta nenorocită. M-am comportat ca o brută şi ca un ticălos şi singurul lucru de făcut este ceea ce doreşte soţia mea. Se întoarse spre Sara. îţi trimit imediat hârtiile pentru divorţ. La revedere, rosti el, apoi se întoarse şi ieşi din han.

Capitolul 18

Raphael Lugatti era surprins. Nu se aşteptase ca soţul Sarei să fie un gentleman. într-un fel, acest Nicholas Pelham nu lăsa impresia unei bestii şi a unui ticălos. Se comportase atât de bine, foarte simplu şi corect.

Sara stătea nemişcată. Ochii ei mari şi negri priveau în gol. îl privi pe soţul ei urcându-se în maşină şi închizând portiera. Tremura, ca şi cum i-ar fi fost frig. îl alungase pentru totdeauna. Era ultimul lor rămas-bun. Spusese că singurul lucru de făcut era ceea ce dorea ea, să-i trimită hârtiile de divorţ.

Cu siguranţă se purtase foarte bine, azi.

Putea încă să simtă braţele care o cuprinseseră când îi ceruse să-l ierte. Vocea lui şoptind: „Sara, scumpo“. Ce chin şi plăcere fusese acest nume pentru ea în primele zile ale dragostei lor. Cât îl adorase! Şi-l alungase pentru totdeauna, cu mândrie şi amărăciune. Şi sus se afla micul fiu despre a cărui existenţă el nu ştia nimic.

începu să se întrebe dacă nu făcuse o mare greşeală, dacă chiar vrusese să-l alunge.

încercă să-şi şteargă din minte figura lui răvăşită, părul grizonant, vocea lui imploratoare, pasiunea cu care spunea:

- Sara, scumpo, iartă-mă!

Apoi simţi braţele lui Raphael ţinând-o cu tandreţe şi blândeţe.

- Carissima. Sara. este adevărat? Mi te încredinţezi mie când vei fi liberă?

Ea îşi ridică privirea. Şi când Raphael o văzu, speranţele lui arzătoare muriră. Pentru că o iubea atât de mult, înţelese imediat că nu va fi alui. Nu vedea dragoste pe faţa ei, ci numai tristeţe şi nesiguranţă.

Mai aparţinea încă acelui bărbat pe care-l alungase.

Raphael Lugatti ştia asta.

Dar nu spuse nimic. Şi când Sara îşi ridică faţa spre el şi zise:

- Eşti atât de drăguţ cu mine. Sărută-mă, Raphael. el o sărută cu delicateţe pe frunte. Apoi, ea izbucni în lacrimi şi plânse amarnic în braţele lui.

Raphael o lăsă să plângă. Mai târziu, când se mai linişti o duse înapoi în grădină o aşeză pe un scaun, luă şi el loc lângă ea, ţinându-i una din mâinile fierbinţi între degetele lui reci.

- Madonna, eşti sigură că doreşti ca soţul tău să înainteze divorţul şi să devii soţia mea?

- Da, sunt sigură. Dacă mă vrei.

El sărută mâna pe care o ţinea.

- Adorissima, zise el cu o voce răguşită. Ştii cât de mult te vreau. Dar trebuie să fii sigură că mă vrei şi tu.

Se agăţă de degetele lui, ca şi cum i-ar fi fost teamă de ea, de slăbiciunea ei, de acele gânduri care-l petrecuseră pe Nicholas când plecase.

- Da, da, afirmă ea cu vioiciune. Te vreau, Raphael. De îndată ce voi fi liberă, mă căsătoresc cu tine.

Dar Raphael nu era convins. O iubea prea mult ca să se înşele.

Timp de o săptămână lucrurile rămaseră neschimbate. Sara stătea la hanul Valanese şi aştepta să-şi recapete libertatea. Dar, timp de o săptămână, nu auzi nimic de Nicholas.

A fost o săptămână neliniştită şi nefericită pentru Sara. Simţea că nu se petrece nimic. Singurele momente de încântare erau cele pe care le petrecea cu fiul ei.

Nicholas îi spusese, înainte de a se despărţi, că va insista să primească cel puţin o treime din venitul lui după divorţ. îi spusese că va fi depus la bancă, fie că-l va folosi sau nu.

Mândria Sarei o făcuse să hotărască să muncească pentru a se întreţine. Poate că va folosi o parte din banii lui Nicholas pentru fiul ei, pentru educaţia pe care acesta o merita.

Mai era familia ei din Ealing, la care trebuia să se gândească. Sara ţinuse legătura cu ei cât stătuse la han. Ştiau de căsătoria ei neaşteptată şi de naşterea copilului. Dar nu le spusese nimic despre dezastrul care se abătuse asupra ei după căsătorie. Credeau că e deplin fericită. Le spusese că soţul ei era pictor, că lucra la Veneţia şi că nu putea veni încă să-i vadă.

Avea de gând să se ducă la Ealing îndată după divorţ. Raphael Lugatti putea merge şi el şi dacă încă o mai voia, va deveni soţia lui.

Avea cel puţin satisfacţia că lucrurile mergeau mai bine acasă. Tatăl ei găsise de lucru şi Mary se ma înzdrăvenise. îndată ce va ajunge acasă, Sara intenţiona să facă tot ce putea pentru sora ei plăpândă. Pentru Mary va folosi din banii lui Nicholas, dar nu pentru ea.

Tăcerea lui Nicholas o îngrijora şi o speria. începu să se întrebe ce se întâmplase cu el.

Cu Nicholas nu se întâmplase nimic, în realitate. Era foarte singur. Nu putea întreprinde nimic în privinţa divorţului. Se mistuia de dor după Sara şi spera într-o nouă şansă de a o recâştiga.

Luase chiar apartamentul pe care-l avusese înainte la Medeci. Nu ştia de ce, dar poate ca să se tortureze. Acolo, totul era neschimbat şi-i amintea dureros de Sara. Numai ea şi lucrurile ei nu se mai aflau acolo.

Nu era atât singurătatea, ci agonia geloziei îl chinuia acum. Era obsedat de ea de când se întorsese de la hanul Valanese. Nu-şi putea alunga din minte imaginea Sarei

ţinându-l de braţ pe doctorul acela italian.

Sara era îndrăgostită de Lugatti şi el de ea.

Ei da, era greşeala lui, reflectă Nicholas, meditând la cele întâmplate. O pierduse datorită neîncrederii lui oarbe. Trebuia s-o fi crezut pe ea şi nu ce spusese lumea. îl chinuiau remuşcările când se gândea la aceste lucruri.

Ce teribilă şi neîndurătoarea era dragostea şi viaţa.

Avu o imagine despre cum era acum. într-un fel, înflorise. Şi era de presupus că pentru Raphael Lugatti. Ce altceva îi putuse oferi o frumuseţe atât de matură, de strălucitoare?

Era chinuit de gelozie. Dar se hotărâse să-i acorde libertatea pentru că i-o ceruse şi era ultimul serviciu pe care i-l putea face.

Nu se putea odihni şi nici să doarmă. în noaptea după scena de la han, cutreierase toată Veneţia. Rănit de frumuseţea şi splendoarea oraşului în care începuse s-o iubească pe Sara. Dar n-o iubise suficient.

O italiancă drăguţă, cu ochi negri, atrasă de englezul frumos cu ochii nefericiţi se opri şi-i vorbi:

- Mă luaţi la o plimbare cu gondola, signor? şopti ea, invitându-l. Este o noapte pentru iubiţi. Sunteţi singur şi la fel sunt şi eu.

Nicholas o privi. Avea buze roşii, tentante şi un corp graţios. Dar el voia o singură femeie. O englezoaică zveltă, cu ochi negri catifelaţi şi păr blond argintiu.

Clătină din cap.

- Mă duc acasă, signorina, noapte bună, îi răspunse el amabil şi merse mai departe.

în timpul acestei săptămâni chinuitoare, nu reuşi să comunice cu Sara sau să-i trimită hârtiile de divorţ. Ca un suflet pierdut, hărţuit şi nefericit, rătăci prin Veneţia.

între timp, la hanul Valanese necazul se abătu asupra

Sarei.

Micuţul ei, adoratul Nicholas Raphael se îmbolnăvi. La început, Lugatti diagnosticase o criză de febră, datorată creşterii temperaturii şi apariţiei dinţilor. Dar boala deveni mai acută. Pierdea în greutate, nu mânca şi deveni palid.

Sara era înnebunită.

- Eşti un doctor bun, Raphael. Poţi să-l vindeci, trebuie!

- Da, îl voi face bine, cara mia, o asigură Raphael.

Au trimis după o soră medicală de la clinica din Roma, unde Raphael îşi luase licenţa. Această fată, Viva Heyes, îngrijise câteva cazuri pentru el. Era pe jumătate englezoaică şi avea o educaţie engleză. Dar locuise în Italia, cu mama ei italiancă de la opsprezece ani şi urmase cariera de soră la spitalul de copii. Era o persoană fermecătoare şi inteligentă. Sarei îi plăcu imediat şi admiraţia era reciprocă.

Lui Raphael îi plăcea şi o admira pe tânăra soră care vorbea italiana fără greşeală. Avea un păr frumos blond, care semăna cu al Sarei şi ochi negri, lucitori, pe care-i moştenise de la mama ei. Era de înălţimea Sarei şi avea aceeaşi culoare a obrajilor. Dar nu se gândise serios la ea şi nici nu visase că era îndrăgostită de el. Se concentrase în întregime Sarei şi fiului ei.

De când Sara îi promisese că se va căsători cu el, Raphael era îngrijorat. Era convins în sinea lui că încă îşi iubea soţul. Nu putea suporta gândul ca Sara să facă o greşeală. în cele din urmă, veni momentul când îi puse sentimentele la încercare.

Micuţul Nicholas era palid şi prea liniştit şi, pentru imaginea tulburată a Sarei, era foarte bolnav. Raphael era neutru, dar trebuia să admită că exista o posibilitate ca bebeluşul să nu supravieţuiască.

Cu buzele albe, Sara se uită la el.

- O, Dumnezeule, nu. nu. Nu vorbeşti serios.

- Există pericolul, Sara, deşi sunt plin de speranţe. Dar dacă se va întâmpla? Ce facem cu tatăl copilului?

Inima Sarei bătea să-i spargă pieptul.

Da, ce se întâmpla cu Nicholas? Ar fi trebuit să-i vorbească despre existenţa fiului lor? Să trimită după el? Nu aici era locul lui, când fiul lor era atât de bolnav?

Sarei nu-i trebui multă vreme să ia o hotărâre.

- Da. îi răspunse lui Raphael, trebuie să trimit după Nicholas.

- Carissima, îţi apreciez sentimentele. Da, trimite după tatăl copilului. Ce pot face să te ajut? Pot telefona de la mine de acasă la el la hotel?

- Da, dacă vrei. Nu-i spune de copil. O să-i spun eu. Spune-i că vreau să vină.

Raphael Lugatti încuviinţă din cap. Sara avea nevoie de Nicholas. Era sfârşitul, pentru el, se gândi. O dată ce Nicholas Pelham va şti că avea un copil, n-o va mai lăsa pe Sara să divorţeze de el.

Raphael luă mâinile delicate ale Sarei şi le duse la buze. Sărutul fu atât de cald încât îl privi surprinsă.

- Ce este? şopti ea.

Dar el clătină din cap fără să răspundă nimic şi o părăsi.

Ea se duse în camera unde se afla copilul şi se uită la soră. Ştia că Viva Heyes îl adora în taină pe Lugatti. Scoase un suspin de amărăciune.

„Ce tragedie e viaţa, se gândi. A iubeşte pe B. B iubeşte pe C. C iubeşte pe D. Şi astfel, cineva iubeşte fără speranţă pe cineva.“

Apoi se uită la chipul adorabil al fiului ei.

- O, soră, soră, zise ea sufocându-se. O să moară?

- Nu, sigur că nu, răspunse Viva cu blândeţe. Există toate şansele să trăiască, draga mea.

Micuţul părea că aţipise. Nervoasă şi neliniştită, Sara rătăcea prin grădină. Soarele apunea. Privi spre Veneţia. Romantica Veneţie. Povestea ei de dragoste fusese o capcană şi o deziluzie.

Se prăbuşi pe un scaun şi-şi ascunse faţa în mâini. Se simţea atât de obosită.

- Nu trebuie să fiu cinică. Vreau să-mi păstrez romantismul, visurile mele, credinţa în iubire, pentru el. O, Dumnezeule, de ce m-a rănit atât de rău, Nick, de ce a ucis tot ce era în inima mea?

în câteva momente, poate va fi aici. Se va afla din nou faţă în faţă cu el. Va trebui să-l privească din nou cu răceală şi indiferenţă. Era tatăl lui Raphael Nicholas şi va afla curând acest lucru. Nu-i va împărtăşi niciodată că adora acest copil nu numai pentru că era copilul ei, ci pentru că era al lui.

Când sosi Nicholas, se întunecase. Auzind zgomotul motorului, Sara ştiu imediat că era Nicholas. Recunoscu maşina. Era aceeaşi maşină cu care o adusese la han prima oară.

Nicholas întrebase tot drumul:

- Sara este bolnavă?

Lugatti răspunse evaziv şi Nicholas era uimit şi nerăbdător. îi era teamă că i se întâmplase ceva Sarei.

Apoi o văzu pe Sara în prag şi ştiu că era în ordine. îi aruncă o privire. Arăta palidă şi zveltă într-o rochie gri de şifon fără mâneci.

- Ai trimis după mine? Ce s-a întâmplat? Doctorul a fost foarte misterios, n-am putut obţine nimic de la el.

Ea intră în han şi Nicholas o urmă.

Sara îl înfruntă cu o nervozitate evidentă. Nu ştia cum să

înceapă, ce să spună. Se temea de o scenă.

- Ce este? Nu te teme de mine, Sara.

Ea îşi drese glasul

- E teribil de greu. Dar a trebuit să trimit după tine.

- Da? De ce?

- E dreptul tău să fii aici. Inima îi bătea să se rupă şi obrajii îi ardeau. Refuză să-i întâlnească privirea pătrunzătoare.

- Dreptul meu? Dar de ce? întrebă el uimit.

- Nu ţi-am spus când ai fost aici. Atunci am considerat că nu trebuie să-ţi spun. Dar acum trebuie să ştii. Am un copil - un fiu - fiul tău. Este bolnav, foarte bolnav şi doctorul a apreciat că ar trebui să vii.

- Doamne Dumnezeule, ai un copil? Vrei să spui că avem un fiu? întrebă el uluit. Scoase o batistă şi-şi şterse fruntea. Avea un copil - un fiu - şi nu ştiuse nimic, nici nu visase. Sara, care părea ea însăşi un copil, era mamă, adusese pe lume un copil fără ca el să ştie şi păstrase secretă naşterea lui.

- Ştii că eram bolnavă când te-am părăsit. Dar n-am ştiut până târziu că urma să am un copil. Am zăcut bolnavă două luni aici, cu o cădere psihică nervoasă. Apoi, doctorul Lugatti mi-a spus.

- Dar, pentru Dumnezeu, trebuia să-mi fi dat de ştire. să mă chemi.

- De ce aş fi făcut-o? M-ai alungat, nici măcar nu credeai că sunt soţia ta. De ce ţi-aş fi spus?

- Dar nu înţelegi, Sara, dacă mi-ai fi spus de copil, aş fi venit la tine

- cel puţin mi-aş fi făcut datoria. Nu sunt inuman, o brută care să-şi părăsească fiul şi mama lui.

- Nu, sunt sigură de asta. Dar ai crezut că sunt o vânătoare de bani

- o bigamă. M-ai alungat. De ce să mă mai umilesc spunându-

ţi de copil? N-am vrut să mai risc alte cruzimi şi insulte.

- Pentru Dumnezeu, ajunge, Sara. Nu mă mai tortura. O, Doamne te-am căutat pretutindeni, în timp ce tu te aflai aici, atât de aproape!

Se întrerupse. Sara putea să-şi dea seama cât suferea. Dar nu-i dădu nici un semn că-i era milă de el, însă vocea ei se îmblânzi puţin.

- Să nu mai scormonim trecutul. Copilul meu - al nostru - este bolnav şi locul tău este aici cu mine.

- E greu de crezut, zise el. Fiul meu. Sara, nu ştii ce înseamnă asta pentru mine. Nu mi-a trecut niciodată prin minte. Dumnezeule, cât de brutal şi de indiferent trebuie să-ţi fi părut! Când am venit la tine zilele trecute, trebuia să-mi fi spus.

- De ce?

- Sunt tatăl copilului, în definitiv. A fost o greşeală din partea ta, Sara.

- De unde să ştiu că n-ai fi încercat să mi-l iei? îl ador, e lucrul cel mai scump pentru mine. Cum să ştiu că nu mi l-ai fi luat?

Apoi, adăugă cu o voce tremurândă:

- Vino să-l vezi.

Nicholas o urmă în tăcere în camera de sus. Când ajunse să-şi vadă copilul, încercă o emoţie extraordinară. îi plăcuseră întotdeauna copiii. Era minunat şi tulburător să se uite la acel copilaş şi să-şi dea seama că era al lui. Putea să vadă asta, să-şi vadă propriile trăsături. Părul negru şi ochii minunaţi ai Sarei.

Nicholas îngenunche şi-i luă una din mânuţele încleştate.

- Micuţule, zise el cu vocea răguşită.

Sara îşi punea o batistă la buze.

- Micuţul meu, continuă el să repete. Apoi ridică ochii şi

întrebă: cum îl cheamă?

- Nicholas-Raphael - Raphael după doctorul care a fost naşul şi este prietenul meu foarte bun.

- înţeleg, zise Nicholas.

Lugatti intră în cameră. Se gândea cu tristeţe: „Sunt împreună - mamă, tată şi copil. aşa cum trebuie să fie“.

Sara se uită la prietenul ei.

- Spune-mi adevărul, Raphael. Copilul meu o să moară?

- Nu, răspunse Raphael încet şi foarte convins. Va trăi, Sara. Situaţia s-a îndreptat. Din seara asta, se va simţi tot mai bine.

Nicholas se ridică. Era roşu la faţă.

- Sunt veşti bune, doctore.

Sara izbucni în plâns şi ieşi în grabă din cameră. Nicholas se uită din nou la fiul său şi se duse în camera Sarei. Ea stătea pe pat şi plângea. îl durea inima pentru ea. îl copleşi vechea iubire, dar nu îndrăzni s-o atingă sau să spună vreun cuvânt de dragoste pentru că simţea că este încă un străin, el care fusese totul pentru ea.

- Sara, i se adresă totuşi, pot vorbi cu tine?

Ea ridică privirea cu ochii scăldaţi în lacrimi.

- Da. Ce ce?

- Lugatti e convins că fiul nostru va trăi. Trebuie să-i mulţumim pentru asta lui Dumnezeu. Dar nu pot pleca acum şi să accept divorţul. N-ar fi cinstit şi drept faţă de copilul nostru. Trebuie să ne gândim la el, acum. E băiat. Are nevoie de un tată. Cred că te poţi bizui pe mine să fiu un tată decent pentru el, indiferent ce crezi despre mine. De dragul lui, Sara, ar trebui să rămânem împreună.

Ea rămase tăcută, reflectând. Ştia că are dreptate. Nicholas-Raphael era băiat şi un băiat avea nevoie de un tată mai mult decât de o mamă. Trebuia să fie de acord cu

Nicholas; ştia că va fi un tată bun pentru fiul lor. Pentru acest motiv îi cerea să rămână soţia lui. Nu pentru că încă o mai iubea. Dragostea murise. Răspunse cu o voce tremurândă:

- De dragul copilului, poate că ai dreptate.

Inima lui tresări:

- Te întorci la mine cu fiul nostru, Sara? îl vei părăsi pe Lugatti? Dacă eşti de acord, te duc înapoi în Anglia. Micuţul o va duce bine în Devonshire pe timpul verii.

- Foarte bine.

- Până atunci, veţi veni amândoi la Veneţia, la hotelul unde am stat înainte?

Obrajii Sarei se îmbujorară. Acel hotel, o Doamne, prin câte trecuse acolo, de la fericire la tristeţe şi disperare! Nicholas adăugă:

- Nu-i nevoie să-ţi mai spun, Sara, că nu-ţi voi cere să trăieşti cu mine ca soţia mea. Vom împărţi doar casa mea, de dragul copilului.

Sara se întoarse, cu obrajii arzând.

- îţi mulţumesc.

***

După câteva zile, Sara şi băieţelul ei părăsiră hanul Valanese cu maşina trimisă de Nicholas să-i aducă la Veneţia. îndată ce copilul va putea să călătorească, se vor întoarce în Anglia.

între Raphael Lugatti şi madonna lui totul se sfârşise. Dar tânărul doctor îşi dăduse seama îndată ce Sara trimisese după soţul ei şi suportă destul de bine dezamăgirea. Când îşi luă rămas-bun de la Sara, nu-i arătă cât de mult suferea.

- încearcă să fii fericită, să începi o viaţă nouă, cara mia. Şi gândeşte-te la mine ca la prietenul tău.

-Mă voi gândi la tine ca la cel mai bun prieten, Raphael. Şi cândva, va trebui să-ţi vezi finul. Vom mai vizita Italia, cu

siguranţă. Dar nu-mi cere să fiu fericită. Nu este posibil.

După plecarea Sarei, doctorul Lugatti îşi luă rămas-bun şi de la asistenta sa.

- îmi pare atât de rău, spuse ea. Am sperat că-ţi vei găsi fericirea cu doamna Pelham.

- Mulţumesc, este amabil din partea ta. Dar speranţa asta a murit.

Apoi, văzu că ea plângea şi o întrebă în italiană:

- Copila mea, de ce plângi?

Viva Heyes nu răspunse. încurcată, îşi întoarse capul blond. Şi bărbatul înţelese. într-un fel, asta îi aducea o consolare stranie. îi plăcuse întotdeauna tânăra soră care semăna atât de mult cu Sara, cu părul ei blond şi ochii negri.

- Aş vrea să te văd cândva, în afara treburilor de spital.

***

Sara ajunse la hotelul din Veneţia. Micuţul Nicholas, arătând mult mai bine, dormea în braţele dădacei. Sara coborî din gondolă ca în vis. Era din nou la Veneţia, oraşul visurilor. Şi în inima ei, vechea sete de dragoste.

Dacă cel puţin lucrurile ar sta altfel! Dar ea şi Nicholas vor duce vieţi separate. Vor împărţi căminul numai de dragul băiatului.

Liftul îi duse la primul etaj unde se afla apartamentul atât de cunoscut. După ce-şi sărută copilul, îl lăsă în grija bonei. Apoi deschise uşa salonului, încercând să nu se gândească la cât de mult îl iubise pe Nicholas cu un an în urmă.

„O, Doamne, ajută-mă să uit“, îşi spuse ea.

Rămase în prag, încercând să se liniştească, deoarece tremura. Apoi auzi vocea lui Nicholas:

- Bună. Da, vorbeşte, Olive. Te aud.

Sara îşi duse o mână la gură. Nicholas vorbea cu vechea ei duşmancă, Olive Amberley. Şi doar în urmă cu câteva zile îi

spusese că nu vrea s-o mai vadă pe Olive. Rămase acolo, încremenită, ascultând. Vocea lui Nicholas continua, punctată de tăcere:

- Da. ascult. îmi pare rău că eşti atât de bolnavă. da, îi voi spune Sarei. E cu mine, da. Nu, nu înţelegi. Mă urăşte, nu mă va ierta, dar aş da orice pe lume să uităm trecutul. Nu, cum te poţi aştepta să ne ierte pe vreunul dintre noi?

Pulsul Sarei zvâcnea. Era ultimul lucru pe care se aşteptase să-l audă şi simţea o exaltare ciudată.

- Da, se auzi vocea răguşită a lui Nicholas. Mulţumesc. îi voi transmite. Dar mă tem că n-are rost. Nu mă va ierta. La revedere.

Sara intră în încăpere.

Nicholas închise telefonul şi se întoarse spre ea. Ochii lui cenuşii erau strălucitori şi trişti. I se păru foarte firesc s-o vadă intrând în acea cameră familiară. Şi arăta atât de frumoasă, această nouă Sara maturizată de maternitate, de o mie de ori mai frumoasă decât copila pe care o luase de soţie.

- Vino, Sara, o invită Nicholas cu o voce gravă.

- Mulţumesc, spuse ea stânjenită. Copilul şi bona sunt în camera lor.

- Copilul e bine?

- Da. Mult mai bine decât a fost zile întregi.

- Mă bucur. Vrei să mergi la tine în cameră?

Făcu semn spre uşa de comunicare.

Inima Sarei bătea cu putere la vederea acelei camere cunoscute, cu patul italian. Nimic nu se schimbase, numai ea şi Nicholas.

- Am o cameră într-o altă parte a hotelului, adăugă el în grabă.

- înţeleg, zise Sara.

- Vreau să-ţi spun că tocmai am primit un telefon de la

Olive, de la Paris...

- De la Paris?

- Da, este foarte bolnavă, dar a putut să vorbească totuşi cu mine.

- Ce-a spus?

- Are cancer, biata de ea. E îngrozitor de bolnavă. A apărut îndată ce a plecat din Veneţia, cu fratele ei. Simţindu-şi sfârşitul aproape, a vrut să-mi spună că eşti complet nevinovată, Sara. Te-a rugat s-o ierţi.

- Bineînţeles, răspunse Sara şi adăugă, cutremurânduse: cancer - ce îngrozitor! Biata doamnă Amberley.

Nicholas făcu un gest de disperare.

- E intolerabil, izbucni el. Moare, vreau să-ţi amintesc acest lucru. Dar s-au purtat atât de condamnabil, ea şi fratele ei.

Palidă şi nemişcată, Sara se uita pe fereastră.

- S-a terminat. acum ştii adevărul?

- Da, dar nu mă poţi ierta şi găsesc acest lucru insuportabil. Mă urăşti.

- Nicholas. dacă-ţi spun că nu te urăsc, te vei simţi mai bine?

El o privi disperat.

- Dar mă urăşti. Ştiu asta. Ai venit la mine de dragul copilului.

- Nicholas, până acum nu mi-am dat seama că mă vrei înapoi de dragul meu. Am crezut că vrei să vin numai pentru copil.

- Nu. Te-am vrut pe tine. Mi-am dat seama ce mult ţin la tine de când ai plecat. Şi acum, eşti mama copilului meu. îmi eşti cu atât mai dragă. Dar nu mă chinui. Nu mai pot suporta.

încercă să treacă pe lângă ea. Toată fiinţa ei se înfioră când îşi dădu seama că era sincer, că o iubea cu adevărat. Cu o mişcare rapidă, puse o mână pe braţul lui.

- Nu pleca, şopti ea.

El o privi fără să-i vină să creadă. Apoi, când văzu că ochii ei negri erau umezi şi o simţi cât tremură, o luă în braţe.

- O, Sara, scumpa mea, iubita mea!

- Mă iubeşti, mă iubeşti cu adevărat, Nicholas?

- Te ador şi te vreau mai mult decât orice pe lume.

Ea îşi scoase pălăria şi o aruncă pe podea cu un oftat adânc.

- O, Nick, şi eu te iubesc. Te-am iubit întotdeauna. Ţine-mă lângă tine şi nu mă mai lăsa să plec!

El îşi apăsă buzele pe părul ei blond, şi o strânse cu putere în braţe.

- Sara, scumpo!

Vechiul nume drag, vechea voce pasionată o emoţionă cu totul.

- Dragul meu, dragul meu.

- Iartă-mă, iartă-mi lipsa de încredere şi de înţelegere. Iartă-mă, iubito.

- Da, vom lua totul de la început, spuse ea cu sufletul la gură. Micul Nicholas, tu şi eu..

Buzele lui le găsiră pe ale ei şi se sărutară cu pasiune. îndrăgostiţii pasionaţi care fuseseră despărţiţi un an întreg se regăsiră din nou. Veneţia râdea în razele soarelui, oraşul romantismului, al dragostei şi al viselor care se transformă în realitate.

Sfâr[it